

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Loş İklimlerin Hayvanları

...

Çiğdem
Demirhan

ÇİĞDEM DEMİRHAN

16 Mayıs 1986'da Çanakkale'de dünyaya gelen Çiğdem Demirhan Göğüş, Yıldız Teknik Üniversitesi Mimarlık Bölümü mezunu. 2015 yılından bu yana kendi ofis pratiğini yürüterek mimarlık, iç mimarlık ve ürün tasarımı yapıyor. Kendi tasarladığı pirinç sehpa koleksiyonu çeşitli mağazalarda yer aldı. 2018'in haziran ayında çok sevdiği Barselona'da evlendi. Öyküleri *Masa Dergi*, *Kravat* ve *Biryudumkitap*'ta yayımlandı. Kişisel blogunda 2011 yılından bu yana yazmaya devam ediyor. İlk kitabı *Loş İklimlerin Hayvanları*, Kutu Yayınları etiketiyle okuyucusunu bekliyor.

Loş İklimlerin Hayvanları / Çiğdem Demirhan Göğüş

© Çiğdem Demirhan Göğüş, 2019

© Kutu Yayınları, 2019

Yayın No: 001

1. Baskı Şubat 2019 (2000 adet)

2. Baskı Haziran 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-8088-10-8

Editör

Ali Oktay Özbayrak

Son Okuma

Recep Kesici

Kapak Tasarım

Geray Gençer

Sayfa Tasarım

Hakan Güngör

Baskı-Cilt

Millî Basımevi

Sertifika No: 34486

Her türlü yayım hakkı Kutu Yayınlarına aittir. Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası hükümleri gereğince tanıtım amaçlı kısa alıntılar hariç alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz.

KUTU YAYINLARI

Altunizade Mah. Palandöken Sok. No:19/1

Üsküdar / İstanbul

Tel: 0 216 456 70 53

www.kutuyayinlari.com

Sertifika No: 41331

LOŞ İKLİMLERİN HAYVANLARI

UNUTTUKLARIMIZ KADAR
YAŞAMIŞ OLACAĞIZ

ÇİĞDEM DEMİRHAN

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM BİR

LOŞ İKLİMLERİN HAYVANLARI

HAYVANLAR TOPLULUĞU	13
DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN HUSUSLAR	16
LOŞ İKLİMLERİN HAYVANLARI.....	19
AHTAPOT	25
FİL	29
BOZKIRDAKİ ATLAR	32
SALYANGOZ.....	36
GÜVE.....	40
KIRLANGIÇ	44
YILAN.....	47
PORTAKAL.....	50

BÖLÜM İKİ

BANA GİTMEKTEN BAHSETME

BANA GİTMEKTEN BAHSETME.....	55
MEKSİKALAR.....	58
SENİN ARADIĞIN ŞEY ARTIK BENDE DEĞİL.....	66
VAPUR DÜDÜĞÜ.....	71
BENİ ÇAĞIRMA İÇİNDEN	77
DÜŞEN ŞEYLER.....	80
İTİRAF.....	83

BÖLÜM ÜÇ

VİLLA DERYA APARTMANI

DAİRE 9	87
DAİRE 7	95
DAİRE 4	102
DAİRE 10	109
DEPREM	114

BÖLÜM DÖRT

KAMBUR

İLK ÇAĞ	121
KULE.....	125
TEĞET.....	128
BEDDUA.....	130
PARALEL EVREN	133
YOKSUN.....	136

FOTOĞRAF	139
PAZAR SABAHI	142
TOPUK	145
KAMBUR.....	147

Üzerinde çiçek açtığımız tüm topraklara...

BÖLÜM BİR

LOŞ İKLİMLERİN HAYVANLARI

“Anımsadıklarım ile ilgili sözlerim meme emen bir çocuğun sözlerinden bile yetersiz kalacak bundan böyle.”

Dante, Cennet

HAYVANLAR TOPLULUĞU

Demek buralarda yenisiniz.

Hoş geldiniz.

İstediginiz durakta inebilir, canınız sıkılınca basıp gidebilirsiniz. Tezgâhınızı ister ağaç gölgesine ister köprü ayaklarına kurun. Denizin dibine, incirin çekirdeğine, yaprağın çizgisine, balığın puluna, sigara izmaritine, tarçın kokusuna, eteğin pilisine, dumanın isine, gecenin ikisine, tekerleğin izine, ayın yenisine. Tatlı canınız hangi cümlelerin sonundaki nokta olmak isterse buyurun, bükülün. Müessesemizin ayrılmaz bir parçası oldunuz.

Her sabah gözlerimizle beraber dükkânı açar, uykuya dalmadan önce z raporu alır, kapatır gideriz.

Müessesemizde verilen hiçbir şeyin geri alınması, değiştirilmesi ya da iade edilmesi söz konusu dahi edilemez. Burada olan olmuştur. Giden gitmiştir. Biten bitmiştir. Lütfen size yıllar önce verilmiş sözlerle, öpücüklerle ya da kıymetle kapınıza dayanmayınız.

Unutulanların asla hatırlanmaya çalışılmaması müessesemizin en temel prensibidir. Türlerin devamı için zaman zaman tarihin baştan sona silinmesi ya da tamamen çarpıtılarak anlatılması gerekiyorsa, yaparız. Gerçekle yalan arasındaki çizgi bizim her gün bakkala giderken yürüdüğümüz yoldur.

Canımızı yakmadığı sürece tüm yanlış anlamalara, gerekli gereksiz alınmalara, hatalara ve abartılı anlatımlara kapımız açık. Gerçek olduğu gibi anlatılınca hiç de eğlenceli olmuyor. Bunun çok uzun zamandır farkındayız. En değerli varlığımız kendimiz olduğundan, tüm çabamız, kalbimizi omzumuzla konmuş bir serçe gibi taşımayı becerebilmektir. İçimizdeki kristal kalpler tutmasını bilmeyen elleri hunharca yaralayabilir, kan revan içinde bırakabilir. Elinizin değdiği ilk saniyeden itibaren uyanık olunuz.

Kullanma talimatlarına uyulmadığı durumlarda yaşanan ani ağrılardan, kaçan uykulardan, tenhalarda dökülen gözyaşlarından, alınan veya verilen kilolardan, daralan soluklardan, olur olmaz yerlerde akla gelen anılardan ve teninize sinen kokulardan müessesemiz sorumlu değildir.

Tüm bunların vicdan azabını zaman zaman tam içimizde duyuyoruz, evet. Peki ya kendimiz? Düşünün ki annelerimizin en sevdiği kristal kül tablalarını, kolonya şişelerini, vazolarını gün geldi kendi ellerimizle kırdık. Kalplerimiz de elbet bir gün kırılacaktır. Bunun bir gün başımıza geleceğinden şüphemiz yok. En büyük korkuların en çok başa gelenler olduğunu bilecek kadar bu dünyada yaşadık. Tüm amacımız o günü mümkün olduğunca ertelemektir. Erteleyemediğimizi anladığımız an da kaçıp gitmektir.

Topluluğumuz yıllardır koruma önlemlerini alarm düzeyinde tutarak kendisine emanet edilen tüm kalpleri pamuk şekerler içinde muhafaza etmektedir. Tüm çizik ve kırıklar garanti kapsamında olup kullanılamayacak hâle gelen kalpler orijinalleriyle bire bir değiştirilmektedir.

Seneler evvel kulaklarınıza takılmış olan pamuk tıkaçları lütfen çıkarınız. Ve derin bir nefes alınız. Hiç duymadıklarınızı duyacaksınız.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN HUSUSLAR

Bu topluluk, dünyadan geçen her fâninin, en az bir kez bu topluluğun var olmasını hayal ettiği için kuruldu.

Burada kâr amacı güdülmez. Fatura kesilmez. Sipariş verilmez. Önünüze ne konulursa karalayıp paramparça etmek zorundasınız.

Her gününüz bir öncekinden azıcık daha farklı olsun istiyoruz. Düne dönüp baktığınızda hatırladığınız yalan yanlış ne varsa burada imal edilmiştir. Ertesi gün sınav varken aklınıza ders çalışmanızı engellemek için gelen her türlü fikir, sabahları işe doğru yürürken vazgeçip birden parka doğru hızlanan ayaklarınız, sizi terk eden kişilerin telefonlarını ezberinden tuşlayan parmaklarınız, o izansız cümleleri tek seferde kuruveren diliniz, olmadık kişilere uzanıveren dudaklarınız, diyetleyken o devasa pasta dilimini iş makinesi gibi paramparça eden dişleriniz, sıra beklerken sürekli salladığınız bacaklarınız, hiç tanımadığınız kişilerin omuzlarına düşüveren göz kapaklarınız ve aynada kendi yüzünüze bakarken kaçırdığınız gözleriniz.

Vücudunuzun sizden bağımsız ve hatta size isyan ederek hareket ettiğini düşündüğünüz tüm zamanlar bizim esermizdir. Organlarınız bizim yetiştirdiğimiz su bitkileri. Var olduğundan şüphe ettiğiniz her türlü varlık, kişi ve his bizim topraklarımızda yaşamaktadır. Burası adım attığınız an adınızın kayıtlardan silindiği yerdir. Kendiniz olabilmek için önce bir kez delice âşık olup en az bir kez ölmeniz gerektiğine inanınız. Tam öldüm dediğiniz an sizi diriltip salıveririz. Topluluğa kabul edilmenin de yegâne ve vazgeçilmez kuralı budur. İsteddiğiniz an çıkıp gitmekte göçebe kuşlar kadar özgürsünüz. Kıtaları geçen vahşi atlar kadar pervasız. Bir ulu dağın gölgesindeki gölde yaşayan sazan, her yıl yumurtasını aynı sahile bırakan kaplumbağa, çöl kumlarından kendisine elbiseler diken bir kertenkele kadar akli başında. Aklında ne varsa ayaklarının altında.

Başta yaptığımız anlaşmayı tek taraflı olarak ne zaman dilerseniz feshedebilirsiniz. İçimizden birilerinin tuttuğu günlüklere göre öyle bir kişiye henüz rastlanmamıştır. Bu kişi eğer siz olursanız madalyanız çıkaşa takılacaktır. Tam da gün batımında.

İçeride üzüntü ve sevinç daima aynı terazide tartılacak ve ceplerinize eşit miktarda konacaktır. Nasıl değerlendirceğiniz tamamen sizin tasarrufunuzdadır. Eğer daha fazlasını dilerseniz bir arkadaşınızdan isteyebilir ya da ödünç alabilirsiniz. Yine de biliniz ki bir balığın başarısı bir aslanı tatmin edemez. Bir kartalın yediğiyle bir timsah doymaz. Siz de bir diğerrinin gülümsemesiyle neşelenemezsiniz. Bir başkasının mutluluğunu çalamazsınız. Çalarsanız bunun vicdan azabından sonsuza kadar kurtulamazsınız. Nereye giderseniz adınızın başına neon harflerle hırsızlığınız yazılacak, herkes sizden köşe bucak kaçacaktır.

Bunu göze alamazsınız. O yüzden burada tüm kıyafetlerin ve yüzlerin şeffaf olduğunu unutmayınız. En başta kendi sevinçlerinizle yetinmeyi ve bunu başkalarıyla değişmeyi öğreniniz. Siz birine kendi sevincinizi verdiğinizde, o da size kendi sevincini verdiğinde, evet, sayı değişmeyecektir. Ama etki alanı genişleyecektir. Ayağınızı bastığınız her coğrafyada düşen saç tellerinizi, banyo yüzeylerindeki deri döküntülerinizi, kuaförlerde kesilmiş tırnaklarınızı, bardaklarda dudak, kımsallarda ayak izleriniz kalacaktır. En çok da içinizden taşan zerreler etrafa saçılacaktır. Geçtiğiniz hiçbir yer bir daha eskisi gibi olmayacaktır. Ama bunun da bir önemi kalmayacaktır. Olsa da kimin umrunda.

Neyi hatırladığınızı umursamayız. Bizde tüm kayıtlar eksiksiz tutulduğundan merak ettiğimiz konu bu değildir. Neyi unuttuğunuzu anlatın, sabahtan akşama kadar dinleriz. Unuttuklarınız en çok yaşadıklarınız. Gitmediğiniz yerler ciltlerce atlaslarını bastığınız. Tutmadığınız sözler, yıkıp geçtiğiniz duvarlarınız. Bir eli tutmanın değil bırakmanın panzehir olduğuna inananlar. Gerçeğin her zerresinin sıcak yaz öğleden sonralarında turşusunu kurarız. Çekinmeyiz, aldırmayız, siz de bizi anlamayınız. Rüyaların mayalarına baş ağırlarınızı karıştırmayınız. Altını çizdiğiniz satırları palto ceplerinde saklamayınız. Çerçevelettiğiniz dudakları ev duvarlarınıza asmayınız. Kelebek kanatlarına mandolin telleri takmayınız. Israr etmeyiniz. Bizi ikna da etmeyiniz. Derin bir suyun içine kafanızı sokup nefessiz kalır gibi unutunuz.

Unuttuklarınız kadar yaşamış olacaksınız.

LOŞ İKLİMLERİN HAYVANLARI

Sorduğunuz soru hedef almış gergin bir yaydan fırlayan hevesli bir oka benziyor.

Demek içiniz bir damla uykunun dahi içeriye sızamayacağı kadar doldu. Demek zaman, sözcükler ağzınızdan döküldüğü an dondu.

Tamam.

Sorunuza içtenlikle cevap vermek isterim. Yalnız siz de kulaklarınızı duyacaklarınız konusunda uyarın. Zira bazı sözleri yalnızca söylemiş olmak değil; duymuş olmak da geri alınamayan bir eylemdir. Hafızanızın ve midenizin bunları hatırladıkça ekşiyecek taraflarını açık pencerelere doğru döndürün. Işıkları da biraz kısın; öğrenecekleriniz loş iklimlerin hayvanlarıdır.

Bu hissin tarifi zor. Tarife kalkışınca en güzel yanlarından çatlayıp su almaya başlıyor tüm o büyülü şeyler. En biricik hâlleri daha önce var olmuş ya da yaşanmış bir şey sıradanlığına koşmaya başlıyor. Oysa bu, bayım,

daha önce yeryüzünde hiç yaşanmamış bir hikâyedir. Yine de birilerine anlatayım diye gelip benim dudaklarıma konmuştur. Yüküm ağır. Bir biçimde bu hissi size anlatabilmeliyim.

Söğüt ağaçlarının dalları gibi yayılır bu his ciğerlerimin altındaki ovaya. Havaya karışmıştır. Bir damla mürekkebin bir bardak suya karışması gibidir. İçimde dağılmıştır hale hale. Suyun her zerresi işini ciddiyetle yapmış ve ensemden ayak parmaklarının sarp yamaçlarına kadar taşımıştır aynı ürpertiyi. Bir arabanın tümsekten geçerken göbeğimize düşürdüğü ılıkığa benzer. Eklemleri ağrıyan yorgun bir kız çocuğunun her sabah uyandığında soğuk yatağında bulunduğu türden bir umuda. Kelebek kanadı gibi kırılgan ve güzel. Ne kadar uzun süre bakarsan bak; kirpiklerinin törpüden uçlarıyla aşınmıyor.

Böyle kırılgan şeyler camdan üflenerek yapılır diye hayal etmek daha kolay; oysa değil. Plastikten bir his bu. Ne kadar hırpalansa şekli değişmiyor. Aynı metanetle, bir temizlik leğeni gibi, kalın bir su bidonu, yazlıklarda giyilen kaba saba terlikler gibi, öylece duruyor. Ömrü benim fâniliğimin yanında arsızca uzun. Beni bir gün gömecekler. O ise, binlerce yıl sapasağlam, düştüğü yerdeki böceklerin antenlerine, otların tohumlarına, solucanların boğumlarına baka baka var olmaya devam edecek. Uyuyamadığınız gecelerden birinde gözünüzde ıssız mezarlıklar canlanırsa, sebebi, size doğru seslenen, ölümsüzlük iksirini tatmış o plastiktir. Şaşırmayınız.

Yaşınız benden fazla. Sıralı ölümlerde benim sizi duymam gerekir. Gelin görün ki sırasız bir his bu. Kum saatlerini istediği gibi tutup baş aşağı çeviriveriyor. Bertaraf etmiş yelkovanların anılarla savaşını. Ne kadar haklı

tarafı tutmaya çabalasa yapamıyor, içten içe acılardan yana oluyor. Acılar her sabah taze bir somun ekmek kokusuyla gelirken, anılar içilmeye kıyılamayan bir şişe iyi şarap gibi mahzende yaşılanıyor. Ekmeğin tarafını tutuyor böyle zamanlarda da. Bıçağa zahmet etmiyor, eliyle tutup ayırıyor tazecik kabuğunu. Pamuk gibi bir lokmasını, geceden ısladığı gözlerime banıp, yiyor. Bazı hisler cılız olur. Tabağını hiçbir zaman bitiremeyen ilkokul çocukları gibi çelimsiz. Bunlar hep annelerine dert olur. Bu, öyle değil. Ekmeği banışından anlamışsınızdır bayım. Bu, öğleden önceki son teneffüste beslenme çantasını karıştırıp duran çocuk. Olur olmaz zamanlarda midesi kazanıyor. Gürbüzlüğü henüz yemediklerinden. Geceleri iligine kadar çekip yaladığı kemiklerimi sabaha iyileşmiş bulunca iştaktan ağzı sulanıyor.

Kurak bir his bu. Çöl iklimine yakın. Bir gece yarısı ansızın geldiği son seferde ayak başparmağımın ucu buz tutup kırıldı. Ki zaten hep ansızın geliyor. Ne kadar ısrar etsem de evine telefon hattı çektiirmiyor. Çektirmediği için de nezaketen beni arayıp müsait misin, diyemiyor. Hep ev dağınırken, tam sofraya oturacakken ya da ben topuğu yırtak çorabımla televizyon izlerken geliyor. Ki topuğu delinen bazı çoraplar bazı nedenlerden dolayı bir türlü atılamıyor. Çöldeki kumullarla beraber, rüzgâr estikçe beni başka bir tarafa savuruyor bu his. Başım ağrıyor o günler bayım. Kafam tutuyor. Midem bulanıyor aydınlığa baktıkça. Benden başka kimse gün ışığında kumuldayıp duran dehşetengiz varlıkları görmüyor.

Dibi tutmuş bir his bu. Yanmaya yüz tutmuş pirinç pilavı gibi kokuyor. Sobanın üzerinde yanan kestaneler ya da incelikli bir ruhun koksun diye bıraktığı portakal

kabukları gibi değil. Zamanını azıcık şaşırırsan bir tencere pilavı çöpe döküyorsun. Tabağında kalan pirinç tanelerinin çokluğu kadar şiddetli cehennem ateşinde yanılacağına inandırılmış çocuklarız, nasıl dökeriz? Dökemiyoruz. Bakışıyoruz tencereyle. İçimize dert oluyor. Günah oluyor. Çok yazık oluyor.

Bu hissin dertliliği çok bayım. Annelik gibi bir şey. Ne kadar uğraşsa insan bir şeyini ya az ya fazla yapıyor. Hep bir iç sıkıntısı. İç sıkıntısı kötü bir his değildir her şeye rağmen. İnsan o sıkıntının içinde gonca bir gül gibi katman katman açılıyor. Hiç bilmediği yerlerinden origamiler yapıyor. Yaz güneşinde kalmış omuzlarını tırnak uçlarıyla sokar gibi soyuyor kendini. Her sayfasına kenar süsleri çiziyor. Hiç yapamazsa, kenarına, kenar süsü, yazıyor. Yeni bir göz buluyor avuç içlerinde. Dokunduğu her tende tekrarı imkânsız bir neşenin taklidini arıyor. Bulamıyor. Çok yanılıyor. Az gülüyor. Gülünce odalar çınıyor. Apartman sahanlıklarındaki modası çoktan geçmiş seramiklerde gülüşünün buğusundan damlalar kalıyor.

Her sabah kendi burtundan hemen sonra onun burtunu okumak bu his. Televizyonda bir kaza haberi gördüğünde görüntülere korkarak bakmak. Kafanda kendininkiyle bazen tatlı tatlı çene çalan bazen ölümüne kavga eden ikinci bir sesin varlığıyla yaşamak. Giyinme kabininde denediğin pantolonun kalçasına bakarken biri de seninle beraber bakıyormuş gibi hissetmek. Kitaplardan cümleler, konserlerden ezgiler, gecelerden yergiler biriktirmek bir gün anlatmak için. Bir an bir zeytin tarlasının tam ortasında durup sonbahar rüzgârının yapraklara çarpan, olgun zeytinleri yere düşüren sesini dinlerken hüzünlenmek. On saniyelik videolarla yaşadığın her güzel ânı bir

gün ona göstermek üzere biriktirmek. Yüz kişiye bağıra çağıra anlattığın güzel haberin ağırlığının sırf birinin kulağına fısıldayamadın diye birkaç dakika içinde kantarla tartılabilecek ağırlığa gelmesi bu.

Bu hissin sahibi olmak zor bayım. Evcil hayvan evlat edinmişsin ama o evcil hayvan da dünyada kalan son vahşi kaplanmış gibi. Sen ona sahip olamıyorsun, o senin neyin olduğunu bir an bile düşünmüyor. Tam artık birbirimize alıştık, beni yemez, aniden kolumu koparmaz dediğin an gözünün içine baka baka boynunu ısırveriyor. Şakası olmayan bir his bu. Kendini çırılçıplak önüne attığın an seni öldürüyor. Onun suçu değil, içgüdüleri öldürme düzenine meyilli.

Yargılıyor bu his. İşaret parmağı pek çok geceden daha uzun. Yüzüne doğru sallamaya başladıktan birkaç dakika sonra suçlu ilan ediliyorsun. Geniş meydanlarda yüzlerce insan önünde sallandırıyor bazen. Bir kadehin dibinde kendi göz bebeğinin içindeki sonsuz bir kuyuya kafa üzeri düşüyorsun. Vücudunun daha önceden dokunulmuş yerlerine elektrik çarpıyor en olmaz günlerde. Ensen uyuşuyor. Şapkan uçup gidiyor çamurlu sulara. Acımasız bir his bu. Dinlemiyor. Dinlemek istemiyor. İlilenmiyor mazeretlerinle. Ne istersen anlat, onun gözleri ya uzaklara dahiye ya da yoldan geçen uzun boylu kadının eteğinin pililerine takılıyor.

Bu his. Toplum kurallarını hiç umursamıyor. Sabahın köründe elektrikli süpürge'nin düğmesine basıyor. Yerdeki yirmi beş yıllık granitin üzerinde tüylerimi diken diken eden sesler çıkararak ne varsa topluyor. Yere neyim düş-tüyse alıp içine hapsediyor. Zaten kaybolanı basbayağı yok edivermekte usta. Değerli bir şey bulursa da alıp cebine

atıyor. Bir sabah olsun günaydın demiyor karşılaştığımızda. Bir gün nasılım, iyi miyim, sormuyor. Bir bayram günü olsun yanaklarımdan öpmüyor. Ne zaman yemeğe gitsek hep etin en güzel yerini kendi tabağına alıyor. Bir kez olsun boşalan bardağıma su doldurmuyor. En çok hak eden garsonlara bile bahşiş bırakmıyor. Saçları darmadağınık geliyor düğünlere. Gelinin yüzüne bile bakmıyor. Açtığı kapıları yüzüme çarpıyor. Çatal bıçağı yanlış elinde tutuyor. Utanıyor insan sürekli onunla görülmekten. Utanıyor ama terk edip de gidemiyor. İçinde tuhaf bir rahatsızlık.

Çoğalmayı seviyor bu his. Ben tarif etmeye çalıştıkça kendinden yenilerini doğuruyor. Anlattıkça anlatamadığım yerlerin çokluğunu fark edip telaşa kapılıyorum. Sanki zamanında anlatıp bitiremezsem birileri bir düğmeye basacak ve siz görünmez oluvereceksiniz.

Bu his kaburgalarımmın aralarındaki birer santimetrelik boşluklarda boyuna uzanıyor. Siz üzerlerinde avuç içlerinizi gezdirdikçe, nasıl oluyor anlamıyorum, kanatlarım çıkıyor. Onca zamandan sonra birden kafamı aşağıya eğip baktığımda ayak bileklerimden birinin beni yere bastırıldığını görüyorum. Korkuyla tekmeler savurunca beni bırakıveriyorlar. Uçan bir balon gibi pervasızca alıp başımı gidiyorum.

Neyiniz var bayım, renginiz kireç gibi oldu.

Belli ki sorunuzun cevabı dar ceplerinize sığmıyor.

AHTAPOT

Telefon ahizesi elime dolanmış bir ahtapot.

Avucumun içinde öyle sıkı tutuyorum ki sırtım ter içinde kalıyor. Ne dediğini dinlemeyi birkaç dakika önce bıraktım. Benden cevap beklemediğini fark ettiğim an. Bıraktım konuşsun.

Bazen, sadece aradığımız insan duysun isteriz içimizden çıkan sesleri, o kadar. Onun cevap vermesine lüzum olmayabilir.

Bazen bu, çok özlemekten olur. Ciğerlerimizin dar geldiği bir derinlikten su yüzüne çıktığımızda aldığımız büyük bir nefes gibi, bir çırpıda anlatmak isteriz. Duyduğum ses bu değil. Bazen haklı bulunmaya ihtiyaç duyar kalp. Yaraların bandajı ve kırıkların montajı için sürekli kafasını sallayıp, çok doğru, diyen birine muhtaç olur. Bu o da değil. Bazen nefret eder birinden ve nefret etmekte ne kadar haklı olduğunu tüm galibiyet hırsıyla anlatmak ister. Bir tsunami, dev bir dalga gibi hattın ucundaki iki tarafı

birden vurur, savurur. Bu o hiç değil. Bazısı sükûnetle ama çoktan her şeyden vazgeçmişlikle anlatır. Derin iç çekişler bulaşır telefonun tellerine, üzerindeki kuşlar irkilip kanatlanır. Biten bitmiş, giden gitmiş, aslında konuşacak bir parçacık laf kalmamıştır da ayıp olmasın diye söyleniyor. Bu o da değil. Allah'tan bu o değil. Bazen son bir dua gibi çevrilir telefonda tuşlar. Her sayı bir başka Tanrı'ya adanan yeni bir adak. Çalan telefon bir büyük hadisenin başlangıcı. Bir romanın akla düşen ilk cümlesi. Birini çırılçıplak gördüğün o ilk sefer.

Evin içinde telefonun sesi cınladıkça rakı masalarını deviriyor külhanbeyleri eski zamanlarda. Birkaç dağ, eteklerinden tutulup yerden yere vuruluyor. Birkaç çölde fırtınadan göz gözü görmüyor. Telefonun çalmaya devam ettiği her saniye, büyüyüp kendi yüzyılını yaratıyor. İçinde doğup, büyüyüp, saçlarını beyazlatıyorsun. Açılmadıkça ölüyorsun, tekrar ölüyorsun, bir daha ölüyorsun. Boğulmadığın nehir, kıyısından atlamadığın uçurum, içmediğin zehir, üzerinde yürümediğin tren rayı kalmıyor. Birisi üzerinde bornozla ahizeye koşuyor o anda, ev kapısından yeni girmiş biri elindeki domates poşetini antrede bırakıyor ya da amansız bir baş ağrısından üzerindeki kıyafetlerle yatmış uyumuş, söylenerek uyanıyor.

Alo, diyorsun. Kelime kendi çeperlerini delip sıvı bir şeye dönüşüyor, kulağına doluyor. Yok, bu ses öyle de değil.

Bazen konuşmak istemeyen biridir o ses. Söyleyeceklerinin hepsini ya bir başkasına ya bir başka seferde harcaıyp bitirmiştir. Ununu elemiş, eleğini asmış, bu dünyevi işleri de aşmıştır. Olsa da olur artık olmasa da. Hayal etmeye korkan virgülleri, her kelimenin sonuna kurşun kalemin kalınlaşmış ucuyla iyice bastırılarak konulmuş noktaları

vardır. Umut etmez. Böyle böyle böyle, der. Bütün gün fotoğrafınla konuşmaktan sıkılınca numaranı çevirivermiştir. Ama aradığı kişi sen değilsindir. Sende bir zamanlar yaşayan bir şeydir. Bu, o da değil.

Bu, telefonun başında senelerini geçirmiş biri. Bu biri için telefonun baktığında gördüğü bir yüzü var. Üzerine örttüğü bir örtüsü. Yalnızca telefonun durduğu bir küçük sehpa var koltuğun yanında. Bu biri, benimle ilgili hislerini çamaşır iplerine asar, kurutur. Bu biri, beni deniz tuzuyla ovar, bir gün kollarına sarar, bir gün kapılardan kovalar. Bu biri benim yaz sonunda kompostomu yapar, turşumu kurar, kalbimi kırar, viran eyler, yıkar, içimdeki zemberekleri parçalar sonra da hiç çekinmez akşamına gelir tam bağrımnda çadır kurar. Bu biri.

Orada mısın, diyor. Evet, diyorum.

Sesinde kurulmuş salıncaklar var. Boş salıncaklar. Tah-tadan. Sesinde kırlangıçlar. Dallarında durgun, uçmayan. Sesinde derelerin denizlere karıştığı yerler var. Sesinde bir incirin olgunlaşıp dalından düştüğü an var. Sesinde kurutulmuş pathcanlar. Acısı çıkmış, doldurdukça dolmayan. Sesinde kanmış bir balığın bir oltaya takıldığı anki pişmanlık var. Sesinde uzanan eller. Vaktini hep kaçırmış, hep sonradan. Sesinde üzerime sinen duman kokusu, yanan bir şeyler, söndürülemeyen büyük orman yangınları var. Sesinde kafesinin kapısını açık gören bir kuşun şaşkınlığı. Yine de kaçmayan. Sesinde yeni toplanmış biberiyeler, defne ağaçları, çınar yaprakları var. Sesinde sokakta ip atlayan çocuklar. Sesinde bir elekten dökülen un gibi pişmanlıklar. Sesi geri gelmeyeceğini bildiğin birine son kez sarılmakla aynı tohumdan çıkar.

**Gel dediğinde gideceğimi bilen birinin güveni var sesinde.
Ve ne de haklı...
Çağırırsa giderim.**

İnsan demirden bir kumbara.

İçine attıkça biriktiriyor. Birbirine eklenerek çoğalıyor. Birbirini çağırıyor. El ele tutuşup dönmeye başlıyorlar gün sonunda. İsimleri var. Bakınca yüzleri var. Tutunca elleri var. Dokununca sıcacık tenleri var. Abuk sabuk öfkeleri, birden gelen sinir krizleri var. Çok dikkatli bakılınca görülen derin kesik izleri var. Yanaklarında bırakılmış tokatlar, yüzlerine söylenmiş büyük yalanlar, bedenlerinin tam ortalarında imara kapalı ormanlık alanlar var. Arkalarından sövülmüş, ara sokaklarda sarhoşken dövülmüş, bazı gece yarılarında ansızın öldürülmüş.

O gün kapıları usulca açıp öylece bırakıp gidenlerle, arkalarında gürültüyle çarpıp gidenler aynı anda birer sarma sigara yakmışlar. Dünyanın her yerinden kıtalar dolusu insan artık bir kapıdan çıkıp gitmeleri gerektiğini idrak etmiş. Bazıları canlarından parçalar bırakmış, bazıları çıktıkları an rahatlamış, ferahlamış, derin bir nefes almış. Mahşer yeri gibi bir kalabalıklmış. O gün öfke, yıllardır

arkasına hapsedildiği demir parmaklıkları kemire kemire devirmiş. Milyonlarca parçaya bölünüp havaya karışmış. İnsanlar içlerinde birden bir kıpırtı hissetmişler önce. Ne olduğunu anlayamadan çoğu pardösülerinin yakalarını kaldırıp binalardan sokaklara çıkmaya, bavullarına rastgele birkaç parça kıyafet atıp kapağını kapatmaya, taksiler çağırmağa başlamışlar. Evlerinden çıkarken dönüp son kez geriye bile bakmamışlar. O evlerin çatıları ilk fırtınada çökmüş, kepenkleri yağmurun ilk damlasıyla beraber çürümüş, kumrular hepsinden önce onların kırık pencerelerinden içeriye girip yuvalar kurmuş. Herkes neye sahipse ona yabancılaşmış. Kapı tokmakları soğuk, perdelerdeki iğne işi oyalar samimiyetsiz, her gün yürüdükleri kaldırım taşları tehditkâr görünmüş. Birden içlerindeki her şeyi bırakıp gitme hissi dayanılmaz boyutlara gelmiş. Sanki biraz sonra dünya bitecekmiş gibi bir şaşkınlık ve korkuyla yanında olmak istedikleri o birinin yanına; annelerinin dizlerinin dibine, sevgililerinin yatağına, çocuklarının odasına, büyük annelerinin mezarına, anlayın işte, olmadıkları bir başka yere gitmek üzere yola çıkmışlar. Duraklara, yollara, hava alanlarına, iskelelere, tren istasyonlarına akın etmişler. İlk her şeyin anlamsızlaştığını hemen sonra aslında gözlerinin yalnızca anlamlıları görmeye başladığını anlamışlar.

Koşmuşlar, hızlı hızlı yürümüşler, yorulup yol kenarlarında yan yana oturup dinlenmişler. Birbirlerinin sandviçlerini paylaşmışlar. Aynı şişeden hiç tereddüt etmeden su içmişler. Aynı taksinin arka koltuğuna yabancılar olarak oturup gittikleri adreslerde tanıdıklar olarak inmişler. Ayrılrken kucaklaşmışlar. Birbirlerini bir daha hiç görmemişler ama hep anımsamışlar. Anımsarken gülümsemişler. Ve zaten bu yeterliymiş. Susmuşlar. Susarken el ele tutuşmuşlar.

Kumbara dolmaya devam ediyormuş.

Son yolcular da varmaya çabaladıkları kapıların eşiklerinden içeriye adım atınca korkunç bir ses duyulmuş. Mekanik, tiz bir ısıklık kulaklarına dolmuş. Avuç içlerini kulaklarına dayayıp gökyüzüne bakmışlar. Sağır edici bir gümbürtüyle birlikte yeryüzünün tüm tozu havalanıp dönmeye başlamış Kumbaralar teker teker patlıyormuş. İçlerinden demirden kollar, bacaklar, araba farları, nar taneleri, kar taneleri, tarçın taneleri, bozacının çığırkan sesi, buğday başakları, fener balıkları, ada rüzgârları, teki kaybolmuş eldivenler, sebepsiz terk edenler, sebepli çekip gidenler, köşebaşı kokoreç arabaları, balık ağları, üzüm bağları, büyükbaş hayvanlar, çorak topraklar, Meksikalar, Afrikalar, kayısı kıvamında pişmiş yumurtalar, rulo yapıp kapı arkasına dayanmış el dokuması halılar, üzerinde yeni sevişilmiş kar beyazı çarşaflar, uzun pazar kahvaltıları, yatmadan önce çocuklara anlatılmış yalanlar, bağırışlar, geçmeyen hıçkırıklar, dinmeyen acılar, unutulmayan anılar ve mide boşluğunda donup kalmış at hırsızı kılıklı haydutlar fırlamış. Sonrası insanı kör bir kuyuya atmışlarcasına düştükçe büyüyen bir sessizlik.

Kumbara fikri kimin aklından çıktı ki zaten, demiş bodrumun karanlığında oturan çocuk, fil şeklindeki kumbarasını elinde sımsıkı tutarken. İnsan demirden bir kumbaradır, demiş kadın. Hep sonradan, demek için biriktirir.

BOZKIRDAKİ ATLAR

Mutsuz hikâyeler yazmanı istemiyorum, diyor elimi avucunun içinde sıkı sıkı tutarken.

Saat henüz sabahın yedisi. Hava gece gibi karanlık. Karanlık ve soğuk. Aralık ayı gibi soğuk. Ve yağmurlu. Bir şeylere çarpıp seken yağmur damlaları gelip cama vuruyor. Bir damlanın gelip cama vurma sesini anlatmak için çok fazla tarif yapmak gerek. Damlayan bir şey gibi değil. Patlayan bir şey gibi de. Hepimiz o sesi bildiğimiz için kolay geliyor hayal etmek. Hiç duymamış birine anlatamayacağım bir ses. Ve sanırım bu yüzden romantik. İşte neyse, damlalar gelip cama vuruyor. Yataktan kalkmak zorunda olduğumuz saat bize doğru yaklaşıyor. O an zaman, üzerimize doğru dörtlüğe koşan bir at. Bizi sırtına bindirip koşmaya devam edecek.

Kolu başımın altında. Başımı kaldırmaya çalıştığımda, acımıyor, diyor. Geriniyorum. Kısa kollu pijamayla uyduğum geceler üşüyen kollarım sabahları biraz ağrıyor. Yüzümü ona doğru dönüyorum. Boynu burnumun hizasında

kalıyor. Yatak uyku kokuyor. Boynu tam olarak kendisi gibi kokuyor. Boynunun kokusu kayıtlara geçiyor.

Ama ben mutsuz hikâyeler yazmıyorum ki, diyorum. Yazıyorsun, diyor. Zaten gitmeyeceğimi bildiğin hâlde, bana gitmekten bahsetme, diye yazıyorsun. Bu yüzden dün işten gelirken marketten üç litre vişne suyuyla yirmi dörtlü tuvalet kâğıdı aldım. Yolda da durup Antep Çarşısı'ndan bir büyük kavanoz kornişon turşusu. Bütün sevdiğin şarkılardan listeler yapıp dosyaladım. Gitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi; hem nereye gideceğim ki, diyor.

O an, biraz daha sarılısam vücudu göğüs kafesime karışacak.

Biraz geri çekiliyorum.

Göğüs kafesime karışsa içimde yaşayan hayvanlarla dolu yeri de görecek. O kakofonide bu söylediklerinin nasıl yankılandığını, suya çarpıp ormanlık bir yerde havaya karıştığını kendisi de görecek. Oranın karanlığının nasıl en karanlıktan daha karanlık olduğunu da. Yağmurunun ıslanmayan hiçbir zerre kalmadan durmadığını da. Devrilmiş kavak ağaçlarını, cırlıçıplak gezen kabileleri, hiç doğmamışların hayaletlerini, ne kadar gömsem de çürümeyenleri, tam turunu her tamamladığında gelip yüzüme bir tane daha vuran devasa avuç içlerini, tuhaf kokulu sürüngenlerin toplanıp başında su içtiği bataklıkları, vi-raneye dönmüş şehirleri, bir an bile susmadan ağlayan çocuk yaştaki hayalleri, elimi yanlışlıkla her uzattığımda ısırarak köpeklerini, göz gözü görmeyen sisli terk edilmişlikleri, bir yere yüklenmek üzere yığınlarla bekleyen sessiz nefesleri, rengârenk kanatlarıyla uzaklardan her dönüşlerinde hiç bilmediğim yeni bir heves taşıyan kelebekleri,

atmaya kıyamadığım ama koyacak yer de bulamadığım sayısız gevezelikleri, karıncaların hiç ara vermeden bir yerden bir yere taşıdıkları tutulmamış sözleri, gözlerini oyup en güzel kıyafetleriyle bir dolabın kuytusuna terk ettiğim oyuncak bebekleri, kaybettiğim kokulu silgileri, her güneşin doğuşunda tutunup uyandığım güzel hayalleri de görecek. Yazılan hiçbir kelimenin silinemediğini de. Mutsuz hikâyelerin tekinsiz gecelerde gelip nasıl bir anda beni bir tenhaya sürüklediğini de. Zamanın koşan atlarının bozkırlarda sürüler hâlinde yaşadığını da. Henüz bitmemiş bir paket dış macununa baktığımda beş gün sonra bitecek bir paket gördüğümü belki anlatabilirim o zaman. Her tam şeyin gün geçtikçe yalnızca azalabileceğine olan inancımın dipsiz bir kuyu gibi beni içine çektiğini de. Bu korkunç fikrin korkusuna kapılıp gidivermemek için kendimi uçan bir balonu bağlar gibi bileğine bağlamak istediğimi hemen o an anlatıversem.

Tamam mı sevgilim, diyor. Ne sorduğunu hatırlamıyorum. Tamam, diyorum. Ne sorarsa tamam, demek istiyorum zaten. Yüzüne bakıp reddedeceğim ne olabilir ki? Kafamın ortasından öpüyor beni. Saç tellerimden bir titreşim geçip gövdeme iniyor. Titreşim kuvvetlenip bir şimşeğe dönüşüyor. Kapkara gökyüzünden aniden düşen bir yıldırım gibi gidip göğüs kafesime düşüyor. Orman aydınlanıyor. Atlar koşuyor. Birkaç ağaç daha devriliyor. Dalgalar sahilleri dövüyor. Bir tren, rayından çıkıp yol kenarındaki ağaçlara çarpıyor. Kuşlar dallarından havalanıyor. Kanatları kırılıyor. Yeryüzünün örtüsü artık yapışmadığı bir yerinden çıkıp, kıvrılıyor. Hızlı şeyler daha da hızlanıyor, hızlanıyor, hızlanıyor ve aniden hepsi birlikte duruyor. Yağmur damlaları havada asılı kalıyor. Şimdi diyor, yumurtanı peynirli

mi istersin? Evet, diyorum. Benimle beraber gelecek misin akşam yemeğe peki? Kafamı sallıyorum. Gelip bir kez daha başımdan öpüyor. Bu kez kulağımın yan tarafından. Atlar kafalarını kaldırıp bir anda başlayıp bir anda duran yağmurun nedenini anlamak istiyorlar. Anlayamıyorlar. Yağmurun sesi gibi bir şey. Daha önce duymamış birine tarif edemiyorlar.

Duvarlarıyla konuşuyorum, dedi. Neyin duvarlarıyla, dedim. Kafasını sokağa çevirdi. Sokak trafikte ilerleyemeyen çeşit çeşit arabanın farlarıyla aydınlanmıştı.

Elindeki çatal, kırılmasından korkar gibi, nazıkçe masanın üzerine bıraktı. Gözlerinde savaş sonrası şehirler, fırtınaya tutulmuş dağ köyleri, orman yangınları, batık gemiler ve kökleri toprakla beraber kayıp giden sedir ağaçları var. Biri, eline keskin bir makas alıp yüzünü paramparça etmiş sanki. Sonra da anlaşılmasın diye gece hepimiz uyurken itinayla birleşim yerlerinden dikmiş. Oysa eski hâlini bilen benim için yüzüne her bakışında, yüzünde tanıdık olmayan bir şeyler var. Bakışları her önüne gelenden dayak yemiş sokak köpekleri gibi tedirgin. Sesi sürekli ağlamakla ağlamamak arasında. Neresinden tutacağımı kestiremediğim, yeni doğmuş bir bebek gibi ellerimde duruyor.

Böyle anlarda karşımdakiyle aynı anda iştahım kesilmediğinden suçluluk duygusu hissetmekle beraber yemeğime devam ederim. Tabagımdaki et soğusun, sertleşsin ya da

biram ılıklaşıp çirkinleşsin istemem. Yemek masalarında konuşmanın tatlıya kadar ertelendiği sohbetleri tercih ederim. İlla anlatılacaksa şen hikâyeler ve şen şakrak kahkahalar olsun isterim. Karşımdaki Allah aşkına şunun bir tadına bak, diye kendi yemeğinden bir çatal ikram ettiğinde sevinirim. Tabagındaki marulu çatalının ucuyla didikleyip, yağsız tuzsuz galetalardan iki ısırık alınca doyan bir kadın değilim. Bu sebepten belim onlarınki kadar ince değil. Onların spor salonlarında alınlarından ter damlarken ben penceremden dışarıya bakıp tatlı tatlı hayaller kuruyorum. Dolayısıyla onlar pantolon denedikleri kabinlerden benden daha mutlu ayrılıyorlar. Ve karşılarındaki insanlar hüznüyle yemeğe ara verdiklerinde önlerindeki orta-az pişmiş sulu kuzu etinden kafalarını kolaylıkla kaldırebiliyorlar. Sanırım anladınız, ben öyle yapamadım.

Uzun uzun çiğneyip ağızımdaki son lokmayı da her zerrede hissederek yuttuktan sonra çatalımı tabağa bıraktım.

O da, nihayet, der gibi kafasını bana doğru çevirip gözlerimin tam içine baktı. Aramızdaki masa yaşadığımız dünyaları ayırıyordu.

O günlerde çok mutluydum. İçimin kuş sesleriyle dolu gürültüsü ağzımı açsam dışarıdan duyulacakmış gibi geliyordu. Hayatta ilk kez dertsiz tasasız olmaya kesin olarak karar vermiş ve gazetelerdeki kötü haberlere bile gözümün ucuyla dahi bakmayarak oldukça başarılı olmuştum. Nihayetinde salyangoz kabuğu gibi bir kabuk üretmişim bir gece uykumda. Kabuğu üretmek için bolca kemik suyu çorba kaynatmış, gece yarısına kadar içki içip denizin üzerine vuran ayı izlemiş, kendime kar yağarken giymek için etiketlerine dahi bakmadan beğendiğim tüm kazakları ve elimi haritanın neresine koyduysam oraya denk gelen güzel

şehirlere uçak biletleri almış, coğrafyayı beğenmediysem, benim elimde değil mi, küreyi bir tur daha çevirip kendime yeni şehirler seçmişim. Bolca öpüşmüş, rüyalarım da bile el ele tutuşmuş, tüm geceliklerimi uykularım rahat olsun diye ipekli kumaştan diktirip, evin kaloriferlerini sonuna kadar açmışım. Gün ortasında canım isteyince oturup bir saat kitap okuyordum, bir komedi filmi açıp izliyordum ya da sevdiğim bir arkadaşımı arayıp liseli kızlar gibi gülüştüğümüz sohbetler ediyordum. Canımın istediği kadar ocak başında oturup üzerime sinen soğan kokusuna aldırmandan közlenmiş biberler, terbiyeli etler, acılı ezmeler ve rakımın yanında mütemadiyen fava yiyordum. Hiçbir bakla bir daha çiçek açmayacakmış gibi keyifle, kızarmış ekmeğimin üzerine bir çatal fava koyup ağzıma götürürken içimde çok yetenekli biri piyanonun tuşlarına basıyor, tohumu ender bulunan çiçekler filiz veriyordu. Sabahları gözlerimi açtığımda içimde fırından yeni çıkmış ekmeğin kokuları tarçınlı sütlaç kokularına karışıyordu. İnsanlar yüzüme baktıklarında kafamda yanıp sönen mısraların ışıklarını görüyorlar gibi bir hisse kapılıyordum. Oysa onlar görmüyor ve çatallarını dokunmadan soğumaya terk ettikleri yemeklerinin yanına bırakıveriyorlardı.

Bahsedilen duvarların adamın duvarları olduğunu, tekrar konuşmaya başlayınca anladım. Kıza arkasını dönüp uyuduğu gecelerde adamın sırtı geçilmez surlara dönüşüyordu. Kız, bir masalda atıyla dörtlüğe gidip elindeki kılıcı sallayarak devasa şatonun etrafında dönüp dolaşıyor ancak içeriye girecek tek bir açıklık bulamıyordu. Ve de bulamayacaktı. Bazı sırtlar bazı kollara açılmazdı. Her anahtar yalnızca kendini bekleyen kapının kilidini açardı. İnsan bunları ne zaman kabulleniyordu da elindeki kılıçla tüm

dünyaya karşı savaşımdan vazgeçiyordu? Kaç uykusuz geceden sonra kendi kalbini yavru bir serçe gibi avuçlarının içine alıp okşamaya başlıyordu? Kaç veda sonrası evim diyebileceği bir düzlükte huzur buluyordu?

Bilmiyordum. Ben, kabuğum ve tabağımda bekleyen, suyuna ekmeğimi banarak bitirmek istediğim et parçası çaresizdik. Bir dakika, bir dakika, kabuklar bu günler için varlardı. Sessizce tabağımı alıp kabuğun içine doğru süzıldüm. Şimdi adımı söyleyen bir sesin beni aradığını duyuyor ve yalnızca yanıma bir dilim daha eklemek almadığım için üzülyordum.

GÜVE

Onu defalarca aradım.

Tüm yüzüzlüğümle, gurursuzluğumla, unutkanlığımle aradım. İçimden gelerek aradım. Hiç kimsenin hiç kimseyi bir şey yapmaya zorlamadığı pazar öğleden sonraları aradım. Evde yalnız başıma oturduğum akşamlar, kalabalık sokaklarda dolaşırken, rengârenk bir vitrinin önünden geçerken, izlediğim bir filmi birden durdurup, gitmediğim duraklarda otobüsten inip aradım. Manzaralı yerler buldum kendime aramak için. Bazen kuytu yerler. Gürültülü yerlerde kapı önlerine çıktım. Durmadan aradım. Çok acil ulaşmam gerekiyormuş gibi bazılarında. Bazılarında son kez sesini duyup ölecekmişim gibi. Gözlerim açık ölmüşüm gibi bazı sinyal seslerinde.

Açmadı.

Bazen duymadı telefonumu. Seslerimiz hanidir birbirinden çok uzaklaşmıştı, duymamış olabilir, dedim. Telefona baktığında isminin harfleri birbirine karışıp ona oyunlar

oynamış, hafızasını ne kadar zorlarsa bir yerlerden hatırlar gibi olmuş ama çıkaramamıştır, dedim. Bıraktığım mesajlar birkaç saniye içinde kendi kendini yok etmiş, ne olduğunu anlamadan silinmiş ya da tam arkasını döndüğü an bilinmeyen bir dilin sözcüklerine dönüşmüştür, dedim. Aklıma hiç kötü şeyler getirmedim. Aramaya dönmeyi unuttuğuna, numaramın bir gece telefon rehberinden firar edip geri dönmediğine, telefon tellerinin birbirine dolandığına, uzayda bir uydunun tam ben onu ararken dünyaya sırt çevirdiğine bile inandım. İnsan inanmaya karar verince bir kez, ne kadar çok mazeretle kendini kandırabiliyor, telefonu açsa ona da anlatacaktım. Açmadı. Hem de hiç. Hayatının tüm isyanını benim için saklamıştı, direndi. Sesime karşı koydu. Fiziksel varlığımı inkâr etti. Onun hayatında artık yoktum ve olmadığımı ne yapsam inanmıyordum.

Bu durumu kısa sürede bir takıntı hâline getirmiştim. Ayaklarım her sokağa çıkışımda beni evinin olduğu semte doğru çekiştiriyordu. Bıraktığım mesajların sayısı zavallı hanelere ulaşmıştı. Neredeyse onunla telefonda konuşmayı, duyduğum uzun mekanik cevap vermeyen telefon sesiyle aynı şey sanmaya başlamıştım. Hatırasının silüeti silikleşip sesinin tonu tanımadığım birilerinininkine benzemeye başlamıştı. Kendimi mantıklı açıklamalarla tüm gün teskin ediyor ancak ne yapsam geceleri neden diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Ne uzun ve ne gurursuz geceler. Onursuz olmasın aşk, diye bana seslenen şarkılar buldum o gecelerde. Aynanın karşısına geçip yüzüme baktım uzun uzun. Evin bilmediğim köşelerini keşfettim. Sokağın da. Şehrin bile hatta. Uzun caddelerde yürürken insanlığın unuttuğu eski binaların

kokusunu kendime benzettim, geçen her yüzü ona... Her hüzünlü hikyeyi benimkine benzettim. Ne yapsam, kaç ihtiyaın poetini taısam, yoldan karşıya geçirsem, dilencilere kâğıt paralardan sadakalar versem, sokakta alar doyursam, yok, yaptığım iyilikler bana dönmedi.

Aramadı.

Nihayetinde bir gün, son günlerde kilo aldığımдан içine sığamadığım bir pantolonun fermuarını çekmeye çalışırken, anladım. Hayatın, günlerce aranan çözümleri birden, hiç olmadık yerde sunmak gibi bir huyu var. Kopuk sahneleri tek tek birbirine bağlarken gzmdeki perde kalktı. Her şey anlam kazandı.

Onun benim için hayatında açtığı küçük bir delik vardı. Bir tirt kış boyu yiyen bir güvenin açabildiği kadardı. Ben parmağımın ucuyla oynamaktan kendimi alamadığım için delik günden güne büyümüştü. Sonra yetinmeyip tüm varlığını deliğin içine sokmaya karar vermiştım. Şaka değil. Bir güve deliğine girmeye çalışan yetişkin bir insan düşünün. Bu olsa olsa fantastik bir hikâye olabilirdi. İnsan inanmaya karar verince bir kez, nelere kalkışıyor, telefonu o an açsa ona bile anlatacaktım. Sonra kendimi bir tuvalet penceresinden ıkınaya, kardeşimin küçük pijamasını giymeye, kafamı kaldırdığım an arpacağım dar bir havalandırma kanalından geçmeye çalışırken hayal ettim. Yetmedi. Bir kurdun elmadan çıkarken açtığı deliğe, bir çiçeğin köküne, evdeki anahtar deliklerine sığmaya çalışırken hayal ettim kendimi. Kahkahaların da böyle tuhaf anlarda gelmek gibi bir huyu var. Evin camlarını titrete titrete devam ettiler. Birisinin senin için hayatında açtığı yeri bytemeyeceğini, biri seni yaşamına ne kadar dâhil ediyorsa onun için o kadar var olabileceğini o an anladım.

Kahkahalarımın arasında zar zor duyduğum telefon sesiyle bir anlığına irkildiğimde bile kimin aradığını merak etmiyor, yerimden kalkıp koşarak, onun olduğunu umarak telefonu elime almıyordum. İyileşmişim. Israrla çalan telefonların melodisinin yinelendikçe çaresizliğe dönüştüğünü daha önce nasıl fark etmediğime hayret ediyordum. Onunla değiştiğimiz rollerin bana ait kısmının oradan bakınca ne acıklı görüldüğüne üzülüyor, duygulardan kurtulmuş; yalnızca küçük kurtçukları, güveleri ve istediğimiz insanlar hayatımıza sığsınlar diye kendimizde açtığımız devasa delikleri düşünüyordum.

KIRLANGIÇ

O gün gelip benim dalıma konmuştun.

Kim bilir hangi rüzgârın çirkin sözleri seni küstürmüştü de yolundan sapıp bir hayalin peşine düşmüştün. Nasıl acı bir iç çekişte tüylerini parlatıp kafanı boyundan büyük dalgalara gömmüştün. Hangi gölgenin karanlığından ürküp yüzünü güney illerine dönmüştün. Nasıl bir an, dünya durmuş da sen hiç sönmez dediğin bir büyük yangının içinden hiç anlamadan geçip, canının yanmadığını görmüştün. Kimlerin gülüşlerinde soyunup en parlak kahkahayı leyli vaktinde kalbinle beraber bin parçaya bölmüştün. Belki de ölmezlik iksirinden içtiğin günün akşamı bir çocuk parkında salıncaktan düşüp ölmüştün. Ya da birinin soğuk kasım gecesine karla kaplı bir çatı olup sabaha karşı ansızın çökmüştün. Dünyanın zembereğinin nerede olduğunu seher vakti görüp, ne yapıp edip yerinden sökmüştün. Ben kafanı gömmüş toprağın altında bir yudum suyun izini ararken belki sen üzerime edepsiz seller, küfürbaz fırtınalar dökmüştün. Upuzun bir yolculuğun sonunda tek bir yükseltinin olmadığı o uçsuz bucaksız ovaya vardığımda, gözlerimi kısıp sapsarı buğday

tarlalarına bakarken yolumu kaybettiğimi anladığım an, gelip dudağımın tam kenarından öpmüştün. Bir bitmez rüyanın ucunda durmuş kâbuslarla yorulurken uykunun rengi solmuş kenarını serçe parmağınla tutup bük-müştün. Önceki günden ne kadar gam keder kalmışsa evimin sokağında, gün ağarırken gelip, silip süpürmüştün. Ne çeşit bir meyveyi cebinde kurutup yemiştin de bir anda bir aklıseline dönüşmüştün. Bilemiyorum.

O gün gelip benim dalıma konmuştun.

O dal senin ağırlığınla yavaşça aşağıya salınmıştı önce. Ayaklarının bastığı yerdeki incecik kumlar ezilmişti. Ezildikçe her zerre kum, inceden gülümsemişti. Ağırlık uçup gitmeye engeldir, diye neşelenmiş bile olabilirlerdi. Dayanılmaz hafifliklerinin yorgunluğu dinmişti. Sımsıkı tutundukları her şeyi bırakıp ellerini ceplerine sokmuş-lardı. Soyunmuşlardı. Hep özendikleri çöl kumları gibi yüzlerini güneşe dönmüşlerdi. Derin bir oh çekmişlerdi. Azat edilmişlerdi. Rüzgâra karışıp gittikleri korkunç rü-yalar görmekten korkmadan derin ve huzurlu bir uykuya gömülmüşlerdi.

Dalın bağlandığı gövdede loş ve ıslak zamanları seven bir sarmaşık yaşardı. Kumların tatlı rüyasını delice kısı-kandı. Bunca zaman sarıldığı gövdede mutlu olmadığını da o an anladı. Geldi, ayak bileğine yavaşça dolandı. Daha önce kimseye söylemeye cesaret edemediği tüm sırlarını kulağına fısıldadı. Cilveliydi. Dışılığın yapraklaşmış hâli gibi boynundan dudaklarına her zerresiyle temas etti. Kürek kemiklerinin tam ortasında yeni bir sürgün verdi.

Gövdenin ucundaki kök derin bir uykudaydı. Dalların-daki hareket onu uyandırınca gür sesiyle sinkaflı laflar etti. Bazı kırlangıçlar bu sözleri üzerlerine alınıp kırıldı,

uçup gitti. Kalanlar umursamadan konuşmalarına devam etti. Yaşlıydı kök. Huysuzdu. Bencillik amansız bir hastalık gibi her yerini sarmıştı. O aşağıdan bakınca bunu sarmaşık sanıyordu. Yukarıya bakmaya devam etti. İyice çevirdi başını. Uzun zamandır yukarıda neler olduğunu merak bile etmemişti. Baktıkça tansiyonu düştü. En üstteki yaprakların arasından gökyüzünü gördü. Bayılacak gibi hissetti. Mavilikten gözünü alamadı. Büyülenmiş gibiydi. Bu belki babasının masallarında anlattığı gök olabilirdi. Midesi bulandı. Kafasını çevirip kendi dibine uzun uzun kustu. Asırlardır bir şey yememişti. İçinden yalnızca yosunlu sular dökülüyordu.

O sırada toprağın içinde bir salyangoz, olandan bitenden delice korkarak kabuğuna çekiliyordu. Bir solucan bükümlemlerini mümkün olduğunca kısaltıp içine dalacak bir delik arıyordu. Bir kirpi dikenlerini açabildiğince açıyordu kaslarını yorarak. Pis bir koku geliyordu yanından geçtiği kapkara böcekten. Uzakta bir ateş yanıyordu. Kapkara dumanları üzerimize doğru geliyordu rüzgârla. Evet, o an iklime hiç uymayan bir rüzgâr kafasını senelerdir saklandığı bir ağaç kovuğundan çıkarmıştı. Bir uğultu derelerin sesine karışıyordu. Yaprak hışırtılarının arasına ne olduğu anlaşılmayan kelimeler karışıyordu. Yer, biri dev adımlarıyla üzerinde koşuyormuş gibi sallanıyordu aralıklarla. Kanatlı her şey, uçarken yönünü şaşıırıyordu. Karıncalar delice koşuyorlardı bir yerlere ama yuvalarını bulamıyorlardı. Çok belliydi, bir şeyler oluyordu.

Kimse anlamıyordu.

O gün sen gelip benim dalıma konmuştun.

Derdin beni sokmak değil.

Biliyorum.

Sen kendi hayatına sığamıyorsun.

Bir yerinden delip çıkmak istiyorsun. Çöl sıcağında derisi kendine artık küçük gelen bir yilansın yollarda sürünen. İmkân yok kendini yaşayamıyorsun. Kendinde olanı da bulamıyorsun. Sürekli içinde o sıkışıklık hissi. Aklını başka bir şeye veremiyorsun. Nereye gittiğine konsantre olamıyorsun. Varsa yoksa sıcak, daraldıkça daralan bir hayat.

Süründükçe hiçbir yerin eskimiyor. Bir tek yeri bile vücudunun, senden kopup ayrılmıyor. Ölmüyorsun. Bağırıp çağırıp rahatlayamıyorsun. Dilin yok nihayetinde, zaten konuşursan yaşadığın yerlerde bannamıyorsun. Gerçekten konuşmaya başlasan kendine söyleyeceklerini duymaktan delice korkuyorsun. Kendi kendinin bir zaman var olup ölmüş bir gölgesi gibisin kuytılarda. Bir başkasının yanından geçerken, onun hayatına bakıp, çölde yaşayacak hayvan değil bu, ormanlara gitsin, diyorsun. Oysa hayatında hiç ayna görmedin. Sen hangi hayvan olduğunu kendin de bilmiyorsun. İçin sıkılmaya devam ediyor. Gecenin ayazında

bile yüreğin soğumuyor, nefes alamıyorsun.

Kendi dünyanda olamıyorsun.

Aslında hayat çok basit. Sevişip çoğalıyorsun. Bulursan yemek yiyorsun. Bulursan su içiyorsun. Korkuyorsun. Saklanıyorsun. Korkun geçince rahatlayıp sıcak kumlarda sere serpe yatıyorsun. Hiç bitmeyecek sanıyorsun. Sonsuz gibi bir zamanda, öylece duruyorsun. Yine de birden bir şey oluyor. Neden olduğunu hiç anlayamıyorsun. Derin sıklmaya başlıyor seni, nefesin daralıyor. Bir gün sürünürken aniden öldüm sanıyorsun. Derin boydan boya çatırdıyor. Her parçan yırtılıyor. Bilmiyorsun ne olduğunu. Kendi içinden çıkıyorsun. Çıplak kalıyorsun. Sığamadığın derine dönüp bakıyorsun. Şahaneymişim, diyorsun. O kadar güzel ki derin, hayran kalıyorsun. Yanına alamıyorsun, cebin yok. Bırakıyorsun. En güzel yerinin seni neden boğduğunu anlayamıyorsun.

Zaten sen yılansın. Beynin o kadar gelişmemiş; hayatta seni en çok boğan şeylerin hep en güzel şeyler olduğunu idrak edemiyorsun.

Oysa ben de kendi hayatıma sığamıyorum.

Baksam, en çok, yanında en mutlu olduğum insanlar yüzünden üzülüyorum. Orada olmayı her şeyden çok sevdiğim yerleri özlemekten, bulunduğum yerlerde mutlu olamıyorum. Hayat, evimdeki şifonyerin üzeri, buzdolabının rafları, ayakkabılığım, çantamın içi, kafamın içi hep daha güzel olsun diye kendi kendimi boğuyorum. En sevdiğim kıyafetime yolda çamur sıçrar, keskin bir masanın kenarına takılır, biri beğenir, gözü kalır, bir garson üzerine gazoz döker diye diken üzerinde durmaktan neşemi yitirdiğimi hep sonradan idrak ediyorum. Kıyamadığım

için kullanmadığım güzel dolma kalemleirim, çekmecede duran defterleirim ben bir kelime yazmadan kaybolursa diye korkuyorum. Terk edilmekten, sevilmemekten, başarsız olmaktan, vazgeilmekten, kendimden vazgeçmekten delice korkuyorum. Çok sevdiğim biri bir gün beni sevmemeye başlarsa diye uykularım kaçıyor. Yeterince yaşayamadan ölüp gitmekten korkuyorum. Sere serpe kumlarda yatarken bile korkularım geçmiyor. Bir an olsun derin bir nefesle hafifleyemiyorum.

Zaten ben insanım. Beynim o kadar gelişmemiş; cep-lerimi boşaltıp, rahatlayıp yürüyüp gidemiyorum.

PORTAKAL

Gece yarısını biraz geçiyor. Havada tuhaf bir bulanıklık.

Kışa rağmen insan pencereleri açıp oturmak istiyor. Gidip camın önünde dikiliyorum. Tam karşımda bana bakan kocaman bir bina var. Deliklerinden insanlar gözüküyor. Bacasından pis bir duman tütüyor. Işıklarında birileri yatmaya hazırlanıyor. Ben uyuyamıyorum. Oysa kollarını açmış kanepede, salonda uyuyakalmam için tüm numaralarını yapıyor. Bir insan sesi duyarım diye radyo kanallarını geziyorum. Saçma hikâyelere gülen fazla neşeli insanlar var. Bu saatte bu kadar mutluluğu nereye sığdırıyorlar? Gecenin cepleri küçük çünkü. Geceleri insanın aklına gelen yalnızca birkaç kişi var. Geceleri dinlenebilecek birkaç şarkı. Geceleri aranabilecek birkaç numara. Ki çoğunu insan ezberinden tuşlar. Gece kapısını çalabileceğiniz insanlar belki bir avuç kadarlar. Yalnızlık diz boyu. İnsan basmadan üzerinden atlayıp geçemiyor. Bir karış boyu var, içinde boğulup kurtulsam dese, yetmiyor. Paçaları sırlıklam, kalkıp buzdolabının kapağını açıyor.

Buzdolapları çok hüzünlü yerler. Rafında tek başına duran yumurtayla kim doyar? Sararmış yapraklarıyla iki dal maydanoz bir uzak akraba gibi oturduğu yerde yaşılanıyor. Çoktan bozulmuş reçellerle zeytin ezmesi kavanozları sanki ben öldüğümde bile orada olacaklar. Sebze çekmecesini açınca önce bir küf kokusu geliyor burnuma. Elimizi uzatınca bir poşetin dibinde yumuşak bir şeye dokunuyorum. O şeyi kaldırıp bakınca unutulmuş bir portakal olduğunu anlıyorum. İki parmağımın ucuyla havaya kaldırıp altına üstüne iyice bakıyorum. Küfler sihirli tozlar gibi etrafa saçılıyor. Kokusundan burnumu kapattığım bu portakalın hayatını düşünüyorum. Yaşamına güneyde bir portakal bahçesinin ılıman ikliminde başlamış bir portakal. Yaşı; bir mevsim. Medeni durumu; çürük. Hobileri; babaları tarafından kabuklarıyla dilimlenerek yedirilirken küçük çocukların dirseklerinden akmak. Ölüm nedeni; bilinmiyor, intihar şüphesi var. Bir yabancı elin onu daldan kopardığını, diğerleriyle beraber bir tahta kasaya sıra sıra dizildiğini, hiç çay servisi olmadan upuzun bir yol geldiğini, Beşiktaş pazarının tok sesli, mavi önlüklü kalabalığından benim onu seçtiğimi, bir poşete koyup eve getirdiğimi düşünüyorum. Portakalın bir ruhu varsa eğer çoktan üzüntüden kavrulmuş ya da bir gece yarısı ben uyurken buzdolabı kapağına vura vura kendini öldürmüş ve ben bunu mutfaktan gelen sıradan seslerden biri sanmış olabilirim. Portakal çiçeklerinin mis kokusunu içine çeke çeke yaşamış bu portakalın gün gelip benim sebzeliğimde çürümeye terk edilmesinden ve yuvarlak dilimlere bölünüp yenmemiş olmasından daha hüzünlü kaç hikâye olabilir?

Gece yarısı açılıp kapatılan buzdolaplarında bir şey bulup yiyen kimse olduğunu düşünmüyorum. Ben de yemedim.

Normal hayatta asla oturmayacağım bir yerini aradım evin. Gidip giriş kapısının yanında dizlerimin üzerine oturdum. Asansörün hareket sesinden başka bir şeyin duyulmadığı, bir tuhaf dünya. Portakal çöpte. Herkes evinde. Çoğu uykuda. Yarın yapılacak işler cepte. Bir hayat var dışarıda. Tanımadığım milyonlarca insanla ben aynı şehirde. Alt katta uyuyan çocuklarla aramda incecik bir döşeme. Pijamalar üzerimde. Bir el tam bağrımın üzerinde. Bir çatı kafamın üzerinde. Bir gök tüm portakal bahçelerinin üzerinde. Portakal çöpte.

Bazen kendimizi fazla abartıyoruz.

BÖLÜM İKİ

BANA GİTMEKTEN BAHSETME

*“Ey gitmek! Sesin kısık, bunalmış güzelliğin.
Hangi yüreğe girersen gir ülken yok senin.”*

Şükrü Erbaş

BANA GİTMekten BAHSETME

Bana gitmekten bahsetme.

Hiçbir kapıyı usulca açma ve sakın sessizce kapama.

Gürültüyle kapansınlar ardından.

Yer yerinden oynasın.

Hemen döneceğine yemin ettiğin bir ayın gibi uzaklarda
bir dağın tepesinden eteklerine taşlar yuvarlansın.

Gözünü açtığın gibi yataktan kalkıp gittiğin sabahlar var.

Başının yastıktaki izi hızına ayak uyduramayıp oracıkta kalıyor.

Sıcaklığın içten içe yanan bir köz gibi parlamaya devam ediyor.

Çarşafa düşmüş birkaç tel saçın kıvrılıp bir soru işaretine dönüşüyor.

İşte o sabahlar, sana gitme dersem, gerçekten gitme.

Dur.

Kapının eşiğine attığın ayağın havada kaldıysa dahi, dur.

Güneş bir kez olsun başka âlemlere doğsun.

Gel, sarılsam. Yorganı üzerimize çekip içinde yok olalım.

Ya da giydiklerini tek tek çıkarıp askılarına geri as.

Gel, var olalım.

Avuç içlerin yeni bir atlas olsun. Kolların sırtındaki kemiklerin bir parçası.

Çarşafklar havalanıp havalanıp her seferinde başka bir coğrafyaya konsun.

Öğütüldükçe havaya rayihalar salan şeylerin hepsiyle hemzemin olalım.

Korkunç bir rüyamı anlattığımda cevap verme. Uzanıp saçımdan öp. Öperken kokla. Koklarken okşa. Okşarken daha önce hiç duymadığım bir tonunda konuş şefkatin.

Sus sonra.

Kelimelerin yetmediği boşluklara kokun dolsun.

Bir dalganın bir kayada bir oyuk açarken gösterdiği sabırla konuşalım.

Çocukça hikâyeler anlatırsam sana uyku vaktine yakın, bil ki korkuyorum.

Kendi içimdeki kasırgada yüzüne çarpan her sözcük yeryüzüne attığım bir kanca gibi gelip sana saplanıyorsa mesela.

Yastıkta beni bekleyen hafif uykularla aramızdaki mesafe durmadan artıyorsa.

İçimde incelen ipliklere düğümler at. Elini uzat. Serçe parmağım kafesinden kurtulsun.

Bildiğim şeylerin hepsinden şüpheyle, içimde yepyeni ve ılık bir dünya kurulsun.

Bana biten şeylerden bahsetme.

Tuvalet kâğıtlarını, şampuanları, vişne sularını, dil peynirleri ve kornişon turşuları hep yedekli al.

Nar taneleri tabakta biterken kendilerinden birer tane daha doğursun.

Biten kitapları raflara zincirle. Filmler hep yeniden izleme mesafesinde dursun.

Her şey bir kasetin deliğine işaret parmağımı sokup çevirdiğimde geriye dönsün.

Mevsimdir geçer, bahar yine gelir deme.

Baş ucumdaki çekmecedeki her daim sıcak iklimlere iki uçak bileti olsun.

Uzun deyip anlatmadığın hikâyeler kuş olup uçuşsun.

İtiraf edemediğin gençlik hataların balık bile olsalar, sularda boğulsun.

Ne vakit olursa olsun, bana gitmekten bahsettiğin an, dünya dursun.

MEKSİKALAR

Anlaşalım sevgilim, benden sonra kimseyi sevmeyeceksin.

Çok seyahat edebilirsin ama gittiğin yeni coğrafyalarda tek bir saç telini bile yabancı bir yastakta bırakmayacaksın.

Uçakta hep cam kenarında oturacaksın ki bulutları iyice görebilesin. Ama bir tek bulutu bile başkasının yüzüne benzetmeyeceksin.

Tren yolculuklarıyla şehirlerden şehirlere geçerken yemek vagonunda asla bir yabancıya kahve ısmarlamayacaksın. Kahve tehlikelidir. Kokusuna kolayca aşk karışır.

Otobüs yolculukları haddinden fazla uzun sürer, çok da tercih etmeyeceksin. Muavinle hemen arkadaş olacaksın. Mola yerlerinde, şehirler arası yol kenarlarında sarı kahve tonlarındaki manzaralara bakıp, saçlarımdan bastığım topraklara, yalnızca beni hatırlayacaksın.

Direksiyonda olduğun uzun yolculuklarda, ben orada olmasam da kafanı hiç sağa çevirmeden, çünkü dönüp bakmana gerek yok, içinden bana yepyeni hikâyeler

anlatacağsın. Geriye kalan tüm zaman bu hikâyeleri bana anlatmak için biriktirmekle geçecek. Yaşamak birine anlattırsan gerçek bir şeydir ve sen bunu zaten biliyorsun. Ve sen zaten benden vazgeçtiğın zamanlarda bile benimle konuşmaktan vazgeçmiyorsun.

Üzgünüm ama artık feribota binmeyeceksin. Hiçbir martıya simit atmayacak, cam kenarında çay içmeyecek ve geride kalan dalgalı deniz manzaralarının fotoğraflarını çekmeyeceksin.

Çok içki içebilir, sarhoş olabilir, sokaklarda şarkı söyleyebilir ya da loş bir köşede uzaklara dalıp gidebilirsin ama çakırkeyif olduğun zamanlar kederle kadeh tokuşturmayacaksın.

Kurulan her içki sofrasında kendine has kokusu olan ılık bir an vardır; biraz doymuşsundur, alkol kanına karışmış ve geçmiş olanca yüküyle içine hücum etmiştir. Hüsranlı biten beraberlikler, kendi yüklerinden kurtulup katlanılabılır hatıralara dönüşmüştür. Hayatın tüm yaşanmışlığını kabullenmiş ve incecik bir kalenderlikle, ne yaşandıysa iyi ki yaşandı, demişsindir. O an kadehini kaldırıp, balık etli Osmanlı cariyelerine benzeyen bu dünyanın göbeğine parmağının ucuyla baş harfimi yazıp, hemen ardından da tüm sakinliğine üzerine bir çizik atacak olursun. Yapmayacaksın.

O kadehi elinde uzun uzun tutup, ne düşündüğünü bilmeden beni düşünecek sonra da kadehte kalanı bir diğışte içip bitireceksin. Beni, hemen yanındaki sandalyede oturmadiğım o meyhanelerde ansızın öldürmeyeceksin. Masanın üzerinde ağır yaralı yatıyor olacağım ve sen kavun kokan ellerinle saçımı okşayacaksın.

Çok güzel gömlekler giyebilirsin. Her desenden ve renkten gömleklerini dolabında yan yana dizip, baktığında yeni yazılmış bir kısa hikâyeye benzetebilirsin. Bir terziye gidip tüm hatlarının sayılardan kaçlara denk geldiğini öğrenerek, dünyada bir eşi daha olmayan gömlekler diktirebilirsin. Prova esnasında aynaya baktığında göbeğini biraz içeri çekebilir, kendini bir parça beğenip o gün oradan gülümseyerek çıkabilirsin. Gömlek ceplerine bazen kurumuş çiçek dalları bazen desenli mendiller doldurabilirsin. Ağlayan birini gördüğünde hemen çıkarıp mendilini uzatabilirsin. Her gözyaşı incelikle silinmeyi hak eder en nihayetinde. Yalnız, giydiğin gömleğin tüm düğmelerini aynı anda ilikle-meyeceksin. Hayatın, içine hiçbir yerinden dolamayacağı açıklıksız bir giysiye müsaade edemem. Sokakta durmuş çöpleri karıştıran kedileri izlerken, bir masada anlattığın anılarla nasıl olup da kimsenin ilgilenmediğine hayret ederken, ansızın biri gelip şu ana kadar tanışmamış olmanızı kaderin bir oyunu sayıp sana gülümserken en azından yakandaki bir düğme açık olsun ki günler içine dolsun. Evden çıkarken kaç düğmen açıksa eve o kadar sayıda açık düğmeyle döneceksin. Yahudiler çok acı kayıplarının ardından o kişinin cenazelerine bir düğmelerini bırakırlarmış. Sen düğmelerini benim bulamayacağım yerlerde bırakmayacaksın.

En güzel gün batımlarını hüznünlükten görür insan. Sen de batan güneşe karşı gözlerini bile kısmadan saatlerce oturabilir, o an yanındaki birinin elini tutabilir, çok da istiyorsan uzanıp boynundan öpebilirsin. Ama sen yine de çok isteme. Bunlar olurken neden yine de bir parça hüznünlü olduğunu anlamayacaksın. İçine biraz dolan ama sonra dolduğundan daha çoğunu yanına alıp

hızla uzaklaşan hissin ne olduğunu kavrayamayacaksın. Bu, midemin altındaki boşluktan içime esen rüzgârlar beni hasta eder mi diye, tasalanacaksın. O kadar... Ama asla bir gün doğumunun karşısında beni aramadan oturmayacaksın. Sesimin kanışmadığı yeni sabahlar gözünün önünde doğmayacak. Fırında ekşi mayalı köy ekmeği gibi kızaran güneşten bir parçayı bensiz koparıp yemeyeceksin. Biri sana buranın gün doğumu çok güzel oluyor, nasıl olsa beraber sabahladık sokaklarda, dediğinde, az sonra benim uykudan uyandırılmış sesimi duyacağını bileceksin. İçine henüz olmamış ada üzümlerinin tadına benzer bir burukluk düşecek. Şekeri sana az gelecek. Belki çok yoruldum, gidip yatalım, diyeceksin. Belki de demeyeceksin. Ama hep birinden birini tercih edeceksin.

Kimсенin elini, avucunun içinde çok küçük ve yaralı bir kuşu tutar gibi tutmayacaksın. Parmak uçlarını avucundaki çizgilerin üzerinde gezdirip içinden kader çizgisi hangisiydi diye düşünmeyeceksin. Çok merak etsen bile kimseye parmaklarındaki ve bileklerindeki küçük yara izlerinin nasıl olduğunu sormayacaksın. Ayak parmaklarının şekliyle ya da bileklerinin inceliğiyle ilgili yorumlar yapmayacaksın. Asla ama asla, ne kadar şehvetli bir an olursa olsun, uzanıp ayak bileğinden öpmeyeceksin.

Dünyanın tüm denizlerinde dilediğince yüzersin. Bazen derin buruşana kadar suyun içinde kalıp, bana yazdığın mektuplara elinle yakaladığın balıkların pullarından yapıştırıracaksın. Bazen deniz kestaneleri toplayacaksın. Bir kış gecesi ilk defa gittiğimiz bir dağ evinde, odanın ortasına kurulmuş demir döküm sobada pişirmek üzere ceplerine dolduracaksın. O kestanelerin o şekilde yenmediğini ikimiz de biliyoruz ama buna çok komik bir şakaymış gibi gülmeye

devam edeceğiz. Yosunlara basacaksın. Ayağına ucu sivri taşlar batacak. Sabahın erkeninde kimseler yokken, dünyada bir başınaymışçasına huzurla dalıp gideceksin. Dipten kum çıkaracaksın. Ama asla uzaklarda bir adaya kadar yüzüp hayatının sonuna dek orada yaşamaya karar vermeyeceksin. Adaların ruhu vardır. İnsanı çığner ve yutar. Eğer bir gün yutulmaya karar verirsen beni de çağıracaksın.

Bensiz Meksika'ya gitmeyeceksin. Zaten hiç gitmemiş ve büyük ihtimalle hiç gitmeyecek olabilirsin. Konumuz bu değil. Bir gün tüm hayatını değiştirmeye karar verip havaalanına koşsan ve ilk kalkan uçağa bir bilet istiyorum desen, bankodaki kadın sana tuhaf tuhaf bakıp Meksika'ya dese bile, duracaksın. O topraklarda ikimize, ikimizin geçirdiği ve geçirmesi gerekirken geçiremeyeceği zamanlara ait kokular, renkler, tatlar ve hiçbir duyumuzla açıklayamayacağız hisler var. Bir öğleden sonrayı dünyanın son günüymüşçesine rehavet içinde, sarının her tonunun üzerimizden sekip havaya karıştığını izleyerek geçirmediğimiz o seyahate çıkamayacaksın. Ateşe dokunmaya yakın acılıкта biberleri yiyemeyecek, içindeki solucanın gerçek olmadığına inanmak için üst üste sorduğun sorulara aldığın cevaba rağmen hayatında içtiğin en güzel şey olacak o tekilaları içemeyecek, baharat kokusunun tüm göğü kapladığı yemekleri tadamayacaksın. Kaktüslere dokunmak istiyorum çünkü sen yanımdayken. Devasa şapkaıla bir kapı önünde oturup gelen geçeni izlerken elini tutmak, yattığım öğle uykularından sırtına bakarak uyanmak istiyorum. Çok sarhoş olup bir kumsalda sızmak, gün doğarken üzerime vuran aydınlıkla gözlerimi araladığımda kumların dolduğu saçlarım yüzüne değsin istiyorum. Olmuyor mu, pekâlâ, o zaman sen de Meksika'ya gitmeyeceksin.

Sende kalan diş fırçanı atmayacaksın. Bırakacaksın sana her sabah günaydın desin. Her gece uykuya uğurlasın. Görmek istemiyorum ki demeyeceksin. Yok ederek kaybolmuyor insanlar hayattan ve sen zaten bunu da biliyorsun. Yok ettiğimizle de yaşayabiliriz ve sen de yaşayacaksın.

Hiç kimseye sarı bir kazak hediye etmeyeceksin. Kimse senin verdiğın kalemlerin ucundan günlük planlar akıtmayacak sayfalara. Kelimelere karışmayacaksın. Kâğıtların hamuruna da.

Küçük çocukların sabah sıcaklıkları vardır. Neşe kokan pijamalarıyla sabah gelip sarıldıklarında insanı ısıtırlar. Bedenleri uykuda, dünyaya ait tüm çirkinlikten arınmış ve çok daha ulvi bir hissin merhametiyle ısınmıştır. İşte sen hiçbir yetişkine o sıcaklıkta huzur bulur gibi sarılmayacaksın. Kimsenin sinesine kafanı dayayıp gözlerini kapattığında zaman ve yerin yok olduğu o pürüzsüz hiçlikte kaybolmayacaksın. Bazı tenlere dokundukça insanın elleri genişler, parmak uçları sarp dağların hemen arkasında uzanan geniş ovalara dönüşürcesine büyür. Tüm hayatını topraktan kazanmış insanlar ellerini hiçbir şeye sakınarak uzatmazlar. Düşünmeden tutar koparırlar yabani otları. Ellerini boyayan taze cevizleri oturur tek tek kırarlar. Sen öyle olmayacaksın. Birinin sere serpe bedeni önünde uzanırken, durun, diye sesleneceksin dört nala koşan atlılara. Durduracaksın. *Atları bağlayın, geceyi burada geçireceğiz*, deyip bir gözünü hiç kapatmadan tavşan uykusuna yatacaksın karanlık ağaçların altında. Ansızın bir rüyaya dalacaksın. O rüyadan hemen sonra gün ağaracak. Gün doğumunda beni arayacaksın. Bambaşka kestirme yollar bulacaksın. Oysa kestirme yollar da bir yere varmayacak.

Çok mu zor. Evet, kolay olmayacak.

İçindeki karanlıkla düşman olmayacaksın. O karanlığın içinde benim saç kırıklarım, sabaha karşı görülmüş kâbuslarım, karın ağrıları, iştahsızlıklarım, çatlamış dudaklarım, ağlarken akmış maskaralarım, dibi tutmuş tarhana çorbalarım, bir türlü kurtulamadığım imla hatalarım, ne kadar uğraşsam düzelmeyen yanlış anlaşılmarım, tozlu kitap raflarım, paramparça edilmiş külotlu çoraplarım, kimse anlamasın diye duşta sessizce ağlamalarım, vicdan azaplarım, kendimi ince ince kestiğim ucu kör bıçaklarım, bulunma umuduyla kaybolmuşluklarım, bir zaman üzerinde ağladım diye çıkıp gitmeye kalkın omuzların var. İğne ucu kadar delikler açıp havalandırabilirsin ama gün ışığını oralara musallat etmeyeceksin.

Küsmeyeceksin. Bana, hayata ya da yanından geçerken üzerine çamur sıçratan arabaya, evdeki son ekmek dilimini yakan kızartma makinesine, her fotoğrafta bir kanadı daha yukarıda çıkan papyona, son anda kaçırdığın uçağa, çok yağış yolları tıkadığı için bembeyaz karlara, kahveni olması gerekenden hep daha acı getiren garsona, yeni yıkanmış arabanın hep aynı yerlerini pisleten martılara, yakası yıprandı diye en sevdiğin kazağa, erken uyanman gereken karanlık kış sabahlarına, yetişemediğin toplantılara, vizyondayken izleyemediğin filmlere, vakit bulup gidemediğin konserlere, hep bir sonraya ertelenen yaz tatillerine, erken ölen sevdiklerine, hep geç kalanlara ve aslında hiç var olmayanlara bile küsmeyeceksin. Yaşanamadıkça içten içe seni zehirleyen günlerle ağırlaşmayacaksın. Biraz kurumuş ama rengini kaybetmemiş bir çınar yaprağı gibi gelen ve giden her şeyi kabullenerek rüzgârla sürükleneceksin. İçinden geçeceksin üzerine doğru gelenlerin. Korkmayacaksın. Çünkü bunların hepsinin gerisinde bir yerde ben

küsüyor, sabahtan geceye paramparça oluyor sonra da gecedен sabaha tüm parçaları olması gereken yerlere en baştan yerleştiriyor, olan ve olabilecek her şeyden tedirgin bir sokak köpeği gibi korkuyor, kayboluyor, kaybolduklarının içinde tanıdık hiçbir iz bulamayana kadar yürüyor olacağım.

Senin yerine de.

SENİN ARADIĞIN ŞEY ARTIK BENDE DEĞİL

Senin aradığın şey artık bende değil, dedi.

Aynı rüya bulutunun üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorduk. Daha önce hiç burada buluşmamıştık. Yaşım iyice küçülmüştü. Ellerimin boyutlarından anlayabildiğim kadarıyla ilkokula yeni başlamış olmalıydım. Sağ elimin orta parmağındaki nasır henüz kendini var etmemişti. Ayaklarımdakiler annemin ne yapsa beni atmaya ikna edemediği rengârenk rugan ayakkabılardı. Yavrum, ayağını sıkıyorlar artık, dediğinde ve haklı olduğunu bildiğimde bile onlardan vazgeçmemiştim. Çocuk aklım ayakkabılar da benimle büyür diye umut etmeye devam etmişti. Her sabah yataktan kalkıp ısrarla belki o gün ayağıma olurlar diye denemiştım; bir gün bile olmamışlardı. Bir süre sonra kutuya koyup kendi ellerimle dolaba kaldırmış yine de atılmalarına müsaade etmemiştim. Şimdi onları yeniden ayağımda görüyor olmaktan o kadar mutluydum ki konuşurken gözüm sarı bağcıklara takıldıkça sırtıyordum. Neşe bir yavru kuş gibi omzuma konmuştu. Neden neşeliydim,

bilmiyordum. Oturduğum yerden parmaklarımla bir parça bulut koparıyor, ufaladıkça tarlaların üzerine doğru uçuşmalarını izliyordum. Yerde otlayan sürüdeki koyunlar bir süre gökten gelen bu tuhaf cisimlere bakıyor, daha sonra ilgilerini kaybediyorlardı. Bunu yaparken kendimi kaptırıp çok derin bir parça koparmaktan korkuyordum. Boyutlarımdan emin değildim. Küçük bedenim açtığım delikten aşağıya uçup gitsin istemezdim.

Çok gülmüştüm buluşmanın başından beri. Anlattığı her şeyde çabasız bir nüktedanlık vardı. Ya da ben tüm tebessüm saatlerimi ona ayarlamış ve konuşmasını beklemeye başlamıştım. Beni ne anlatıp bu kadar eğlendirmiş olabilirdi. Hatırlamıyorum. Oysa kıkırdarken içimin bir sürahi su gibi berrak olduğunu hâlâ hissedebiliyorum. Net bir boşluk. Hiç dalgasız. Telaşsız. Gerçek olamayacak kadar huzurlu anlardı. Bir rüyada olduğuma şüphe kalmıyordu. Bu gülüşlerden sonra bir yerlerde ağlamaya başlayacağımdan da içten içe emindim, sadece zamanımı bekliyordum. Rüyada ya da değil, hiçbir hesapsız gülüş cezasız kalamazdı.

Nedemek sende değil, nerede bıraktın ki, dedim. Yüzüme baktı uzun uzun. Kocaman avuç içiyle uzanıp yanağımı okşadı. Elleri hep aynı kokuyordu. Anladığımdan emin olmak ister gibi tane tane konuşuyordu. Söylediklerini iyice anlayabilmek için dudaklarına bakıyordum. Söyledikleri tanıdık kelimelerdi ama birleştirdiğimde yetişkin hâlimin anlayacağı cümlelerden, o hâlimle bir anlam çıkaramıyordum. E ama bir yere bırakmışsındır, gidip arayalım, dedim. Yok yavrucuğum, dedi, bende olsa sana verirdim, ama yok oldu artık o, dedi.

Yok olmak.

İşte ağlamaya başlayacağım yer orasıydı. Yok olmak kaç yaşında olunursa olunsun aynı korkunçlukta ydı. Yok olmasın, dedim. Yok olmasın diye avazım çıktığı kadar bağıırken hâlâ ağzından çıkacak tek bir lafta teselli bulabilirdim. Geri dönölmez yerlerde değildim. Başını önüne eğdi. Bağıra bağıra ama o benimdi, diye ağlamaya başladım. Düşme korkumu unutmuş, yunuruklarını buluta vura vura, bulalım onu, diye hıçkırıyordum. Vurdukça ikimiz de olduğumuz yerde sallanıyorduk. Sarıldı. Vücudu bana göre o kadar büyüktü ki kucagında kayboldum. Sesimi alçalttım. Bulabilirdik, dedim. Yanaklarımdan yaşlar akmaya devam ederken tüm vücudum sarsılıyordu. Hâlâ, tamam, gidip bulalım, demiyordu. Hiç mi bulamayız, dedim. Bu kadar çaresi bulunamayacak bir şeyi aklım almıyordu. Sonsuza kadar mı gitti, dedim vereceği cevaptan ödüm koparak. İyice yaklaştırdı beni kendine. Söyleyeceği şeyi ömrüm boyunca hiç unutmayacağımı biliyordu. Az acıtsın istiyordu ama bazı şeylerin az acıtan hâlleri diye bir şey yoktu. Gözlerimin içine baktı. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Fısıldayarak, senin aradığın şey artık bende değil, dedi.

Gözümü açtığımda bir tahta sırada oturuyordum. Karşımdaki kara tahtada içimi sıkan birtakım ders notları yana sıralanmıştı. Saçlarını geriye doğru taramış bu gömlekli yetişkinin dersin öğretmeni olduğunu tahmin ediyordum. Gömleğinin tüm düğmelerini sıkı sıkı iliklemişti. Gereksiz bir ciddiyet vardı yüzünde. Ve bu ciddiyetin gömleğindeki komik yıldız desenleriyle oluşturduğu tezat, her şeyi gerçek dışı bir hâle getiriyordu. Ezcümle, dedi, hiçbir şey yoktan var olmaz, var olanlar da yok olmaz. İstemsizce güldüm. Bu, vücudun başka hiçbir tepki vermesinin mümkün olmadığı anlarda verebildiği tek refleks olan türden bir gülüştü.

Adam kafasını bana çevirdi. Yerimde doğruldum. Ayağında hiç sevmeyerek aldığım siyah bağcıklı ayakkabılar vardı. Sağ ayağımın küçük parmağının sızladığını otururken bile hissedebiliyordum. Bir yorumun var mı bu konuda, dedi. Tüm sınıf aynı anda bir eğlence çıktığını ve dersin bundan sonrasının kaynadığını anlayarak bana doğru döndü. Yok, dedim. Sence var olan şeyler nasıl yok oluyor peki, dedi. Ölen canlılar mesela zamanla nasıl başkalaşıyor?

Beni gerçekten zorluyordu. Bildiğim her şeyi anlatmalı mıydım? Sessiz kalışımın onu içten içe sinirlendirmeye başladığını seziyordum. Kusura bakmayın ama yalnızca ortaokuldaydım ve otorite henüz beni korkutan bir şeydi. Gelip sıramın tam önünde durdu. Sesinin tonu değişiyordu. Gece uyumamış birinin sesinde olabilecek türden bir hırıltı vardı boğazında. Gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Yakından bakınca alnındaki sivilceleri, saçlarındaki beyazları ve gözlerindeki delici bakışı daha net görebiliyordum. Çok yorgun gibiydi. Bu hâli beni daha da tedirgin ediyordu. Bence zaman diye bir şey, dedim ve duraksadım. Söylemeyecek gibiydim. Tek solukta bıraktım gitti. Zaman diye bir şey yok, dedim. İlginç, dedi. İçimizde yaşayan şeyler bir sabah kalktığımızda orada olmayabilirler ve başka bir şeye de dönüşmüş olmazlar. Yok olmuş olurlar. O yüzden size katılamıyorum.

O saniyeden sonra neden bana o kadar çok bağırdığını anlayamadım. Hiç. Size inanamayacağız, demek ki bundan sonra, demek ki benim sizi tüm yoklama listelerinden çıkarmam, dersten kaydınızı silmem ve hatta müdür yardımcısıyla hemen konuşup sizi bu okuldan attırmam gerekir, dediğini hayal meyal duyabildim. Bayılacak gibi hissediyordum. Sonraları her şeye en yakından şahit olan

sıra arkadaşım bile bunları benim uydurduğumu, adamın bana yalnızca ilginç bir bakış açısı, deyip tahtaya döndüğünü söylemekte ısrar edip durdu. Oysa ben adamın gözlerini görmüş, sesini duymuştum. Uydurmuyordum.

Yorganın bembeyaz bulutlar gibi karmakarışık durduğu yatakta çırlıçplak yatıyordum. Odanın içindeki hava önceden bildiğim bir yeri anımsatıyordu bana. Tanıdık bir koku gibiydi ama çıkaramıyordum. Odanın anahtarını nereye koydun, dedi kapıdan başını uzatıp. Bende değil, dedim. Ama sevgilim sana vermiştim az önce, dedi. Hatırlamıyorum, dedim. Bende değil işte, değil, değil. Bende olmayan bir şeyi de kimseye veremem. Gelip yanıma oturdu. Birkaç gündür tatildegdik. Uzun ve derin uykular gözlerinin altındaki torbalara iyi gelmişti. Elleri sıcacıktı. Hiçbir şey söylemedi. Gelip sarıldı. Boynunun kokusu o an benden daha çıplaktı. Gözümü kapatınca kokusuna kimlerin kokusunun karıştığını, girdiği fırındaki ekmekleri biraz yaktıklarını, yolda durup kendine yeni çekilmiş koyu bir kahve aldığını, tanımadığım bir kadının gereksizce yakın mesafeden boynuna parfüm kokusundan hareler bıraktığını hissedebiliyordum. Beni bırakma, dedim. Ne bırakması, dedi. Ağladığımı, vücudum onunkini de sarsmaya başlayınca fark ettim. Bundan çok zaman sonra bir gün, bana sende olduğunu ve gözün gibi baktığını sandığım bir şeyin, artık yok olduğunu söyleyeceksin. O gün gelmesin, dedim. Ne diyeceğini bilemedi. Saçlarımdan öptü. Söz ver, dedim. Sırtımı okşarken uykularda dolaştım, rüyalarda gezindim, kâbusların kapı önlerinden geçtim.

Gümleğinde yıldızlar olan adam uzakta bir yerden, gününü bekleyen bir pişmanlık gibi gözlerini dikmiş bakıyordu.

VAPUR DÜDÜĞÜ

Biz seninle ayrılırsak, kesin her yerde karşılaşırız, dedi durup dururken. Biliyordum ki böyle sözleri asla durup dururken söylemiyordu. Bu sabah beni, alarm çalmadan bir saat önce uyandırılmıştı. Rüyamda duyduğum konuşmanın gerçek olduğunu fark edince açmıştım gözlerimi. Kendi kendine ya da kafasındaki bir sesle konuşuyordu. Ayrılmaktan bahsettiğini duyduğum cümleyle beraber algım birden açılmış olmalıydı. Öncesinde sürdürdüğü konuşmanın ilk birkaç cümlesini duyamamıştım ve ömür boyu merak edecektim. Ona doğru döndüğümde yatağını dikleştirilmiş, her ay aldığı edebiyat dergileri yığnından birini seçmiş, okuyordu. Bitirdiği sayfayı diğerinin üzerine katlayıp, okumaya devam ederken elini uzattı, yanağını okşadı. Bence hiçbir yerde karşılaşmayız, dedim. Saatin ne kadar erken olduğunu görünce, neden erkenden uyandın, dedim. Bilmem, uykum bitmiş, dedi. Haydi kalk, kahvaltıya gidelim.

Terasının alçak duvarlarındaki martıların tüylerini iyice kabartarak kürk mantolu orta yaşlı kadınlar gibi şüphesiz

birini yahut bir saati bekledikleri ancak bize hiçbir ipucu vermedikleri bir kafedeydik. Buz gibi bir kış sabahıydı. Bulutların çamur rengine baktıkça içimden yatağa geri dönüp günlerce hiç kalkmadan uyumak geliyordu. Tabagındaki sandviç ben kesip parçalara ayırdıkça, çoğalıyordu. Kahvemi üzerinden biraz içip biraz süt ekleyerek, karamel rengi bir bulamaca çevirmeyi başarmıştım. Yün atkımı çıkarmadığımdan boynumda sıcak bir el varmış gibi hissediyordum. Masalarda hep birbirimize mesafeli otururduk, yine öyleydik. Biri uzaktan bize baksa, az önce sırada beklerken tanıştığımızı ya da yer olmadığı için aynı masada oturduğumuzu düşünebilirdi. Benim karışımınla ancak üç karış gelen mermer masanın iki yanındaki sandalyelerimiz ancak birbirine karşıt görüşlü iki grubun liselerde yaptıkları münazaralar esnasında görülebilecek şekilde konumlanmıştı.

Benim yüzümden.

Ben sevmeyi yirmi beş yaşından sonra bisiklete binmeyi öğrenen biri gibi zar zor öğrenmiştim. Bu yüzden de kim biraz dikkatlice baksa acemiliğimi görebilirdi. Güzel sevememek, yenmeye çalıştığım bir hastalık gibi bazen nüksediyor, içimde nefes alabileceği bir sükûnet bulduğundaysa hafifliyordu. Hafiflediği zamanlar, sinemada uzanıp elini tutuveriyordum, dondurma yerken dudağında kalan çikolata parçasını parmağımınla alıp yiyordum, sokakta yürürken birden durup kalabalıklar içinde öptüğüm, arkadaşlarının yanında gidip göğsüne yaslanıverdiğim oluyordu. Kendimden umudumu kaybetmiyordum. Belki de sadece bu sabahın kimyası bozuktı. Bu hissin benimle ilgisi yoktu. Yine de ellerimden anlıyordum, bir şeyler yolunda gitmiyordu. Parmaklarım biraz atkımda

dolaşıyor, saçlarımı sağdan sola dağıtıyor, su şişesinin etiketini söküyorlardı. Arada bir onları durdurabilmek için, kollarımı göğsümde çapraz yapıp bağlıyordum, nafile. Biraz sonra yine ekmek kırıntılarında dolaşan serçeler gibi oradan oraya uçuşuyorlardı.

Başka biri mi var, dedim birden.

Durup dururken.

Daha cümle ağzımdan çıkarken tüm harflerin tek tek belini kırmak istedim. Mümkün olsa sesleri dilimle havada yakalayıp nereden çıktılarsa oraya geri sokuverecektim. Yapamadım. Bir an ikimiz de havada asılı kalan soruya baktık. O an her şey o kadar yavaş çekimde yaşanıyordu ki bunun ne kadar sürdüğünü kestirebilmek olanaksızdı. Belki o zaman diliminde 9:15 vapuru yanaşmıştı iskeleye ve yolcular paltolarının önlerini sıkı sıkı kapatarak başlarını öne eğmiş, rüzgârda savrularak işlerine varmışlardı. Belki bir sonraki vapur gelene kadar susup bakmıştık birbirimize. Belki biz orada öylece otururken mevsimler dönmüş, bir sonraki kış gelmişti. Gökyüzünde nereye gideceğini bilmeyen kelebekler gibi öbek öbek uçuşmaya başlayanlar da bir sonraki kışın karlarıydı. Ölmüştüm belki ben orada otururken. Bir sonraki hayatımda nasıl bir tesadüfler zinciriyse artık, yine aynı adamla aynı yerde oturuyor, çoktan soğumuş kahvemi her seferinde ağzıma götürüp içmeden masaya geri koyuyordum.

Hayalimde, bu soruya, hiç anlam veremediğim bakmış, ağzına çarpık bir gülümseme yerleşmiş hemen sonra da kaşları çatılmıştı. Nereden çıkarıyorsun bunları, deyip yüklenecekti bana birazdan. Dönüşmekten en çok korktuğum kadın gibi davrandığım için az sonra kendimden

nefret etmeye başlayacaktım. Başımı öne doğru eğecek, sesimi çıkaramadan bardağın dibindeki iki damla buz gibi kahveyi bir dikişte içip bitirecektim. Seni aldattığımı nasıl düşünürsün, dedikçe, nasıl düşündüm gerçekten, diye uzun uzun düşünecektim. İşe giderken biraz buruk ayrılacaktık. Tüm gün beni bir kez bile aramayacaktı. En yakın arkadaşını öğle arasında arayıp, ben nerede yanlış yapıyorum da bu kadın bunca yıldan sonra hâlâ bana güvenmiyor, diye dert yanacaktı. Bütün gün içim içimi yiyecek, ağzımı haddinden fazla sıcak çaylar ve kopkoyu kahvelerle terbiye edecek, dudaklarımı bütün gün kemi-rerek cezalandıracaktım. Akşam eve giderken manava uğrayıp pırasa, taze soğan ve bolca dereotu alacaktım. Evdeki her eşyaya yemek kokusu sinecek, yeni tabakları sofraya koyacak, daha o gelmeden bir buçuk kadeh şarabı içip bitirmiş olacaktım. O yokken içli şarkılar dinleyip hüzünlenecek, beş dakikada bir saate bakacaktım. Beni arayacaktı arabayı park ederken. Hiçbir şey alma, kendin gel, diyecektim. Kapıyı açınca sanki yıllardır birbirimizden uzaklarda yaşamışız gibi özlemle sarılacaktık. Bir sonraki sabah kafam göğsünde uyanacaktım. İçimdeki bir yer daha tamir edilmiş olacaktı ve başka biri meselesinden bir daha asla bahsetmeyecektik.

Ona baktığımda kafası önüne düşmüştü. Yüzüme bakamıyordu. Benim göremediğim bir cevap yazılıymış gibi çamurlu ayak izlerimizin kuruduğu ahşap döşemeye gözlerini dikmişti. Ellerini nereye koyacağını bulamadıkça terastaki martalar bir yerden havalanıp başka bir yere konuyorlardı. Kapkara bulutlar üzerimizde toplanmıştı. Kar hızlanıyordu. Dışarda kara yakalananlar kendilerini içeriye attıkça kalabalık artıyordu. İnsanlar bir ellerinde

evrak çantaları, öbür ellerinde şemsiyeleri, omuzlarında karların buz tuttuğu paltoları, boyunlarında yerlere kadar atkıları, ceplerine tıkaştırdıkları eldivenleriyle akın akın etrafımızda birikiyorlardı. Hepsi kendine oturacak bir yer, alacak biraz hava, içlerini ısıtacak bir yudum kahve bulmaya uğraşıyordu. Giderek artıyorlar, artıyorlar, artıyorlardı. Biri gelip topuklu çizmesiyle ayağıma basıyor, annesinin elini tutan sarı montlu çocuk elindeki kekin kırıklarını eteğime döküyor, girecekleri sınavla ilgili son tekrarları yapan öğrencilerden iri olanı koltuğumun kolçağına kalçasını dayıyor, arkamda dikilen takım elbiseli adam kahvesini ağzına götürdükçe elinde tuttuğu paltosunun kenarını saçıma değdiriyor, yere kadar mantosunun önü hâlâ sıkı sıkıya kapalı olan kız, erkek tıraşı kesilmiş saçlarındaki karı silkelerken çıkardığı ıslak eldivenleri elime değiyor, içimi ürpertiyordu. Kalabalığın içinden ara ara hırlayan bir köpek sesi bile duyuluyordu. Yine de merdivenlerdeki ayak sesleri bitecek gibi değildi. Bütün şehrin kalabalığı etrafımızda toplanıyor olmalıydı. Nefes alamamaya başlayınca atkıyı çıkarıp kucağıma koydum. Saçlarımı çantamın ön gözünde arayıp bulduğum lastikle topladım. Açılacak bir pencere görebilir miyim, diye kalabalığın içine bakarken, evet, dedi. Evet mi, dedim. Dosdoğru yüzüme bakıp, evet, dedi. Başka biri var.

Etrafımızdaki tüm kalabalık o saniye yok oldu. İskeleden gelen vapur düdüğüne başımı çevirip baktığımda, o kadar insanın bir vapura sığmaya çalıştığını, az önce yanımda dikilen sarı montlu çocuğun beresinin güverte korkuluklarına takılı olduğunu, öğrencilerin ders notlarının iskele turnikelerinin yanında yerde çamura bulanmış hâlde durduğunu gördüm. Her yer bir anda ıssızlaştı. Teras

duvarlarındaki martılar bile kaybolmuştu. Gökyüzü bomboştu. Tek bir kahve höpürtüsü, simit çıtırtısı, ayakkabı tıkırtısı, köpek hırıltısı yoktu.

Dünyada kalan son canlı ben olabilirdim.

BENİ ÇAĞIRMA İÇİNDEN

Önünde sıcakık bir bardak çay soğurken uzun uzun sokağā bakıp beni aklımdan geçirme. Eski fotoğraflarıma bakıp gözlerinle soyma parça parça. Anıları delik deşik edip kokumu bulma تنها köşelerde. Sabahında ne olacağı bilinmez gecelerin ikiye bölündüğü saatlerde beni arayıp susma telefonun öbür ucunda. Ilık nefesinin ciğerlerinden çıkıp benim soluğuma karışmasına izin verme. İskambil kâğıtlarında kalan parmak izlerin avuçlarımda delikler açmasın. Ne yaptığını bilmiyorsun. Şuursuzca öldürüyorsun beni. İçimden geçen göz bebeklerin bir tür soykırım yaratıyor. Dışlerinde ezilmiş susam taneleri gibi adım. Saçlarımı parmak aralarından geçirdiğı hayal ediyorsun. Ve nasıl oluyorsa o hayali bana doğru üflüyorsun. Ve nasıl oluyorsa saçlarım havalanıyor. Birkaçı ne olduğunu bile anlamadan bembeyaz kesiliyor. Sa diplerim naneli bir şampuanla yıkanmış gibi hafifliyor, içim titriyor ve üşümeye başlıyorum. Yapma ne olur. Bugünlerin akşamlarında ayaklarımda en kalın yün oraplarım, elimde bittike yenisini doldurduğum

ıhlamur çayları, cam kenarında oturup bomboş gözlerle olmadığın yerleri gözlüyorum. Ne yapsam ısınamıyorum. Bu kıyafetle insanlar dağlarda karlarda yuvarlanıyor. Aklım karıncalanıyor  ş d k e.

Yokluğun göğsümün üzerine gelip oturuyor. İçinde olduğum geceden öncesi uzak bir hayale dönüşüyor. Yaşadım mı onca yılı yoksa bir hayal mi gördüm, ayırdına varamıyorum. Efsunlu bir ayrılık acısı gelip içime doluyor. Hıkır  hıkır  ağlıyorum. Hırkamın kolları böylesi bir ayrılık için kısa kalıyor.

Beni ağırma içinden.

Koltuğun kollarına kafamı koydukça odanın içinde küçük bir fırtına çıkıyor. Topaklanan tozlar döndükçe sana ait düşmüş kirpikler, kopmuş sa telleri, soyulmuş deriler bulup getiriyorlar. Belki bakmasam görmem. Bakmadan duramıyorum. İçimde bazı damarlar tıkanıyor, bazı kapamış damarlar ise açılıyor. Nefesime korkunç yüzlü canavarlar dadanıyor. Kalbim çarptıkça cereyanda kalmış kapılar gürültüyle çarpıp çarpıp kapanıyor. ağlar kapanıyor, yenileri açılıyor. Bu evde bu kadar çok kapı olduğunu bilmezdim. Bu dünyada bu kadar sert rüzgârlar esebileceğini de. Vücudumun ortasında böyle zamanlarda açılan bir delik olduğunu da. İnanmazsın, ellerimle mideme dokunabiliyorum. İtiğim ıhlamur çayları içimden s z l p halılarda sarı sarı izler bırakıyor. Kendimden bıktık a oğalıyorum. Bir bakıyorum karşımda kendimden bir tane daha. Y n çoraplarını çıkarmış, elinde fırçayla arap sabunu, halıdaki lekeyi itiliyor. Bir başka ben, kapının anahtar deliğinden soyunurken seni gözetliyor. Bir diğeri komodinin çekmecesinde bulduğu ucu küflenmiş dikiş iğnesiyle kendini yamamaya uğraşıyor. Bir başkası bir fotoğraf makinesinin

içine sokmaya uğraşıyor kendinden kalanları. Tam bir curcunaya dönüyor ortalık. Sen başka bir odada, o bildik kadife koltuğunda oturmuş sigara dumanını perdelere doğru üflüyorsun. Odanın karanlığında aldığın her nefesin ucu küle dönüşüp yere dökülüyor. Umursamıyorsun. Perdeler günbegün sararıyor, üstün başın leş gibi kokuyor. Yastıklara, perdelere, üstüne başına siniyor kokusu. Ne yapasan da bu mereti de bırakamıyorsun.

Beni bırak.

Kollarım kendime dolansın ıssız gecelerde. Yağmurlu bir kış günü arabayla ölümsüz bir kaza yaptığımda seni aramak gelmesin içimden. Kuru fasulyenin tadına baktığımda sen yemiyorsun diye içimde bir yer buruk kalmasın. Çalan telefonlara sen misin diye koşmayayım. Radyoda çalan bazı şarkıları dinlemeye tahammül edemeyip kanalı değiştirmeye çalışmamayım olmadık virajlarda. Ne olur direnmesin yüzün buğulu camları kazağımın ucuyla silmeye uğraştığımda. Bir kuş sürüsü havalanmasın üzerimde semtinin sınırlarına girdiğimde. Kare masaların uçları yuvarlanmasın üzerinde başkalarıyla rakı içtiğim gecelerde. Sandalyeler rahatsız tahta iskemlelere dönüşmesin. Okul çıkışı oğlanlar kız meselesi yüzünden dövüşmesin. Kimse kimseyle öpüşmesin.

O gün gelsin. Sen beni bırak.

DÜŞEN ŞEYLER

Atlayalım mı, dedi.

Metrodaki sarı çizgiyi geçmeyin anonsları kafamda yankılanıp dururken değil atlamak, onun gittiği kadar uca gidip bakamıyordum bile aşağıya. O ise ben sessiz kaldıkça cesur olma rolünü daha da abartılı oynuyordu. Ayaklarını yerden hiç kaldırmadan yaklaştı biraz daha kıyıya. Ayakkabılarının kauçuk tabanlarının altında çakıl taşları gıcırdıyordu. Bir şey söylemeden elini uzattı. Parmakları bana gel demeye çalışarak çırpındı. Elimi uzattım. Korkuyordum. Atlamaktan, onun atlamasından, beni itmesinden, kendisi atlarken tutup beni de çekmesinden ya da atlamak hiç aklımda bile yokken aşağıya düşüvermekten. Derin bir nefes aldım. Kan almadan önce hemşirelerin tembihlediği türden bir derin nefes.

Bazı nefeslere bazı zamanlar çok büyük ihtiyaç olur.

Restoranın hemen dışındayım. Deli olmalıyım ki gece yarısı kalkıp buraya kadar geldim. İçerisi loş, dışarısı تنها.

Yerler buz kesmiş. Ellerimi ceplerimden çıkaramıyorum. Çıkarıp bir sokak lambasının direğine tutunsam yarın parmak izlerimi orada bulup kimliğimi teşhis edecekler. Yarın gazetelere kendim için kayıp ilanı vereceğim. Hareket eden kabuğumu bu meftun, bu yarım akıllı hâlime bırakıp bambaşka diyarlara gitmiş olmalıyım, zira o kapının hemen ardında duran ben olamam. Derin bir nefes daha alıyorum.

Nefesime kokusu karışıyor. Çok yakınımnda bir yerlerde olduğuna şüphe yok. Birkaç adım daha atınca cam kenarı olmayan bir masada onları görüyorum. Kadın gülümsüyor. Abartısız. Dünyadaki her işin nasıl yapılacağını kolaylıkla tarif edebilecek gibi bakıyor. Garsona somonu pişirirken nasıl kurutmayacaklarını, rokaların en tazelerinin Beşiktaş pazarındaki hangi tezgâhta satıldığını, elma sirkesinin kadehleri nasıl da parlatacağını anlatabilir. Gidip, merhaba, desem bana da öyle bir bakar ki hemen oracıkta ölürüm. Çünkü kaybettiğimi anlarım. Oturdıkları masanın tam ortasından hayali bir çizgi çekiyorum. Kadın kendi yarısında sakın. Oysa adamın elleri sınırından çıkıp kadına dâhil olmaya çok yakın. Göbek deliği kadına dönük. İçinde bazı yerler kadına ait olmuş. Kadının gülümsemesine dâhil olma ihtiyacındaki sözcükler ağzının içinde telaşlı. Özlemiş gibi bakıyor. Kadına biat eden parçaları uyuşturulmuş gibi huzur içindeler. Bana ihanet eden sağ eliyle sol elinde tuttuğu bir lokma ekmeğin üzerine favadan kondurup kadının ağzına doğru uzatıyor. Teklifsizce. Reddedilme korkusundan uzak. Tuzaklı sorulardan, mesafeli kelimelerden, bekledikçe kurumaya yüz tutmuş heveslerden azade. Kadın ağzını yavaş çekimde aralıyor. Dili bir parça öne uzanıyor.

Bu dil nelerin tadını biliyor? Acılı ezmeleri, raklı geceleri, terk edilmeleri, ölüp ölüp dirilmeleri, yastağa dökülen iç geçirmeleri, pervasız sevişmeleri, dalından yeni kopmuş çavuş üzümlerini, dişle koparılan tırnak kenarı etlerini, ekmek arası kokoreçleri, boynunun ince çizgilerini, yara izlerini tattı mı? Adamı hayal ettiği bir an dilini kendi dudaklarının üzerinde gezdirdi mi? Beraber kahve içerken yaktı mı ucunu? Öğlen yediği yemeği adama dünyanın en mühim meselesi gibi anlatırken dilinde hissettiği acılı, ekşili tatminler mi? Hangi tahminlerle uzatıyordu şimdi dilini favayla ve her saniye kirlenen havayla dolu o lokmaya. Kapattı ağzını. Her noktası taze bakla zerrelere temas eden dilinin içeride dönüp durduğunu hissediyordum. Dili döndükçe görüntüler, gecenin sessizliği, kafamın içindeki tüm anılar, senelerce büyüttüğüm tüm dünya tahayyülleri boydan boya paramparça oluyordu. Adam kadının yüzüne, yüzündeki deliklerden tam içine, içinin kendi görüntüsüyle dolmasına hayranlıkla bakıyordu. Bana bir kez daha ihanet eden sağ elinin en hain parmağıyla kadının dudak kenarında kalan bir parça favayı aldı. Peçeteye silmedi. Parmağının masanın ortasına çizdiğim çizgiden yavaş yavaş kendi ağzına doğru hareket ettiğini, hiç kasılmadan dümdüz durduğunu, bir hamlede aralanmış ağzına girip çıktığını ve favanın ağzının içinde yok olduğunu gördüm.

Derin bir nefes aldım. Bir tane daha. Bir tane daha. Hiçbiri içime dolmadı. Bir yerinden delinmiş naylon bir poşet gibiydim.

Atlayalım işte, dedi. Artak yan yana duruyorduk. Başım dönüyordu. Elim avucunda terden sıırılsıklamdı. Sen gerçekten korkuyorsun, dedi. Bir an aşağıya baktım. Bir an masaya. Bir an geride kalan manzaralara.

Düşen şeyler aslında bir müddet uçuyorlardı.

İTİRAF

Çok istiyorum onu, diyor. Çok.

Suratındaki her kıvrıklık başka şeyleri de bir zamanlar çok, haddinden çok istediğini not aldığı kâğıtlar gibi buruşturulup atılmışlar. İstemek bir şey ifade etmiyor, diyorum. Daha fazla konuşmanın anlamı kalmadı o zaman, diyor. Montunun ceplerini karıştırmaya başlıyor. İki cebinin fermuarlarını da açıp içlerini yoklayıp kapatıyor. Oysa sigara paketi masanın üzerinde öylece duruyor. Masada, diyorum sessizce. Suçluluk duygusu içimi sigara dumanından önce kaplıyor. Bak, diyorum. Yeni yılın ilk günü makul bir insan olmak için kendime verdiğim sözlere tutunarak sesimin tonunu dostane bir hâle getiriyorum. Bak. İşaret parmağımın ucuyla kazağımın sol tarafını işaret ediyorum. Ne var burada, görüyor musun? Kalbin, diyor. Evet, diyorum. Sigarayı yiyecekmiş gibi içine çekiyor. İçinde ne var? Ne biçim bir soru bu, diyor. Böyle dramlar yaratmaya bayılıyorsun. Oysa yeni yılın ilk sabahı dramlar yerine komediler seçmeye kendime yeminler ettim. Kafamı denize

doğru çeviriyorum. Her şey hem çok hızlı hem de bir türlü ilerlemeyen bir sanat filmi tadında yaşanıyor.

Kalbimin içinde her gün aklımdan geçirdiğim, hatta bazen saat başı adını andığım insanlar var. Kimisini affedemiyorum, kimisi beni affetmiyor. Özlemekten nefesim daralıyor bazı anlar. İçimden kurduğum cümleler, uyurken kulaklarına üflensin diye dualar ediyorum bazı geceler yatakta. Bazı anlar kalbimin delineceğini, bazı günler paramparça olacağını, bazı geceler elimi içine sokup biraz karıştırırsam bunların son bulacağını düşünüyorum. Ama olmuyor. Ertesi gün gözüm bir kitabın kapağına takıldığında, bir şarkıdaki kadının sesini benzettiğimde, sinema koltuklarına sinen benzer parfüm kokularında, çıtır bir lahmacunun ilk lokmasını ağzıma attığımda, evlerine yakın sokaklarda dolaştığımda kalbim hangi hızda çarpıyor biliyor musun? Hayır. Hiç kimse bilmiyor. Herkesin kalbinde öldürdükleri, sonsuza kadar yaşattıkları, unuttukları, odalara hapsedtikleri bir arada yaşar. Herkesin. Benim de. Senin de. Milyarlarca insanın her biri sessiz bir anda denize doğru kafasını çevirdiğinde aklına biri geliyor. İşte artık senin de aklına, o, gelecek. Bu kadar, diyorum.

İkimiz aynı anda kafamızı denize doğru çevirip derin birer nefes alıyoruz. Çırlıçıplakmışız gibi üşüyoruz. Sigara paketini fermuarlı cebine koyup ayağa kalkıyor. Yavaş yavaş gün batımına doğru yürüyoruz.

BÖLÜM ÜÇ

VİLLA DERYA APARTMANI

*“İnsanları arkadaş canlısı kılan,
yalnızlığa ve yalnızlık içinde kendi kendilerine
katlanma yetersizlikleridir.”*

Arthur Schopenhauer

DAİRE 9

Bu masayı seviyor. Masif çam. Burnunu dayayınca uzaklarda bir ormanın loş, nemli ve kuytu taraflarından kokular duyuyor. Çok uzaklarda bir orman bu. Şimdiye kadar hep adını duyduğu ama sınırlarına hiç adım atmadığı bir yer. Düzlüklerinde yabani hayvanlar dört bir yana koşuyor.

Parmak uçlarını uzun uzun masanın üzerinde gezdiriyor. Yan tarafındaki daracık çekmecelere koyacak yeni şeyler buluyor mahalledeki eskiciden. Bazı hafta sonları uzun uzun yürüyüp uzak semtlerdeki antikacılara gidiyor. Saatlerce eski eşyalara dokunuyor bu defa. Parmakları yeni cilalanmış yüzeylerde de, üzerine bir şey döküldüğünden katılaşmış kadife kumaşlarda da aynı kıvraklıkla hareket ediyor. Kulağını antikalara yaklaştırıp içlerinde hafifçe atan kalpleri dinliyor. Yanağına, eski zamanların, güzel ve kötü anıların ruhları değişiyor. Eve her seferinde gazete kâğıdına sarılmış, üzerinde değişik ülkelerin damgaları basılı, birbirinden lüzumsuz ve birbirinden anlamsız eş-

ayla dönüyor. Gümüş kaplama İngiliz malı tereyağlıkları seviyor. Kim bilir aldığı kaçınıc Hollanda malı cep saati, durup dururken birden aklına gelmiş gibi çalışmaya başlıyor. Kül tablaları, bir eşi daha olmayan Çin porseleni fincanlar, kimin kime gönderdiğini hiç bilemeyeceği kartpostallar, bozuk paralar, sedef sapı çatlamış numaralı gözlükler, iç astarı yırtılmış cüzdanlar, desenlerine katı sabunların dolduğu gümüş yüzükler, pirinçten oyulmuş kitap ayrıçaları... Akla gelmeyecek bin türlü eşya. Dünyanın eskisini ve eskimeyen hikâyesini evinde topluyor. Eve dönerken hep aynı fırından taze bir francala alıyor. Yolda ucundan bir parça koparıp yemiyor. O coşkulu zamanları geride bıraktı. Sıcak ekmek kokusunun ayartamadığı bir adamdan bahsediyoruz. Kumaş pantolonunun ütüsünden, saçının taranmış tellerinden, ceketinin cebindeki mendilin bıraktığı sabun kokusundan tanıyabileceğiniz birinden. Akşam balkon demirine konan güvercinlerin, aralık kalmış salon perdelerinden içeriye baktıklarında, kucağındaki tepside birkaç yulaflı bisküvi ve bir fincan ıhlamurla, ana haber bültenini izlerken gördükleri adam bu. Deniz kıyısı bir bankta otururken nasıl olup da bu kadar dalgın olduğunu merak ettiğiniz tiplerden. Bu adam ki yaz akşamlarını Ayvalık'taki evinin önüne attığı masada, bir kayık tabak kavun ve yirmilik Kulüp Rakı şişesiyle geçiren biri. Bahçesindeki onlarca çeşit çiçek kokusu biraz olsun üzerine sinmeyen bir adam. Siz evinin önünden elinizde deniz şemsiyeniz, plastik topunuz, dondurmanız, olgun şeftaliniz, gazetenizle geçerken bir eliyle şapkasını düzeltip diğer elindeki hortumla bahçeyi sulayan. Sabahın altısında herkes uykunun kollarında tutsakken denizin en mahrem yerlerinde yüzen, basılmamış deniz kabuklarında ayak

izlerini, yosunlu kayalarda buruşmuş ellerinin tuzunu bırakan o. Yok, hayır, tanımıyorsunuz onu. Oysa tanısaydınız, belki severdiniz.

Adam artık sevmekle ilgili zerre kadar bir şey hatırlamıyor. Sokakta gördüğü insanların suratlarına buz gibi bir kayıtsızlıkla bakıyor. Parkta oynayan çocuklara gülümsemiyor. Bir gün selam verdiği birini bir sonraki görüşünde anımsamıyor. Hiçbir insanı değil; yalnızca bu masif masayı seviyor. Bakkalın her sabah kapısına bıraktığı gazeteyi alıp oturuyor masanın başına. Çörek otlu galeta çubukları yumuşasınlar diye çayına banıyor. Masadaki saate bakıyor arada. İnsan ne yapsa alışkanlıklarını öldüremiyor. Bir yerlere geç kalma hissini bağrında evcil bir hayvan gibi besliyor. Kuş pazarına gitsem bugün, diye düşünüyor, Mısır Çarşısı'ndan taze ada çayı alsam gitmişken. Gün o kadar uzun ki önünde. Ucu bucağı görünmeyen bir okyanusun ortasında daracık bir sandalda gibi hissediyor kendini. Zamanın çokluğunda boğulacak gibi oluyor. Bitmeyecek bu hayat, diyor. Herkes öldükten sonra bile bu sandalyede oturmuş, yaşamaya devam ediyor olacağım. Masanın ikinci çekmecesini açıp küçük bir şişe lavanta kolonyası çıkarıyor. Elllerine, boynuna, şakaklarına döküyor. Fotoğraflara çevirmiyor kafasını. En alt çekmecedен ona seslenen beylik tabancasına da tıkıyor kulaklarını. Gel, diyor, Rauf Bey, seninle bugün Eminönü'ndeki ahbabları dolaşmaya gidelim. Evet, kendi kendisiyle, tam da böyle bir tonda, başka birisiymiş gibi konuşuyor. O sandalyede tüm gün oturamasın diye aklını çelmeye, yerinden kaldırıp temiz hava alabileceği bir yerlere götürmeye uğraşıyor. Bedeni mi daha hızlı yaşlanmış, ruhu mu... Biri, diğerini kandırmaya çalışıyor.

Bu masayı seviyor. Masif çam. Damarlı elleri yaşlılık lekeleriyle desenli. Masanın üzerinde resimli bir takvim gibi duruyorlar. Uzunca zamandır tutulmamışlar, soğuklar. Tırnakları diplerinden yenmiş yer yer. Kötü alışkanlıklar birer organ gibi içinde yer etmişler. Küfür etmekten, ne sebze ne meyve yemekten, odaların ışıklarını açık bırakmaktan, fırından her gün aldığı ekmekleri yemeyip çöpe atmaktan, aklına gelen her şeyi hemen alan bir müsrif olmaktan kurtulamamış. Dünden beri masanın üzerinde duran elektrik faturasını alıyor eline tekrar. Gözlüğünü takıp satırları sesli sesli okuyor. Okuma bedeli, diyor. Söerken sesi yükseliyor. Hızını alamayıp bir daha sövüyor. Faturayı elinde buruşturup en üst çekmecenin içine atıyor. Ne ada çayı, sıcak ekmek, bozulan musluğa cıvata almaya gitmek istiyor bugün, ne bir parkta aylak aylak oturup gelen geçene bakmak ne de kuş pazarında tanımadığı esnafla muhabbet etmek. Oturuyor. Yaşamak ne kadar çok, diyor içinden. Oysa ölüvermek bir tane. Doğru bir tane mesela ama yalanlar bin tane. Aydınlıkta her şey ne kadar çok oysa karanlıkta bakılacak şey yalnızca bir tane. Aklımdan yüzlerce insanın yüzünü geçirebilirim mesela düşünmeye başlasam ama şu an beni düşünen insan muhtemelen hiç yok. Zaman dediğimiz şey, insanın hevesi olduğu kadar. Bıktığın an, seninle beraber duruyor.

Kalkıp salonun yerlere kadar uzanan kadife perdelerini açıyor. Ne kadar da ağırlar. Ya da yıllar geçtikçe ağırlaşmışlar. Tozlar havaya dağılıyor, uçuyor, uçuyor ve kendilerine konacak yeni yerler buluyorlar. Ayağa kalkmışken bari bir şey yapmış olmak için balkonun kapısını açıp, sağ tekinin tokası kopuk, yıpranmış deri terliklerin üstlerine basa basa balkonun ucuna kadar gidiyor. Balkonda boş

bir kuş kafesi asılı. Tünek kısmı, kış yağmurlarıyla başa çıkamamış, paslanmış. Arada bir güvercinler gelip kafesin önündeki balkon demirlerine yan yana sıralanıp, kafalarını sağa sola çevire çevire, bir toplama kampının kalıntılarına bakar gibi kafesi inceliyorlar. Her gün yine geldiklerine göre korkmuyorlar, diyor adam içinden. Hayret verici bir şey, diyor sesli sesli. Ayağıyla kapıya en yakın duran ortanca saksısını düzelterip diğerleriyle aynı hizaya getiriyor. Akşamüzeri suların bunları, diyor. Eğilip, sokağa bakıyor. Bakarken alt katın balkonunda oturan kızı görüyor. Masaya konmuş bir güvercin, ekmek kırıklarını tırtıklarken kızın gözü dalmış, uzaklara bakıyor. Demek ki geceleri ağlayıp duran bu kız, diyor. Aşağıya sarkıp dikkatlice inceliyor. Kızın kıvrırcık saçları suratının üzerinde sonradan biri gelip kalemle karalamış gibi duruyor. Bembeyaz yüzü. Yanakları içine çökmüş. Ne acaba derdi, diye düşünüyor. Çenesindeki çukuru görüyor nasıl beceriyorsa o kadar uzaktan. Ölen karısına benzetiyor kızı birden. Sürekli hüznü bakan gözleri, yüzündeki hep bir derdi varmış da diyemiyormuş ifadesi, ellerinin bembeyazlığı, ufacık kavgalarda titremeye başlayan alt dudağıyla nasıl da çocuk, nasıl da güzeldi... Bozcaada'da, teyze kızının düğününde çektiydikleri fotoğraf canlanıyor gözünde. Elbisesinin uçuşan mavi etekleri ne hafıfmış, diyor. Belki bu kız da o yaşlardadır şimdi. Kocası yok herhâlde, şimdiki gençler nedense evlenmiyor. Oysa kendi kızları liseyi bitirdikleri gibi karşılarına çıkan ilk mendeburun kollarına koştular. Ne vardı onlar için aklının kenarında beklettiği aklı başında, itibarlı, ay sonunda maşını alan oğlanları beğenselerdi. Yok. Onun boyu kısa, bu kahve içerken ağzını şapırdattı, şunun annesi çokbilmişin teki. Şimdi hepsi iki kuruşa talim. Oğlu, evlenmeyip otuz-

larına yaklaşınca korkuya kapılıp, yakın çevreden iyi bir ailenin kızıyla öyle böyle tanıştırap aralarını yaptılar. İyi kız, gelini, diyecek bir şey yok ama akı bir şeye ermiyor. İyice sarkıyor balkondan aşağıya. Unutmasa yüzünü, belki merdivende karşılaşırsa, nasılsın yavrum, der. Derdinin çaresini biliyormuş gibi bakıyor kıza. Gençlikte de insan her şeye ne çok üzülüyor, diyor. Kız, onu hiç fark etmiyor. Birden oturduğı yerden kalkıp içeri giriyor. Balkon kapısını çarparak, kapıyor. Adam, arkasından bakakalıyor. Rauf Bey, diyor, inat etme işte, gel seni geçen gün gittiğimiz pastaneye götüreyim de, kazandibi ye. Limonata da içersin.

O an genliğın de, genliğın bitmek bilmez dertlerinin de geride kaldığına içten içe seviniyor. Kendini hafifle-miş buluyor masanın başına tekrar oturduğunda. Yakın gözlüklerini tekrar takıyor. Masanın zerindeki takvime bakıyor. Kalemikle günleri sayıyor. stten ikinci çekmeceyi açıyor. st üste koyduğı defterlerden en alttakini eline alıyor. Fihristteki N harfini buluyor. Masanın zerindeki telefonun tuşlarını her seferinde her sayıya defterden tek tek bakarak çeviriyor. Nuran Hanım, merhaba, Rauf ben, diyor. Evet evet, sağı ol. Ben bu hafta sonu gibi geleyim artık, diyorum, sen benim evi temizletsen yine geçen de-faki hanıma, olur mu? Anahtar var sende nasıl olsa. Olur, ben sana tam geleceğim günü söylerim yine arar. Yaşa. Sağılacakla kal kızım, sağı ol, deyip kapatıyor. Yüzünde uzun zamandır çalışmayan bir kas hafifçe aralanınca g-lmsemeye benzer bir görüntü ortaya çıkıyor.

Henüz kimselerin olmadığı buz gibi denizde suya dizle-rine kadar girmiş, ellerini beline dayamış, gözlerini kısıncı uzakta grebildiğı Yunan adalarına baktığını hayal etti. İyice keyiflendi. Bu hayalle beraber ihtiyaşlığın çok da

kötü bir şey olmadığını düşünmeye başladı. Daha sadece yetmiş sekiz yaşındayım yahu, ölmedim ya, dedi. İyice keyiflenerek, Talat'la Kenan'ı da çağırırım akşam rakıya, dedi. Çocuklar da gelir bir iki hafta sonu. Tazecik tekirler, bahçeden kopardığı rokalar, dalından şeker gibi kavunlar, masanın yanı başında tüten mangal, radyoda da eskilerden sevdiği bir şarkı çalarsa... Dolabın kapağını açıp yarım kollu, mavi beyaz kareli gömleği geçirdi üzerine. Apartmanın merdivenlerinden inerken kapıların önüne çöp poşetlerini bırakanlara söylendi. Leş gibi kokuyor bunlar yüzünden apartman işte, dedi sesli sesli. Pis kaltaklar. Sesini duyan olmadı. Sokağa çıktığında alt kattaki kız marketin önünde dergilere bakıyordu. Kızı fark etmeden önünden geçti, yürüyüp gitti.

Akşam saatlerinde büyük kızı telefon ettiğinde güneşin inmesiyle ortaya çıkan tatlı bir serinlik eve doluyordu. Elinde sürahiyle balkondaki çiçekleri suluyordu. Üzerine aldığı ince hırkanın kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. TRT müzik kanalında koronun söylediği nihavent makamında bir şarkıya mırıldanarak eşlik ediyordu. Telefon kimse gelip açmadıkça acı acı inler gibi çalmayı sürdürüyordu. Şarkı bitip de telefonun sesini duyunca aceleyle sürahiyi bıraktı, ihtiyatlı adımlarla geçti salondan. Bu yaştan sonra düşürüp, kıcımlı kırdıracaklar bana, dedi. Açtı. Kızı, ahizenin ucunda uzun uzun duraklayarak, nasılsın baba, dedi, Esin ben. Sanki adını söylemese öz kızının sesini tanımayacaktı. Bunak mıyım yavrum ben, dedi tatlı bir ses tonuyla. Yok babacım, olur mu derken kızın sesinde bir tuhafılık sezdi. Bir şey mi oldu evladım, nedir sesindeki titreme, dedi. Talat Amca'yı kaybetmişiz baba, sana haber verelim istedik, dediğinde masanın başına çökecekti.

Uzun zaman sesi çıkmayınca kızı telaşlanacak, yaşlı başlı adama telefonda böyle haber verilir mi, ya kalp krizi geçirse yapayalnızken, diye kendine kızacaktı. Adam telefonu kapayacak, ne zamandır açmadığı kristal viski şişesinin kapağını açacak, sabaha kadar balkonda oturacaktı. Kızı hemen şimdi bir uçak bileti alsa ya da sabah ilk otobüse binse, cenazeye yetişebilirdi ama gitmeyecekti. Fihristten T harfinin olduğu sayfayı bulacaktı bir ertesi sabah, başı ağrıdan çatlayarak. Kimsenin duymadığı ev telefonu uzun uzun çalacak, nihayetinde Talat'ın oğlu telefona cevap verdiğinde söyleyecek bir şey bulamayacak, ahizeyi oğlanın yüzüne kapatacaktı.

İki gün oturacaktı masanın başında. Talat sanki öbür taraftan aniden arayıp, ulan ben bile öldüm, senden kaç yaş küçüğüm, sen hâlâ oturuyor musun o sandalyede, diyecekti. En son karısının cenazesinde ağlamıştı. Ağlasa belki böyle olmazdı. İçinde kime olduğunu bilmediği bir öfke feveran ediyordu.

Otobüs acentesindeki kızla hiç âdeti olmamasına rağmen sert sert konuşacaktı telefonda. Cam kenarında bir koltuk bulması konusunda ısrar edecek, kız, yaz sezonu beyefendi, yer yok maalesef, dedikçe, diretecekti. Bir sonraki otobüs olsun o zaman kızım, bana ne fark eder, derken yumuşayacaktı sesi. Sonra da depo gibi kullandığı odadaki dolabın üzerindeki en büyük boy valizi, sipariş getiren bakkalın çırağına indirtecekti. Yarım kollu gömlekler, sakız beyazı fanilalar, jilet gibi ütülenmiş açık renk keten pantolonlar üst üste sıralanırken; yıllardır toplanan saatler, kaşıklar, tereyağlıklar, kartpostallar boyunlarını eğip bakacaklar, nasıl olup da adamın alnının bir gecede bu denli kırışabildiğine anlam veremeyeceklerdi.

DAİRE 7

Sabahları balkonda oturup, uzun uzun kahvaltı ediyorum. Ben masada otururken kuşlar gelip ferforje balkon korkuluklarına sıralanıyor. Çoğunlukla martılar. Araya bazen kargalar ve kumrular da karışıyor. Bir keresinde, elimde çay bardağıyla mutfaktan çıkmış balkona doğru yürürken yeşil bir papağan da gördüm. Benim onu izlediğimi fark etmiş gibi kafasını çevirip içeriye baktı ve hemen uçup gitti. Bir daha da gelmedi.

Kuşlar için, evin yan sokağındaki temizlik süngeri, en adi marka deterjan, çalı süpürgesi, faras, kedi maması, taşınanlara her boy boş koli ve ihtiyaç olmasa insanın asla aklına gelmeyecek binbir türlü hırdavat satan dükkâna gidip metal bir suluk aldım. Her gece ağzına kadar doldurduğum kırmızı çiçekli beyaz kabı sabah boşalmış buluyorum. Bir kısmı havaya karışan suyun birazını susayan bir kuşun gagasını daldıra daldıra içtiğini hayal etmek tuhaf bir his. Balkon mermerlerine ufaladığım bayat ekmekleri, ben üçüncü bardak çayımı içerken toplanıp

yemeye başlıyorlar. Her sabah gelenler aynı kuşlar mı diye dikkatlice bakıyorum yüzlerine ama birini ötekinden ayırt edemiyorum. Tuhaf bir suçluluk duygusuyla benden önce ne yiyip içiyorlardı diye merak ediyorum.

Aslında o gün evden kuşlara suluk almak için çıkmamıştım.

İşi bıraktığımın ertesi gününü yatakta geçirdim. Sırtüstü, kımıldamadan yattım. Yan bile dönmedim. Akşama doğru acıkınca, köşedeki pizzacıyı arayıp karışık pizza sipariş ettim. Üç dilimini geldiği gibi, iki dilimini gece yarısı, kalan bir dilimi sabaha doğru su içmeye mutfığa gittiğimde yedim. Gözlerimi açtığım ilk dakikalarda içimde tarifsiz bir heyecan vardı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Nefesim düzensizdi. Artık sabahları yetişmem gereken bir yer olmadığını kendime hatırlattım. Derin bir soluk aldım. Sonra bir tane daha. Yattığım yerde gerindim. Vücudumun stresten yavaş yavaş arındığını tüm benliğimde hissettim. Yastığa saçılmış saçlarımı okşadım. Sizi taramayacağım bu sabah, dedim. Sıcak maşalarla hiçbir yerinizi kıvrımayacağım. Yatın. Yıkanmak da yok, dibinizden ucunuza kadar yağlanın.

Gün meğer ne uzunmuş. Öğlen olana kadar o günden sonraki hayatımla ilgili düşünmem gereken her şeyi düşünüp bitirmiştım. Terk edildiğime, yanlış işlerde senelerce mutsuz olduğuma, yalnızlığuma, başarısızlığuma defalarca ağlamıştım. Sonunda açlığım galip gelmişti. Bakkalı arayıp altı adet köy yumurtası, Edremit zeytini bir de bir kalıp Ezine peyniri istemiştım. Taptaze, sıcak bir francala bul getir bana bir yerden, demiştım. Gülmüştü bana telefonda. Çırağı getire getire poşetli dilim ekmek getirmişti. Sesimi çıkarmamıştım. Kapıda sabahlıkla dikilirken ilk kez yüzüne

bakmıştım çocuğun. Olsa olsa ortaokul öğrencisi olacak, kıvrıkcak saçlı, kavruk bir çocuk. Gözlerinin siyahı bütün siyahlardan daha parlak. Para üzerini verirken kafasını kaldırıp merdiven boşluğuna bakmıştı üst katta birine bakar gibi. Üst kata da mı sipariş var, demiştim. Yok, abla sabah götürdüm gazetesini de, valizini çıkarttırdı bana, yazlığa mı gidecek diye merak ettim, demişti. Genç mi, nasıl biri, diye sormuştum. Üst kat komşumu tanımamama hayretle bakışını görmezden gelmiştim. Gazete getirme daha fazla diye arar gidecek olsa, demiştim. Çocuk bana gülümseyerek bakmıştı. Doğru dedin abla, demişti. Şeydir biraz o amca. Gülünce tüm yüzü büyümüşü. Dişleri bembeyazdı. Ağzı çocuğun yüzünden bağımsız biriymiş gibi, çocuk o kadar güzel olmamasına rağmen çok güzeldi. Hep gülse bambaşka bir yüzü daha olacaktı. Bozuk paraları avucuna tutuşturup, haydi kolay gelsin, demiştim. Sanki sabah okula giden oğlumu uğurluyordum. Tutup alınından öpecektim. Merdivende kayboluyordu ki, adın ne senin, diye seslenmişim arkasından. Mahzun, demişti dönüp bakmadan. Hayatın kendisi bir komedi değilse neydi.

Peynirler sahanda eriyip biraz kıtır kıtır olana kadar başlarında beklemiştim. Her şeyde şairane bir yan buluyordum. Peynirlerin eriyerek tavada yarattıkları şekil bile bana bir şey anlatacak gibiydi. Üç tane yumurtayı, nasıl yerim yaz günü, bana çok değil mi diye bir saniye bile düşünmeden kırmıştım. Terk edildiğimden beri kendi içimden başka biri çıkmış ve alışkanlıklarımı yerle bir etmişti. Yaptığım hiçbir şeyi eskiden yaptığım gibi yapamıyordum. Göz göz yumurtalara ekmek banacak değilim, diyerek tavadaki yumurtaları ortalarından bir kasırga geçmiş gibi karmakarışık etmiştim. Yumurtaları karıştırırken dün gece

üst kattan gelen sesler takılmıştı aklıma. Alıştığım saatte duymayı beklediğim sifon sesi, yer döşemesi gıcirtası yoktu. Onun yerine sabaha kadar balkon kapısı açılıp kapanmıştı. Sabaha karşı o mahur beste çalmıştı üst üste defalarca. Müziğin sesi o kadar açıktı ki; gece yarısının sessizliğinde sokağın köşesinden bile duyulmuştur. Şarkıyı duyunca ben de ağlamıştım. Zaten kolayca her şeye ağlıyordum. Üst kat komşumdan da birkaç damla gözyaşını sakınmayacaktım. Balkonda rakı mı içmişti arkadaşlarıyla da, birkaç kadeh sonra kederlenmişti? Öyle olsa konuşma sesi duyardım, yoktu. Yalnız başına mıydı? Neye üzülüyordu bu kadar? O da mı terk edilmişti yoksa daha acı bir olay mı vardı? Neden düşünüyordum bu kadar çok bunları. Yumurtayı çok pişirmeden ocağın altını kapattım. İki dilim ekmeği iyice kızarttım. Balkona çıkıp oturdum. Akşama kadar oturdum. Bir demlik çayı tek başıma içtim. Balkonu yıkadım, ayaklarım suyun içindeyken serinledim. Çiçekleri bol bol suladım. Okul servisleri doldurdu caddeyi öğleden sonra. Hafif hafif rüzgâr esti akşama doğru. Bir büyük bardak kahve içtim. Yanında normalde ağzıma sürmediğim sütlü çikolatalardan yedim. Yetmedi. Bir paket kakaolu bisküvinin birazını kahveme banarak, birazını arasındaki kremayı yalayarak, yedim, bitirdim. Üzerimde pijamalarla alt sokaktaki markete gidip dergi, gazete, okunacak ne bulduysam alıp, balkondaki masanın üzerine sıraladım. İş çıkış saati geldi. Geçti. İşten çıkanlar sokakları doldurunca biraz daha ağladım. Ağlamam geçince içeriye girip müziği açtım. Beraber dinlediğimiz şarkıları dinledim önce. Şarkıların bazı sözleri bazı Bozcaada şaraplarını çağırırdı. Yazın ortası olmuşken hâlâ bir kez bile ayağımı sokmadığım deniz, gelip beni boğdu. Henüz tadına bakmadığım şeker

kayısılar, yarma şeftaliler, boynu bükük ahlatlar boğazıma sıralandı. Bir yerlerde pişen zeytinyağlı börülce kokusundan içim dağıldı. Okşamadığım kediler, emzirmediğim bebekler, beslemediğim kuşlar, kalbini kırdığım adamlar, dinlemediğim güzel şarkılar, isimlerinden listeler yapıp okuyamadığım kitaplar önümde sıralandı. Yapamadığım her şey, beraber gidilmemiş yerler, gülünmemiş hikâyeler, anıya dönüşemeyen günler üzerime çullandı. Bir hayatın yükünü üzerimden atıyordum. Kolay değildi. Çok ağladım. Sabaha kadar ağladım. Bir yerde durdum yine.

Karşı apartmanın karşı dairesinde yeni doğmuş bebeğini iki saatte bir uyanıp emziren Aysel, iki gecedir sabaha kadar ışığı yanan balkonlardan gelen müzik sesini dinlemişti. Balkona çıkıp hava alırken karşı balkonda oturan insanlara bakıp, ne derdi var bunların bu kadar demişti. Derin bir nefes alıp yaz sonunda kızı biraz büyümüş olsa da annesinin Datça'daki yazlığına gidip kalsalar biraz diye düşünmüştü. Ev, bebek kokuyordu. Birazdan her şeyi unutmuş, kafasını yastığa koyduğu an uyumuştur.

Önceleri hırdavatçının önünden, işe giderken ya saçımı toplayarak ya telefonumu, dosyamı, cüzdanımı aldım mı diye çantamı alt üst ederek hızlı adımlarla geçerdim. Ramiz çoktan kepenkleri kaldırmış, taburesini kaldırıma çıkarmış olurdu. Elinde tavşankanı çayı, gözünde kalın camlı yuvarlak gözlükleriyle gelene geçene bakardı. Gelene geçene bakmanın pekâlâ yapılabilecek bir meslek olduğunu hiçbir yere geç kalmadığım bir sabah kapısının önünden geçerken düşünmüştüm. O güne dek hiç içeriye girmemişim. Yine de o bana devamlı müşterisiymişim gibi incecik bir gülümsemeyle bakmıştı her geçişimde. Başını azıcık yana eğerek selam verir gibiydi. Balkonda sabaha kadar

oturduğum önceki gecenin sabahında, aylardır dip bucak temizlenmemiş evi temizlemeye karar verdim. Cebime birkaç kâğıt para sıkıştırıp elimi kolumu sallayarak evden çıktım. Fırından sıcacık iki simit aldım. Hırdavatçı ben bu defa önünden geçmeyip içeriye girince şaşırıldı. Günaydın, dedim. Çamaşır suyu, bir vileda sapı, bir de yerleri silmek için arap sabunu istiyorum. Hepsini tek tek aldı, büyükçe bir naylon poşete koydu. Ne kadar borcum, bir de kahvaltı ettiniz mi siz, dedim. Bu her sabah alışveriş ettiğim her esnafa sorduğum bir soru gibi, rahattım. Kahkahası gürültülüydü. Gülerken göbeğini hoplattı. Kalın, tok bir sesi vardı. Ettim kızım, dedi. Sen bu sabah işe gitmedin herhâlde. Gitmedim, dedim. Elimdeki paraları görünce, gel sana bir çay koyayım, parayı sonra verirsin, dedi. Tezgâhın arkasındaki bölmede kayboldu. Elinde iki cam bardak çayla geri geldi. Gel kapının önüne, şu yan taraftaki tabureyi de al, dedi. Çocukluğuma dönmüş gibiydim. Bana ne söylenirse yapıyordum. Paraları cebime geri koydum. Yanına oturdum. Simitlerin kâğıdını açtım. Koparıp ona uzattığım her simit parçasını yedi. Seçimleri konuştuk, arada bir sesi yükseldi, güldük. Dükkanın önünden geçen herkesle konuştu. Bazılarına bana önceleri yaptığı gibi boynunu azıcık yana eğerek sessiz selamlar yolladı. Geçen yaşlı teyzelere Nebahatçiğim var mı bir arzun; Nergis, temizlik yok mu bugün; Hamdiye, kızın okul işi ne oldu, diye seslendi durdu. Geçen hiç kimse de bana, ne yapıyor bu kız orada, diye tuhaf tuhaf bakmadı. Beraber üçer bardak çay içtik. Parayı ödeyip çıkarken Ramiz Abi aldığı deterjan yerine başka bir markanın deterjanını verdi. Ben de poşetime bir sıra mandal, çilek kokan el sabunu ve metal bir kuş suluğu ekledim. Mandallar benden olsun, dedi. Haydi, uğra yine, deyip koluma dokundu çıkarken.

Eve döndüğümde deterjanları, toz bezlerini, viledanın yeni sapını koridora yığdım. Kapının hemen önüne oturup biraz daha ağladım. Dünyadaki iyiliği ilk kez fark ediyor, insan sıcaklığından uzak kalmış, uzun zamandır doğru düzgün sevilmemiş biri gibi ağlıyordum.

O sırada apartman merdivenlerinde bir gürültü koptu. İçindeki türlü eşyanın sağa sola savrulduğu bir orta boy bisküvi kolisi en alt basamağa kadar yuvarlandı. Kapının önüne bir gümüş tereyağlık düştü, bıçağı da içinden fırlayıp az önce çıkardığım spor ayakkabımın içine girdi. Üst basamaklarda birkaç kartpostal, sayfaları sararmış dünya atlasları, kitaplar ve kitapların arasından dağılan pirinç saplı kitap ayraçları başka bir dünyadan gelmiş gibi sıralanmışlardı. Yaşlı adam elindeki valizi merdivenlerden tekerleklerini her basamağa vura vura indirmeye çalışıyordu. Benim kapıyı açtığımı fark etmedi. Kendi kendine konuşuyordu. Ah Rauf Bey, diyordu, ah Rauf Bey, nasıl düşürdün o kutuyu, vallahi bunadın, hem de geç kalıyorsun. Rauf Bey geç kalmamalıydı. Merdivenlere dağılan her şeyi bir çırpıda koliye yerleştirip ağzını kapattım. İki ucundan tuttuğumuz valizi beraberce apartman girişine indirdik. Uzun zamandır tanışıyor muyuz da uzunca bir süredir görüşmemişiz gibi sevgiyle baktık birbirimize ayrılırken. Sarılıp defalarca teşekkür etti. Çağırıldığı taksi kapıdaydı. Şoför eşyalarını da Rauf Bey'i de arabaya güzelce yerleştirdi. Adamın yüzünde istediği her şeyi daha o söylemeden yapmanızı sağlayan bir tuhaf duygu vardı. Sanki hepimiz onun rahatını sağlamak için oradaydık.

Sokağın köşesini dönerken arkasına dönüp, üzerini yaşlılık lekelerinin kapladığı elini bir kez daha salladı. Bu, üst kat komşumu ilk ve son görüşüm oldu. Üst kattan gelen sesler sonsuza kadar yok olmuştu.

DAİRE 4

Kapıyı nasıl olup da her seferinde aynı anda açabildiğimizi aklım almıyordu. Tam ayakkabılıktan alıp kapının önüne koyduğum sandaletlerimi ayağıma geçirmiş kopçasını bağlıyordum ki, üst kilidin kapının içindeki mekanizmada dönerken çıkardığı metalik sesi duydum. Kaçamayacağımı anladığımdan yüzüme en güzel oturan gülümsememi takınıp bir türlü kapatamadığım kopçayı bağlamak için ayağımı üst kata çıkan merdiven basamağına dayadım. Göbeğimden tam olarak uzanamadığım kopçanın kancası bir türlü deliğe geçmiyordu. Merhaba kızım, dedi o bildik ses. Hayrola ayağına bir şey mi oldu? Yok, hayır, dedim, kopçasını takamıyorum ayakkabımın sadece. Kapıyı açmış olmak için bir mazeret arar gibi kapısının önüne baktı. Kapının önünde kendimi bildim bileli duran üzeri mor çiçekli paspas dışında tek bir şey yoktu. Bu tek bir şeyin içine toz zerrelere, markete giderken giydiği plastik terlikler ya da alt kat komşusuna giderken ayağına geçiriverdiği sandaletler de dâhildi. Yalnızca kapının tam önüne mili-

metrik olarak hizalanmış bir paspas. Ev terliğinin içinden çıkardığı ayağının ucunu kapı eşiğinin dışına atarak başparmağıyla paspası biraz ileri biraz geri iterek, yine az önceki yerine getirdi. Gelsene, dedi bana doğru bakmadan, birer kahve içelim.

Bayram arifesiydi. Uzun bir tatile gidecektim. Bir şey unutmamak için bavulumu hazırlamaya iki gün önceden başlamıştım. Geçen sene aldığım yandan bağlamalı mayomu giyip aynanın karşısına geçtim. Ayna dizlerimin hizasından başlayıp tavana kadar çıktığından her detayı göstermeye son derece hevesliydi. Pencereden giren sabah güneşi aynanın tam üzerine düşüyordu. Aynadan da yansıyıp bacaklarımın üst kısımlarını sanki bronz bir heykelmişim gibi parlatıyordu. Aynada kendimi uzun uzun izleyip izlememe arasında kararsızdım. Bembeyaz baldırlarımdaki mavi damarların uzanışını, eskiden var olan kırışıkların tamamen kaybolduğu pembe yanaklarımın yuvarlaklığını, hayatımda ilk kez avuç içlerimden daha büyük hâle gelen göğüslerimi incelerken birini soyunurken bir anahtar deliğinden izliyormuşum gibi geliyordu. Parmaklarımı vücudumda gezdirirken tanımadığım bir şeyle karşılaşacakmışım gibi tedirgindim. Oysa korkacak ne vardı. Basbayağı bendim. Kendimin biraz daha etli butlu hâli.

Akşamları tek başıma film izlerken, balkonda otururken ya da postadan yeni gelen kitaplardan birini okurken ağzım unutmaya başladığı konuşma eylemi yerine durmadan bir şeyler çiğnemek istemeye başlayalı yaklaşık sekiz ay olmuştu. Vücut bu şekilde çalışıyordu. Yapmadığın bir şeyin yerine hemen yenisini koymak zorundaydın. Yoksa organlar artık onlara ihtiyaç olmadığını düşünerek kendi kendilerini yok ederlerdi. Ya da ben öyle düşünüyordum.

Önce markette aheste aheste dolaşırken rafta gözüme takılan baharatlı mısır patlaklarına dadanmıştım. Bir oturuşta bir paketi bitiriyordum. O haftanın hemen ertesinde soğuk ve yağmurlu bir gün, çarşıdaki pastanenin önündeki durakta otobüs beklerken, nasıl olduysa canım birden tatlı bir şeyler çekti. Pastaneye girdiğimde bu yaşıma kadar gidip hiç kendim için tatlı bir şey almadığımı fark ettim. Sanki pastaneler hastalar, yeni doğum yapanlar ve doğum günü olanlar içindi. Bu açığı kapatmak için bir kapaklı kutunun içine tulumba tatlıları, sütlü nuriyeler ve kuru baklavalar doldurdum. Ertesi gün Nalan çaya uğrayacak diye köşedeki fırından küçük tuzlu kurabiyeler aldım. Nalan' ın o gün oğlu ateşlendi, gelemeydi. Kurabiyeler, patlamış mısırlar, baklavalar ve ben gecelerin en sessiz ve sıkıcı saatlerinde aklımıza bir türlü birbirimizden alamadık. Alamadıkça birbirimiz için birer alışkanlığa dönüştük. Tulumba tatlısını kiloluk karamelli dondurmalar, onları kremalı pastalar, onları da kaymaklı kadayıf tatlıları takip etti. İçine daldığım bu dünya beni onlardan başka bir şey hayal edemez hâle getirmişti. Sabahları gözlerimi açtığımda her şeyden önce, o gece televizyonun karşısında ne yiyeceğimi düşünüyordum. Gece buluşacağım biri gibi onu hayal ediyordum. Bir dilim baklavayı ağzıma nasıl götürdüğümü, ısırduğunda çıkacak çıtırtıyı, dudaklarımda bırakacağı tatlı ve yapışkan hissi, yedikten sonra hissedeceğim derin suçluluk duygusunu, onun dönüştüğü pişmanlığın karın boşluğumda dolaştığını, hemen sonra artık bu kadar çok yememek için kendime verdiğim sözü tahayyül ediyordum. O an yataktan kalkıp spor ayakkabılarımı giymek ve sahilde birkaç tur yürümek istiyordum. Geçen gün markette karşılaştığım Ayten' in alışveriş arabama gözü

takıldığında yüzünde oluşan ifadenin de bunda payı vardı. Önce arabanın içindeki paketlere sonra bol elbisemin altına gizlediğimi sandığım basenlerime ardından da yüzündeki ifadeyi silmeye çalışarak suratıma bakmıştı. Yeğenlerim geliyor bu hafta sonu, demiştim o daha bir şey diyemeden. Gülümsemiştim. O da gülümsemişti. Onun gülümsemesi bana kenarları çökük ve yaşlı görünmüştü. Aldığım cipsleri evdeki abur cubur dolabıma türlerine göre sıralarken aklımda hep o bakış vardı. Buzdolabına dizdiğim kazandibi ve tavukgöğsü paketlerini üst üste koyarken de yargılayan gözleri bana bakmaya devam ediyordu. Birden kendime sinirlenmişim. Kimseye hiçbir şeyin hesabını vermediğim yaşı hâlâ gelmemiş miydim? Ellerimi yıkamaya banyoya gidince tartıyı banyo dolabının altına doğru ittim. Beli sıkmaya başlayan şortlarımı alıp dolabın kullanmadığım bir çekmecesine doldurdum. İşte bu kadardı. Arada bir banyo yaparken artık kimsenin dokunmadığı göbeğime, kalçalarım, bacaklarımın üst taraflarına baktıkça içimde ortaya çıkan dev pişmanlık bir dalgaya dönüşüp beni düşün altında boğacak gibi oluyordu. Neyse ki duşlar çok da uzun sürmüyordu.

Aynanın karşısında göbeğimi içime çekip yana döndüm. Mayonun yanlarından taşan etler, bacaklarımda oluşmuş selülitler, kollarımdan aşağıya sarkan yağlar. Bazı sabahlar vücudum benim değilmiş de uyanıp kendimi içinde bulmuşum gibi hissediyordum. Bu duruma hem şaşıırıyor hem de açıklanamaz bir heyecan ve telaş duyuyordum. Birileri bana bakıp arkamdan, ne büyük kalçalar ama, diye hafif alaycı bir tonda konuşuyor muydu? Anneler kızlarına bak işte her gün dondurma yersen böyle olursun, diye beni işaret ediyor muydu gizlice? Tanıdıklar ben sokaktan

geçerken ağızlarını büzüp sinsice gülümserken, ne olmuş buna böyle, diyorlar mıydı? Annem geçen hafta sonu, kızım söylemeyeyim, zor bir zamandasın diyorum ama kendine dikkat et biraz, nereden buldun hem bu yaşlı işi elbiseleri böyle, demişti. Kasabın yanındaki tuhafiyeden aldım. Tanesi on beş lira, dememiştim. Annem bu tür hafifliklerden hiç hazzetmezdi. Olur, demiştim bir anda çocuk gibi boynumu eğerek. İkimiz, onun evinde zeytinyağlı fasulyelerimizi birer kâse yoğurtla akşam yemeği niyetine yemiştik. Arkasından soyduğu şeftaliler beni tatmin edemeyince eve döndüğüm gibi kendimi elimde kaşıkla kiloluk dondurma paketinin başında bulmuştum, şaşılacak şey.

Neyse. Bu mayonun içinde sıkıştırılmış bir paket kıyma gibi durduğumu anlayınca aceleyle yeni mayolar satın almak üzere evden çıkmaya karar vermiştim. Yeğenlerim benim bu yeni hâlimi hiç görmemişlerdi. Onları şık bir şekilde şaşırtmak istiyordum. Şişman olabilirdim ama estetik duygumdan bir şey kaybetmemiştim. Her sene bayramlarda sülalece toplanıp gittiğimiz sakın Ege kasabasına bu sene de gitmem için çok ısrar etmişlerdi. Hep beraber olurduk. Hem sen de yalnız kalmazsın, demişti Nurcan telefonda. Yalnız kalmazdım böylece. Yalnız kalmayı bir anlık bir his zannediyorlardı. Yalnızlığın bir durum değil, içinde kaybolunan bir orman, geçilemeyen bir deniz, aşılamayan bir düzlük olduğunu bilmiyorlardı. Bir gün bir kalabalığın içinde olunca içindeki dev yarığı onarabilir, paramparça olmuş her şeyi tamir edebilirmişsin gibi geliyordu onlara. Gençlik her acının bir ilacı olduğunu düşünmek için değil miydi? Öyleydi. Kız iyi niyetle söylüyordu. Hem haklıydı da bir yandan. Gitmeyip evde kalsam dolaptaki kalburabastıları yemekten başka ne vardı yapılacak? Hava da

çok sıcaktı. Bu elbiselerle bile içime fenalık basıyordu. Tuhafiyeden dün kendime tatil için kırmızı çiçekli penye bir gecelik alırken bir de yelpaze atmıştım poşete. Bir de ter kokmamak için deodorant. Evden çıkmadan göğüslerimin aralarına, koltuk altlarıma, sırtıma iyice sıkıyordum. Bacaklarımin arası birbirine sürtünmekten pişik olmuştu. Onun için de gitmeden eczaneye uğrayıp bir krem alsam iyi olacaktı.

Neyse işte. Öğleden önceydi. Terliyordum. Buzdolabını açıp neler eksik diye bakmıştım. Yoğurt, krem, güneş kremi, sinek kovucu krem ve maydanoz, dedim içimden tekrar. Ta ki kopçası bozuk sandaletleri giymeye karar verene kadar. Sonrasında liste aklımdan uçup gitti.

Evin içinde şekerli bir koku yeni yapılmış temizlik kokusuna karışıyordu. Geç çocuğum geç, dedi eline aldığı sandalet tekimin kopçasına yakın gözlüklerini takmış bakarken. Bunun lastiği kopmuş, lostracı takar bunu ancak, dedi. İkisini nizami biçimde paspasın üzerine uçları benim evi gösterecek biçimde yerleştirdi. Kapıyı kapattı.

İkimiz camın yanındaki yeşil tekli koltuklara karşılıklı oturduk. O konuşurken, üzerindeki yeşilli morlu küçük çiçek desenli elbisenin eşini dün tuhafiyede gördüğümü fark ettim. Birden kalkıp arkamızdaki pencereyi açtı sonuna kadar. İncecik bir esinti perdeleri hafifçe uçuşturdu. Çok sıcak vallahi bugün, dedi. Sehpanın altını şöyle bir karıştırıp dergilerin arasında bulduğu yelpazeyi açtı, boynuna doğru sallamaya başladı. Nasılsın, yavrum, dedi yerine oturunca sesini sanki birileri bizi duyacakmış gibi iyice alçaltarak. Alışabildin mi biraz? Ne zamandır duymamıştım bu soruyu. Afalladım birden, sözcükleri bulamadım. Gel bana için sıkılınca akşamları falan, yalnız kadınlarız

nihayetinde, otururuz, dedi. Benim gençliğimde komşuluk diye bir şey vardı. Ben, Nimet, Neşe ne kahveler içerdik, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Neşe, Rauf Bey'in eşiydi, sen hatırlamazsın, dedi, işaret parmağıyla yukarıyı göstererek, hakkın rahmetine kavuştu çoktan. Nimet de Burhaniye'ye yerleşti eşi emekli olunca. Oğlu daha önceleri şehir dışındaydı sonra geldi onların eve taşındı ama bana hiç gelmez gitmez, sağ olsun. Şimdi kimse kimsenin adını bile bilmiyor. Kaç gecedir ağlama seslerine uyanıyorum gece yarısı ama kimdir, nedir bilemiyorum. Üst kattan geliyor herhâlde, sen tanıyor musun daire 7'de oturanları?

Birkaç kez asansörde karşılaştık, iyi bir kıza benziyordu, dedim. Dün sabah da kasaptan çıkarken Ramiz Hırdavat'ın kapısında çay içerken gördüm. Evli mi, dedi. Bilmem ki, dedim. Gençler evlenmiyor artık yavrum, dedi. Belini tutarak ayağa kalkarken sıcacık avuçlarını ellerimin üzerine bastırdı. Kadının içinde sanki bana doğru geçmesini istediği dev bir parça şefkat vardı. Dur, dedi, bayram için kalburabastı yaptım dün ellerimle, sana ikram edeyim.

Gel, sen de kahveleri yap, kızım sayılırsın, yabancı değilsin.

Arkasından mutfığa doğru yürüdüm. Kadife koltuğun kumaşına değen bacaklarının içleri âdeta yanıyordu. Kori-dordaki aynanın önünden geçerken beni ilk kez görüyormuş gibi gözünü dikerek baktı. Ne güzel olmuşsun böyle biraz kilo alınca, dedi, çok sıskaydın eskiden.

İkimizi, mutfak tavanının da üzerinden mesela apartmanın çatısından aşağıya bakıp izlediğimi hayal ettim bir an. Zamanın hızlanıp yavaşlayarak aynı hizaya getirdiği iki kadının elleri, mutfak tezgâhının üzerinde durmadan hareket ediyorlardı.

DAİRE 10

Mutfağın ışığını yakmadan plastik masanın altındaki taburelerden birine iliştim. Bu masa en az otuz beş senelik olmalı. Kenarlarındaki beyaz çizgiler sarıya dönmüş. Annem buradayken iki günde bir her yeri çamaşır sularıyla ovduğundan bu sarılık var olabilmek için beni beklemiş olmalı. Yorgunum. Birazcık daha yatakta kalabilseydim belki uykuya dalacaktım. Kalamadım. İçime sığmayan büyüklükte bir heyecan, gözlerimi kapadığım an aklımı ele geçiriyor.

Hiç ses yok. Yazın ortası. Bir büyük bardağa buzdolabındaki sürahidenden su dolduruyorum. Suyun bardağa dökülme sesi tüm mutfakı dolduruyor. Bardağı masaya koyup tekrar oturuyorum. Sürahiyi dolaba boş koyduğum aklıma gelince buzdolabını tekrar açıp, sürahiyi ağzına kadar doldurup dolaba yerleştiriyorum. Sorumluluk almak böyle küçük şeylerle başlıyor, diyorum kendi kendime. Buzdolabının karşısına geçip bakıyorum. Bira şişeleri, soda şişeleri, kola şişeleri. Dünden kalan pizza dilimi. Bu kadar. Kapağını

kapatıyorum. Buzdolabı beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Yarın gidip manavdan mevsim meyveleriyle kahvaltılık bir şeyler alsam iyi olur. Belli olmaz belki Nagehan yarın gece yemekten sonra eve dönemez, kalmaya bana gelir. Sabah benden önce kalkıp buzdolabını açar, bir bakar içi bomboş. Ne biçim bir adamla evlenmeye karar verdim ben, der. İçinde bir tereddüt filizlenir. Olabilir. Dünyada neler neler oluveriyor. Buzdolabını tekrar açıp ayarını kıştan yaza getiriyorum. Kola şişelerini raftan alıp buzdolabının kapağına diziyorum. Sıcak basıyor iyice. Klima taktırmaya kalksam, o da boşa gider şimdi. Bu sıcakta insan nasıl sarılıp uyuyacak, nasıl dip dibe koltukta oturup birbirine şeftali soyacak? Yarı karanlıkta mutfaka bakıyorum. Kırk yıldır üzerine her türlü yemeğin yağı sinmiş mutfak dolapları, eviyein çatlamış mermer taşı, üzerindeki her nevi turşu kavanozunun ağırlığını taşıyamayıp orta yerlerinden bel vermiş raflar, taburelerin üzerindeki pembe çiçekli kırlentler gözüme inanılmaz derecede çirkin gözüküyor. Elimde olsa hemen şimdi tuttuğum gibi bütün dolapları apartman boşluğuna atıvereceğim. İçimi telaş kaplıyor. Mutfak penceresini açıp önünde dikiliyorum. Hiç esmiyor. Nagehan sanki ilk defa mı görecek bu evi, diyorum. Daha bir iki gün önce buradaydı. Hem bütün ev yeniden yapılmayacak mı? Yapılacak. O zamana kadar ne istiyorsa onu yaparız. Nasıl istiyorsa, hangi model hangi renk. Güzel canı nasıl istiyorsa öyle yaparız, evet. Burada oturmak istemezse başka ev bakarız. Ne var yani, kolay işler bunlar.

Güzel yüzü gözümün önünde beliriyor. Her zaman bakımlı tırnakları, fönlü saçları, incecik topuklu ayakkabılarının üzerinde iki yana salınarak yürürken birden gelip

koluma girişi, beklemediğim anlarda boynuma sarılıverişi. Güzel olacak her şey. Yarından sonra konuşacak ne çok şey var. Üzeri kızaran hamurlu bir şeylerin kokusu burnuma doluyor. Biri şerbetli bir tatlı yapıyor olmalı bayram için Aklıma annem geliyor. Her okul çıkışı bu mutfakta beni bekleyen kek kokusuna doğru yürürdüm. Eve vardığımda bazen salonda apartmandan komşularla oturmuş kısır yiyip dedikodu yapıyor olurlardı. Ah, derdi Melahat Teyze bana bakıp, bizim mahallenin en yakışıklı çocuğu bu oğlan. Gel şöyle otur da seveyim seni biraz. Çantamı kapının yanına bırakıp salona giderdim. Oturduğu koltuğa sıkışırdık yan yana. Derslerimi sorardı. Hafta sonları gidiyor mu hâlâ judoya, derken anneme mi soruyor bana mı karar veremediğimden susup annemin konuşmasını beklerdim. Annem ne kadar sıkıldığımı çoktan görmüş olur, haydi ellerini yıka, sana kek koyayım, deyince odama koşardım. Onlar gidene kadar da bir daha odamdan çıkmazdım. Melahat Teyze'yle geçen sabah asansörde karşılaştık. Nagehan elini göbeğimin üzerine koymuş tam kulağıma edepsiz bir şey fısıldarken asansöre dalıverdi. Ah, dedi seneler öncesindeymişiz gibi, Zafer evladım, nasılsın? Yanımda Nagehan yokmuş ya da görünmez biriymiş gibi gözlerini bir saniye bile benden ayırmadan annemi ne çok özlediğinden Rauf Bey'in temelli taşındığına, köşedeki apartmanın da bizimkiyle aynı müteahhit tarafından kentsel dönüşüme sokulup yıkılacağından, apartman toplantılarına artık kimsenin katılmadığına kadar, her şeyi bir çırpıda anlattı. Zar zor yakamızı sıyırdığımızda Nagehan yüzüme tuhaf tuhaf baktı ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Kahvaltı edeceğimiz kafeye kadar sessizce yürüdük. Ne zaman ki çayından bir yudum aldı, ne sevimsiz bir kadındı ama, dedi. Sevimsiz

değildir aslında tatlı kadındır, çok eski komşumuz, annemin çok yakın arkadaşı diye kendimi onu savunurken buldum. Görmedin mi bana bakışını, derken konu birden anneme gelmiş, annemle olan tanışmalarında annemin ona soğuk davranmış olmasına ne çok alındığını, gurunun kırıldığını uzun uzun anlatmıştı. Hayret etmiştim. Kadın aklının nasıl çalıştığına bu yaşında aklımın hâlâ nasıl ermediğini anlamıyordum. Annem, çok hanım bir kız, demiş, başka da bir söz etmemişti onunla ilgili. Hiçbir telefon konuşmamızda ondan bahsetmemiştik. Dün arayıp Nagehan'a evlenme teklif etmek istediğimi söylediğimde sen nasıl uygun görürsen tabii oğlum, demiş, telefonu alelacele babama vermişti. Babam heyecanlanmıştı. Sesindeki coşkuyu hissedebiliyordum. Ahu'yla evlenmeye karar verdiğimizde de babam aynı heyecanı yaşamıştı. Nişan töreninde kurdeleyi amcam değil de Ahu'nun dayısı kesti diye biraz bozulmuştu ama çaktırmamıştı. Annem kıza nişanda takmak için babamdan gizli biriktirdiği tüm paraları harcayarak pırlantalı set almıştı. Sonrasında bir kez sesi titreyerek, helal etmiyorum o kıza hakkımı, demiş, onunla ilgili de başka bir şey söylememişti. Yine aynı tatsız konuşmalar olacak mıydı? O zamanlar çok gençtim, gençtik daha doğrusu. Onun bunun ne dediğine kapılıp gitmiştik. Suçun çoğu bendeydi. Oysa şimdi kırk yaşını geçmiş bir adam olarak istediğim meseleyi istediğim yerde kestirip atabilirdim. Eğer şu hayatlarında torunlarının başını okşamak istiyorlarsa bana destek olmaktan başka yapacakları bir şey kalmamıştı.

Bir sigara yaktım. Nagehan şu an yatağında her şeyden habersiz uyuyor muydu? Rüyasında ipek kirpiklerini kırpıştırarak belki ara sıra yaptığı gibi kısa kısa mırıl-

danıyordu. Belki içine doğmuş gibi birden uykusundan uyanmış aklından beni geçiriyordu. Arasam mı acaba diye düşündüm. Saate baktım. Üçü çeyrek geçiyordu. Yok artık daha neler, dedim. Kız, bu adam geceleri uyumuyor mu, gece hayatına mı düşkün, diye düşünmez mi? Zaten kıskanç. Kızı iyice işkillendirmenin ne anlamı var? Yarın gece bu saatlerde karım olmaya adım atmış olarak yanımda uyuyor olur. Hatta bundan sonra hiç ayrılmayız. Yüzüme karşı koyamadığım bir tebessüm gelip yerleşti. Kalkıp salona doğru yürüdüm. Koridordan geçerken her odanın ışığını açıp içine şöyle bir baktım. Bu dolapları atarız zaten. Şimdilik bulduğumuz bir eve bu koltukları götürürüz. Kendi evimize geçince kocaman bir L kanepe alırız. Televizyonun arkasındaki duvarı koyu maviye boyarız belki. Şu büyük yapraklı bitkilerden de koyarız girişe. Yine böyle genişçe bir balkonu olur salonun. Kafamı uzatıp balkona baktım. Yer, korkuluk demirleri, her taraf kuş pisliği içinde. Şehrin bütün kuşları buraya mı pisliyor, nedir? Neyse, belki de şans getirir.

Sen çok korkmuşsun yavrum, al bir yudum daha su iç, diyerek Melahat Hanım 7 numarada oturan kıvrıkcık saçlı kıza evden indirdiği kristal bardaklardan birini uzattı. Apartmanların önlerinde öbek öbek kalabalık toplanmıştı. Olur mu acaba artçı sarsıntı falan, uzaklaşsak mı apartmanlardan, dedi birisi. Herkes tedirgindi. İnsanlar pijamalarıyla, çoğu üstü çıplak hâlde kendilerini dışarıya atmışlardı. Bazıları biraz bekledikten sonra evlerine geri gidip, yattı. Kucağında bebeği olan anneler ve çocuklarının ellerinden tutmuş babalar gidip yatamadı. Sokaklarda ileri geri yürümeyi sürdürdüler. Hızlıca eve girip çubuk kraker, su, biberon, bebek bezi alıp geri geldiler. Var mı apartmanda kalan başka biri, dedi Zafer. Apartmanın ışıkları yanmayan pencerelerine dönüp baktılar. Benim bildiğim, zaten dönüşüme gireceğiz diye herkes taşındı. Sen, ben, bu hanım kız, Rauf Bey, bir de Ayla, benim karşı komşum, diye açıklıyor, kaldık işte. Rauf Bey de taşınmış, yazlığına gitmiş zaten. Dün kapıcı koli arıyordu onun için, eşyalarını

toplamaya gelecekmiş kızları. 7 numaradaki kız dönüp, kentsel dönüşüm mü, diyor. Bizim apartman yıkılacak mı? Deprem daha önce davranıp yıkmazsa, evet, dedi Zafer. Senin nasıl haberin yok çocuğum, dedi Melahat Hanım, sen başka bir âlemden mi yaşıyorsun? Sen kiracısın diye ev sahibin anlatmamış herhâlde. Girişteki yazıları da mı okumuyorsun? Okumuyorum pek, dedi kız. Hemen değil canım, daha en az altı ay var. İstersen oturuyorsun o zamana kadar istersen de bir yere taşınyorsun müteahhit sana kira ödüyor. Bunların çoğu yaşlı insanlar, çocuklarının yanına kapağı atmak için bunu mazeret ettiler işte, derken elini havada bir daire oluşturacak şekilde salladı. Kız, kadının yaşlılar diye bahsettiği insanlardan kaç yaş küçük olabileceğini düşündü. Ayla da tatile gitti erkenden, anahtarını var bende, girer bakarsınız evine, bir yerde bir şey olmuş mu diye. Bir şey olmadı zaten yahu, girebilirsiniz ahlnda eve. Kıvrırak saçlı kız, yok ben giremem valla, dedi. Zafer, gelin dedi, bari arabada oturalım. Anlaşılan bu gece eve giremeyeceğiz. Hemen yan sokağına park etmişim. Ramiz Hırdavat' ın az ilerisindeki siyah arabanın kapılarını açtı. İyi akıl etmişsin evladım aşığına inerken araba anahtarını almayı, dedi Melahat Hanım Zafer'e. Uyumuyordum zaten, dedi, Zafer. Siz de eve gidip su falan aldınız korkmadan, dedi, kız. Alışkanlıkla kapıyı bile kilitledim çıkarken evladım. Benim korkacak bir şeyim kalmadı ki hayattan, dedi. Annelerle konuştun inşallah Zafer. Anneciğinin yüreğı ağızına gelmiştir vallahi. Ben kızlarımı arıyorum da, hatlar karışık herhâlde, bir türlü düşmüyor. Ben de konuşamadım kimseyle, dedi kıvrırak saçlı kız. Zafer, tekrar tekrar çevirdiğı numaraya ulaşamayınca telefonu cebine koydu. Sizin adınızı sormayı unuttum, dedi kıza dönüp.

Kızın üzerinde incecik askılı bir gecelik olduğunu o an fark etti. Memeleri, incecik bacakları meydandaydı. Bu yüzden gözlerini yüzünden hiç ayırmadan konuşmaya çalıştı. Asuman, dedi kız. Kavuşturduğu kollarını açıp elini uzattı. Melahat Hanım, arabanın ön koltuğuna biraz zorlanarak çıkıp oturdu. Zafer'le Asuman arabanın yanındaki kaldırımda dikilmeye devam ettiler.

O saatten sonra ihtimaller denizi kabardı, kabardı, yüzen ne varsa tepetaklak oldu.

Nagehan, deprem korkusuna kapılıp ilk sarsıntıda kendini beşinci katın balkonundan atmasın mı... Gencecik kız oracıkta zayi olmasın mı... Zafer üzülsün mü ağlasın mı ama hayat da devam ediyor, teselliyi Asuman'ın kollarında bulmasın mı... Ya da Nagehan da apartmanın önünde beklerken Zafer içinde Asuman ve Melahat' in de olduğu arabayla, haydi dolaşalım bari biraz, diyerek yola çıkıp, şehirde tüm karmaşanın ve kalabalığın içinden bir şekilde geçmeyi başarıp Nagehan'ı avutmaya gitmesin mi... Hemen oracıkta cebinden çıkardığı yüzükle diz çöküp, Negahan, aşkım, bak hayat ne kısa, gel beraber yaşlanalım dediğinde, apartmanın önündekiler alkış kıyamet, gözünden bir damla yaş akanlar bile var, evet, evet, deyip sarılmasın mı Zafer'in boynuna. Ama gel gör ki, hayat, evlenmelerine iki ay kala eften püften sebeplerle nişanı atmasın mı... Zafer derbeder olup sabahlara kadar kızın kapısında yatmasın mı... Asuman o sıralar çoktan apartmandan taşınmış, yurtdışında bulduğu iş için tek bir küçük bavulla ülkeyi terk etmesin mi... Olabilir. Olmayabilir de. Rauf Bey'in kızları eve girince her rafta, her dolabın içinde, her çekmecede buldukları saçma sapan, eski püskü bin parça eşyayı görünce önce dehşete kapılıp

sonra birbirlerini suçlamaları kavgaya dönüşüp, yıllardır biriktirdikleri ne varsa onlar da ortaya serip tam bir kavgaya tutuşmasınlar mı... Sonra ağlaşıp sarılıp barışmasınlar mı... Oturup kalan viskinin dibini de onlar içmesinler mi balkonda... Öteberiyle başa çıkamayıp, ne varsa kolilere doldurup apartman kapısının önüne çıkarmasınlar mı... Asuman kolileri görünce başında saatlerce dikilip, içlerindeki didikleyip, bavuluna attığı İngiliz malı gümüş tereyağlı hayatı boyunca nereye gitse oraya götürmesin mi... Olabilir. Olmaya da bilir. Öldü mü o beyamca, diye sormasın mı kızlarına apartman merdivenlerinde karşılaştıklarında... Ölmüş mü? Yaşadığını yaşamıştı zaten, ölmüş de olabilir, çok uzun zamandır zaten yaşamıyor da. Melahat Hanım depremden sonra Ayla evde olmayınca, Asuman'ın da o sıralar işsiz olduğunu öğrenince her gün Asuman'ın kapısını çalmak için bir bahane bulmasın mı... Kimi gün kısır yapıp, kimi gün sarma sarıp, bayramda el öpmeye bekliyorum, diye ultimatoma verip kızı zorla kendine arkadaş kılmasın mı... Asuman sevmeye aç bütün taraflarını ona teslim etmesin mi... Melahat Hanım apartman yıkılmadan birkaç hafta önce, müteahhit, haydi artık Melahat Hanım vallahi sizinle beraber yıkılacak apartman, diye koca göbeğini hoplata hoplata gülünce, ne yapsın, o yaştan sonra damadın poposunu mu poppoplayacak, kalkıp bir huzur evine yerleşmesin mi... Ayla'nın Ayvalık'a giderken bindiği otobüs mola verince tanıştığı beyefendi de, her sene kiraladıkları evin birkaç sokak ilerisinde yaşayan annesini ziyarete gidiyor olmasın mı... Ayla bunca zaman sonra kendini flört ederken, beraber aldıkları üçer top dondurmayı sahilde yerken, dudaklarını yalarken bulmasın mı... Kaç yaşında kadını cümlesini, daha kaç yaşındayım ki ayol

vurgusuyla söylemeye başlamasın mı... Hayat ona yeni bir sayfa açmış olmasın mı... Olabilir. Bakarsınız adam bir sene sonra turla gittikleri Venedik tatilinde cebinden çıkardığı tek taş yüzükle evlenme teklif ederken, Ayla sen benim dünyamsın, der, Ayla'nın yediğı makarna heyecandan nefes borusuna kaçır, boğulacak gibi olunca sırtına vurup kurtarırlar, gel gör ki ülkeye döndüklerinin ertesi günü marketten dönerken araba kazasında ölmesin mi... Olabilir. Olmaya da bilir.

Olasılıklar denizi bizi boğar. Önünden geçerken kafamızı çevirip pencerelerinden içeriye baktığımız bir apartman bu. Hepsi bu. O kadar.

BÖLÜM DÖRT

KAMBUR

*“Ömrü boyunca yapabilecekken
yapmadığı yığınla işin özlemini duydu.”*

G. G. Marquez

İLK ÇAĞ

Hiç beklemediği anda terk edilen o kadın benim.

Hiç de hikâyelerde anlatıldığı gibi nahif bir ayrılık acısı yaşamıyorum. Sert kadifeden tekli koltuğumda oturmuş güzel manzaralara dalıp giderken hüznümlendikçe sabahlığımın belini biraz daha sıkıyor, efkârlandıkça bir kadeh kırmızı şarabı daha bir dikişte bitiriyor değilim. Birlikte çekilmiş fotoğraflarımıza bakarak sessizce iç çekmiyorum. Gözyaşlarım usulca akarak yatağımın kenarını ıslatırken, hıçkırık seslerim incecik bir halk türküsü kıvamında duvarlarda yankılanmıyor.

Hayır.

Haykırıyorum. Evin sessizliğe alışmış duvarları sarsılıp sıvalarını döküyor. Döküldükleri yerde bırakıyorum. Mutfakta yığılmış çöpler, bunaltıcı akşamlarda kim bilir hangi kimyasal tepkimelerle çok acayip kokular salıyor. Kapının önüne çıkarmıyorum. Dolapta limonlar küfleniyor, sütlerin son kullanma tarihleri geçiyor, saklama kapla-

rındaki birtakım zeytinyağı yemekler hâllerinden utanıp benden bile saklanıyorlar. Balkondaki sardunyalara arada bir camı tıklayıp su istiyor. Lavanta hâlinden memnun, âdeta yağlanmış, şezlongda güneşleniyor. Evdeki her şey, lavanta hariç, yavaşça ölüyor.

Cuma gecesi giydiğim pijamayı pazar gecesi duş almadan önce çıkarıyorum. Çıkarıp kirli sepetine değil çöp kutusuna atıyorum. Sanki ne kadar yıkansa üzerine sinen mutsuzluk beni bir daha uyutmazmış gibi geliyor. Duştaki su ya çok soğuk ya çok sıcak akıyor. Kopan saçlarım suda dönüp dönüp, sonunda giderin deliğine dolanıyor. Duştan çıktığım an midemin içinde bir yer ısınmaya başlıyor. Sesim yükseliyor. Birtakım çok kaba, şimdi kimseye söylene-meyecek kadar sinkaflı laflarla, onunla hiç tanışmamış olmayı diliyorum. Ellerimi yerlere vurarak, insanları tek bir fiskemle uzaklara fırlatarak, ağaçları tutup köklerinden söküp atarak, dünyanın bir ucundan diğerine nefes almadan koşmak istiyorum. İçim kaynıyor, anlıyor musunuz? Kapı arkalarını kontrol edip, onun gerçekten gittiğine ikna olduğum gece, banyoda, lavabonun tam önünde, dizlerimin üzerine çöktüm. Bir süre hiç kıılmadan, nefes almadan, aklımdan hiçbir düşünce geçmeden durdum. O anı siz pazar sabahları TRT 1’de izlediğiniz vahşi Batı filmlerinden bilirsiniz. Kovboy, barın iki yana açılan kapısından hızla girer, silahını tam çekecekken, karşısındaki daha erken davranır, üç el arka arkaya ateş eder. Adam gözleri açık, bir damla yaş kirpiğinde donmuş, yere düşer. Ölmek üzere olduğunun farkında, hiçbir şey yapamadan dünyaya hayal kırıklığı ve acımayla bakar. Öyleydim. Kurşun seslerinin vızıltısını bile duyduğuma emindim. Ölmek üzereydim. Yalnızca nefes almaya devam ettiğimden yaşıyordum. Ne

kadar süre orada öyle durdum, hatırlamıyorum. Bacaklarım bana tekrar itaat etmeye karar verdiklerinde kalktım, pijamalarımı giydim, koridorun ışığını açık bıraktım, yatağıma yattım. Uyuyamadım.

Her gece ben, tartsam bir gram gelmeyecek hafiflikte uykularda yuvarlanırken, demek geceleri oda ve odadaki her şey bu şekilde burada durmaya devam ediyor, dedim. Bir gece önce yattığımda vücudumun her noktası çarşafa temas ederken, o gece ellerim, ayaklarım bir türlü yerini bulamadı. Oda sessiz, ev sakin, eşyalar kendi hâlinde. Yan apartmanın karanlığı yerlere kadar perdelerin üzerinde. Arada bir mutfaktan gelen bir tıkırtı. Uzayıp kısalan yatak gıcirtısı. Üst katta tuvalete kalkan birinin çektiği sifonun sesi. Uzaklardan bir bebek ağlaması. Yoldan geçen bir arabanın freni. O kadar. Yaz daha gelmedi diye kaldırmadığım yorgan o gece bacaklarıma dolandı durdu. Aklım, yaşadığımız her günü bir uçurtmanın ipi gibi sarmıştı. O gece açtıkça açtı. Uçurtma havalandıkça havalandı. Her gün sondan başa, baştan yaşandı. Sabah kalktığımda İlk Çağlarda bulsaydım kendimi şaşırmazdım. Bulmadım.

Hiçbir şey olmamış gibi kalktım, gözlerimi maviye boyayıp kırmızı bir etek giydim. İsyanı isyan dedim. Bu kadarlık şey içimdeki yaşama sevincini kaybettiremezdi bana. Günü biraz sessiz geçirdim, tamam. Pek konsantre olamadığımdan bazı cümleleri tamamlayamadım, bazılarını taşa vurdum, kırdım. Olsun. Akşam işten çıkıp kalabalık sokaklarda yürüdüm. Birkaç sokak boyunca keyfim yerindeydi. Balık pazarının önündeki kedileri okşadım, tezgâhlardaki palamutları saydım. Vitrinlerdeki yazlık elbiselere, rengârenk mayolara, piknik kıyafetine benzettiğim uzun eteklere baktım. Sonra ne oldu hatırlamıyorum.

Birden aklıma yapmayı unuttuğum bir şey gelmiş gibi, yüreğim yerinden hopladı. Yolun karşısına geçerken neredeyse koşuyordum. Kapı önündeki masalarında üniversite öğrencilerinin dev bardaklarda buz gibi biralar içtiği bir yere telaşla girdim. Henüz kimselerin olmadığı bara oturdum. Barmen yüzüme şöyle bir baktı. Beni tanımış gibiydi. Daha önce gelmiş miydim buraya diye etrafa baktım. Kiraz ağacından bu daracık ahşap merdiveni daha önce görsem hatırlardım, dedim. Adı ne buranın, dedim barmene. Bir an yüzüme bakıp kaşlarını kaldırdı. Bas sesiyle, Atlas, dedi. Kuruladığı bardağı tezgâha bırakıp, elini uzattı, merhaba, dedi. Suratındaki müstehzi gülümseme konuşurken hiçbir yere kıpırdamıyordu. Yüzünün ölçüsüne göre kesilip dudaklarına dikilmiş gibiydi. Bardakları kuruladığı bezi omzuna attı. Eğildi. Barın altında bir süre görünmez oldu. Doğrulduğunda elindeki kutunun içinden göz damlası gibi bir şey çıkardı. Aç ağzını, dedi. Hiç karşı koymadım. Ne olduğunu bile sormadım. Ömrüm boyunca yabancılara güvenmemekle, onların verdiği şeyleri yememekle ilgili öğretilmiş ne varsa sildim attım. Yerde yatmış ölmeyi bekleyen kovboydum yine. Ağzıma iki damla mor sıvı damlattı. O kadar.

Sonra neler olduğuyla ilgili çok düşündüm. Bazı geceler uykumun çok derin bir yerinde o ana geri dönüp, acaba o damlayı reddetseydim hayatım nasıl devam ederdi, diye merak ettim. Sonra unuttum, gitti. İlk Çağlar bu teferruath düşünceler için fazla sessizdi.

KULE

Kendi içine doğru yıkılıyordu.

Her sabah uyandığında bugün ne tarafa devrileceğine karar veriyordu. Babil Kulesi bile böyle yıkılmak görmemişti. Her taşın yerinden oynama sesi, kulaklarının içinde demir ayaklı bir karınca kafilesi gibi metal çeperlere sürtüne sürtüne yürüyordu. Gıcırtilarla uyanıyor, perde perde yükselen ses bir süre sonra kafasının içinde bir şeye, yoğun ve yapış yapış bir şeye, bataklık çamuru gibi bir şeye dönüşüyordu. Sonra devrilen metal kapların sesleri. Birbirine çarpan, bir türlü yere de kapaklanmayıp, bir süre her çeperini ayrı ayrı yer karolarına vuran, azıcık ağzı çizilen ama hiç yarasız ve sessizleşerek kendi düştüğü yere kendi mezarını kazan kaplar. Metal kokusu sarıyordu etrafı. Genzine dolup sağır ediyordu. Üzerine düşen bir şey, sesini boynuna sarıp kendini kurtarmaya çalışıyordu. İp gibi, yılan gibi, annesinin kucağına sığınan bir çocuk gibi, ağaçlara sarılan bir koala gibi, akıldan çıkmayan bir isim gibi, karın boşluğunun hemen altında bir heves gibi, susuzluk anında harekete geçen hormonlar gibi. Gidecekleri yeri kestiremeyen gece yolcuları gibi; bir an durup göz-

lerini kısıyor ve uzaklarda göremedikleri ama olduğunu haritalarından bildikleri bir yeri arıyorlardı. Eve dönüş yolunu baştan sona aşır sokaktaki palmyelerin altında soluklanıyorlardı. Güneş yavaşça Torosların arkasında parlıyordu. Evin kapısı nereden tanıdığı çıkarılmayan bildik bir surat gibi duruyordu. Çocuklukta hatırladıklarından küçük. Avuç küçük bir tokmağa dönüşüyordu. Tık. Tık. Tık. Elin üzerindeki kemiklerde ılık bir sızı. Sesler kulak deliğine çarpıp düşüyor, paramparça olup ayak başparmağına batıyorlardı. Ve kıymık her gün daha derine yürüyüp, bir gün kalbine batıyordu. Bu olurdu. Zaten bunun olmasından hep korkulurdu. Ve bir şeyden hep korkmak, hep onun olacağını beklemek olduğundan, işte gerçekleşiyordu.

Kendi içine doğru yıkılıyordu.

Kendini göremiyor, koklayamıyor; kendine dokunamıyor, tutunamıyordu. Beş duyunun dördü, hep başkalarına çalıştığından, yalnızca sesler kendine kalıyordu. O da başka şeylere benzeye benzeye, olduğu şeyden başkalaşıyordu. Tanrı'm, hayat ne kadar zorlaşıyordu. Oysa yalnızca az güneşli bir sabah vardı pencerenin hemen önünde. İstese kahve kokuları, kuş cıvıltıları, Galata Kulesi önlerinde taze poğaçalar ve taptaze bir deniz ayaklarına uzanabilirdi. Yapmıyordu. Orada öylece durmuş, yatarken bile, bir kule gibi devrildiğini ve her parçasıyla paramparça olurken gözlerini açsa mı kapasa mı, kendisiyle bunun pazarlığını yapıyordu. Umutsuz vakalar ne yapsalar umudunu yitirmiyorlardı. Geçmiş zamanda anlatılan hikâyeler insanın başından çoktan geçmiş ama sesi kulaklarına sinmiş oluyordu.

Zor oluyordu.

Ama ne kadar zor olursa olsun bu yaşanan da son olmuyordu.

Bazen salondaki yuvarlak masada oturmuş sıradan işlerle meşgul olurken, Boğaz'dan geçen bir gemi düdüğüyle kafamı kaldırıyorum. O anlarda biliyorum ki sen bir yerlerde aklımdan beni geçiriyorsun. Serin havalarda ürperince omzuna aldığın bir şal gibi, adım alıp kendine sarıyorsun. Sen kokuyorum. Korkuyorum.

Seni ansızın bir gün bir yerlerde görmekten, her köşeyi dönerken seninle karşılaşmaktan korkuyorum. Kahvesini senin kadar sütlü içen birini görünce midem yanmaya başlıyor. Kalabalıkta saçları senin kadar gece karanlığı birini görünce, ellerim titriyor. Saatin tik takları ritmini şaşıyor sinema salonlarına tüy hafifliğinde adımlarla birileri girdiğinde. Karanlıkta gözlerim tüm yüzleri sana benzetiyor. Kalbimin gürültüsünü herkes duyuyor sanıyorum. Sımsıkı tutunuyorum koltuğun kollarına. Fısıltılarda seni arıyorum. Yere dökülen mısır tanelerinde. Perdede uçuşan toz zerrecilerinde. Orada olmadığına üzülüyorum. Perdede uçuşan toz zerrecilerinde. Orada olmadığına üzülüyorum. Perdede uçuşan toz zerrecilerinde. Orada olmadığına üzülüyorum. Perdede uçuşan toz zerrecilerinde. Orada olmadığına üzülüyorum.

Aklım bana oyunlar oynuyor mevzu sen olunca. An geliyor, seni ortak anılarımızdan çıkarıp atıyor. Sanki o deniz kıyısında ben tek başıma oturmuşum sabaha dek şarap şişesiyle. Dolunay sanki bir tek benim üzerime vurmuş. Sanki geceye sarılmışım sabaha karşı üşüyünce. Yakamozların varlığından bile şüphe ediyorum. Bazen kalabalık aile fotoğraflarında buluyor seni. Büyük halamın düğününde, تنها bir köşeye oturmuş uzaklara bakıyorsun. O her zamanki kırılgan gülümseme var dudaklarında. Hem oradasın hem değilsin her zamanki gibi. Varlığın sabah sisi gibi, dağılmaya müsait. Bazı günler uzaklardan gönderilmiş kartpostallarda görüyor silüetini. Bilmediğim şehirlerin dar sokaklarında yürüyorsun.

Olamadığım insanlara âşık oluyorsun. Kim değilsem ona sarılıyorsun. Gidemediğim coğrafyalara taşınmaya karar veriyorsun. Üşüdüğüm ne kadar iklim varsa iyi geliyor sana. Uyuyamadığım geceler düşlerde geziniyorsun. Gökyüzüne bakıp el salladığım uçakların içinde hep sen oluyorsun. Öyle bir mesafe var ki aramızda; çok yakınımdan geçiyorsun ama bana değmiyorsun.

Bazen salondaki yuvarlak masada oturmuş sıradan işlerle meşgul olurken, Boğaz'dan geçen bir gemi düdüğüyle kafamı kaldırıyorum. Adındaki her harfin kıvrımı boğazıma takılıyor. Kahve fincanına uzanıyorum. Fincanda unutulup soğuyan kahvenin tadı ne kadar acı. Durumu ne kadar acıklı. Sade kahvelerde upuzun lacivert geceler saklı. Gecelere tenin kazılı.

Korkuyorum.

BEDDUA

Beni benimle bırak giderken, diye şarkı var ya, sen ona aldırma. Gidiyorsan eğer ve gerçekten bu kez, beni de götür. Götür ki; ikimiz de hayatlarımızı birbirimizin yerine başkalarını koyarak da mutlu olabileceğimize kendimizi inandırmaya çalışarak harcamayalım, dedim. Dinlemedin.

Hayatta attığın her adımda ayağının takıldığı bir taş var ya, o, benim. İçinde çırpınan kuşlar var bazı geceler, uçacak gökyüzü bulamıyorlar kendilerine, o kuşlar benim.

Aniden uyanıp evden gelen tıkırtıları duyuyorsun ya, sanki biri evde dolaşıyormuş gibi. Kalkıp tüm evi kolaçan etmeden dalamıyorsun uykuya. Odanın duvarına bahçedeki ağacın gölgesi vuruyor. Dallar sallandıkça gözlerin her şekli bir başka şeye benzetiyor. Bir gölgeyi kim olduğunu hatırlayamadığının birinin ellerine. Evet, benim.

Bazı sabahlar çok zor uyanmak senin için. Aynaya bakınca yüzündekileri yastık izi sanıyorsun, aslında o izler benim.

Bazen uyandığında bir rüya gördüm ama hatırlamıyorum, diyorsun. İçin sıkılmış uyanıyorsun. Tekinsiz bir anın içinde tüylerin ürperiyor. Odanın duvarlarından ılık bir nefesin anısı geçiyor. O rüya benim.

Cumartesi gecesinin en mutlu anında bir masada oturmuşsun. Biraz sarhoşsun, biraz unutmuşsun. Birdenbire her şeyi bırakıp eve dönmek, yatağına gömülüp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorsun. Sadece bir an önce hayat havada salınan tüy kadar hafif bir şeyken bunca hüznün nereden çıkıp geliyor bilemiyorsun. Yalnızca bu yaşadığının değil sanki tarihin başından beri ölüp ölüp yeniden doğmuşsun gibi tüm yaşamlarının hüsrânı birikmiş omuzlarında, heveslerin boyunlarını çeşit çeşit kazada kırmış. Bir anlam veremiyorsun ya bu duruma, sebebi benim.

Yaşlanmışsın. Bir bayram günü torunların sıraya dizilmişler. Öpmek için ellerine davranıyorlar. Hepsinin kafasını okşayıp en küçüğün pembe yanaklarını sıkıyorsun. Cebinden çıkardığın bozuk para destesinden her birinin cebine birer ikişer sıkıştırıyorsun. Cimrisin öyle gönül rahatlığıyla paraları saçamıyorsun. Hepsi annelerinin yanına gidince sağ elin havada kalıyor. Birine daha verecek kadar bozuk para cebinde. Bu kimin hakkıydı da vermedim, bunadım mı acaba iyice, diyorsun. O pay benim.

Rakı sofralarında biraz oturunca, peynirle kavunun son dilimlerinin yendiği sıralarda, birden kendini bir ipin üzerinde yürürken buluyorsun. Bir yanı kopkoyu bir karanlık ipin, bir yanı sonsuz bir mutluluk. Öyle bir an ki bu, düşemiyorsun bile. Araftasın. Ne kadar korku varsa içinde toplanıp geliyorlar. Hangi tarafa düştüğün fark etmez; biri arkandan gelip itiyor ya usulca seni, işte o, benim.

Hayatta bir yere koyup sonra bulamadığın her şey benim. Düşürdüm sandığın paralar, kaybettiğin anahtarlar, sabahın beşinde yataktan kalkıp içtiğin sigaralar, şöyle bir bakıp, buruşturup attığın kâğıtlar, yarıda bıraktığın kitaplar, gülmediğin fıkralar, damağını yakan çaylar, çıkarken almayı unuttuğun hırkalar, ayağını vuran ayakkabılar ve artık aklına bile gelmeyen anılar, hepsi çekmecemdeler benim.

PARALEL EVREN

Oturmuş o çok sevdiğim, gülümseyen fotoğrafına bakarken paralel evrenleri düşünüyorum. Bir şeyin bir kez olması ihtimali varsa, o şey, bir mekân ve bir zaman boyutunda yaşanmış olmalı. Dolayısıyla biz bir kez tanışıp birbirimizi bulduysak, bir yerde beraber mutlu olmuş da olmalıyız. Yoksa nerede yanlış yaptığını bir türlü bulamayan ben, başka bir paralel evrende kendimi çoktan karanlık bir Orta Çağ kulesine kapatmış olmalıyım.

Bir alternatif evrende, şu an evde beni yemeğe beklediğine eminim. O ev, bugün gideceğim soğuk evin tam tersi istikamette bir ev. Yalın ayak bastığım masif parkelerin loş ışıktaki parladığını, kapıyı açtığımda Dalmaçyalı bir köpeğin üzerime atladığını görür gibiyim. Tekli bir koltukta oturan sen, kafanı okuduğun gazeteden kaldırıp bana sesleneceksin. Yanına gelip sarılacağım ve dünyanın tüm gürültüsü, anlamsız ve yorucu saldırıları kapının dışında kalmış olacak. Normalde ne yapsak normal bir sohbete dönüştüremediğimiz kesik konuşmaların önündeki setler burada kalkmış olacak.

Birbirimizi kırma, kaybetme, üzme, yanlış anlama korkularını çoktan yenmiş olacağız. Çıplak iki insan rahatlığında oturacağız karşılıklı. İsteddiğimiz her şeyi yiyip içer ve gerçekten her ne isek, o olarak birbirimizin gözünün içine bakarken, dürüst olacağız. Hem kendimize hem de birbirimize sanki ellerimizden her an düşüp kırılacak birer kristal vazo muamelesi yapmamıza gerek kalmayacak. Köklerimizi toprağın çok derinlerine gömdüğümüz, sert rüzgârlarda kafamızı eğdiğimiz değil, saçlarımızı savurduğumuz bir yer orası. Dokunuşların her an bir kaybedişe dönüşebileceği bir acelenin içinde değiliz. Üzerimizi yavaşça, parça parça çıkarmaya vaktimiz var. Oda sıcaklığı öyle bir dereceye ayarlanmış ki, üşümek de terlemek de mümkün değil. Sakin olmanın ne olduğunu, göz yuvalarımızdaki gerilimin nasıl yavaşça yok olduğunu kolayca hissedebiliyoruz. Güvenli bir yer. Kimsenin kapıları vurup çıkmayacağından herkesin emin olduğu bir yer. O yüzden köpek asla havlamıyor. Bavullar dolabın çok derinlerinde bir yerde tozlanıyor. Çok uzak tarihlere alınmış iki kişilik uçak biletlerimiz çekmecedeki uzanmış, zamanının gelmesini bekliyor. Gecenin uzun olduğu bir yer orası. Sabahın aniden odaya girip bizi sarmaş dolaş yakalayabileceği bir yer değil. Son bir öpücük için insanın içinin titremediği bir yer. Zamanın gerçekten çok olduğu ve sanki giderek çoğaldığı bir yer. Şimdi beraber bir kahve içmek için bulamadığımız tüm zamanların toplanıp biriktiği bir yer. Birbirimize ne alacağımıza karar veremediğimiz günler değil de hediye paketleri açıldığında atılan çığlıklar var burada. Her görüştüğümüzde üzerinde yeni bir gömlek gördüğüm zamanlar yerine, hediye ettiğim hırkaların yavaş yavaş eskidiğini gördüğüm bir zaman dilimi. Mürekkebi biten kalemlerini

dolduruşunu, yeni yıl ajandasının ilk sayfasına yazdığın anlamsız notları, okuduğun kitaplarda altını çizdiğin yerleri, biriktirdiğin anahtarlıklara giderek yenilerinin eklendiğini gördüğüm bir yer. Bütün yara izlerini, çocukluk maceralarını, uzak akrabaların acayip anılarını, en utanç verici ilkokul olaylarını kendim yaşamışım gibi bildiğim bir yer. Her gün bir yenisi öğrendiğim tuhaf alışkanlıklarının beni şaşırttığı bir yer. Başkası yapsa nefret edeceğim şeylerin nasıl olup da sen yaptıktan hemen sonra bu kadar normal şeylere dönüştüğünü anlayamadığım bir yer. Birbirimize yaptığımız sabah kahvelerinde ne kadar süt olacağını, rakılarımıza kaç tane buz atılacağını, buruk kırmızı şarapların sabah bende nasıl baş ağrıları bırakacağını tam olarak bildiğimiz bir evren. Orada, ellerimiz birbirini en derin uykularda ve birbirimizin dâhil olmadığı rüyalarda bile bulacaklar.

Fotoğraftaki gülümseme, ben baktıkça soluyor. Kafanı yavaşça başka bir yöne çeviriyor gibisin. Paralel bir evrende beraber olduğumuzu ve biz dâhil bunu bozabilecek hiçbir şey olmadığını düşünmesem, hayat manasız olurdu. Gerçek, acımasız ve umursamaz bir gardiyan gibi başımda dikiliyor olurdu. İçime saplanmış bir diken gibi sen orada dururken, aklımı başka hiçbir şeye veremiyor ve neden farklı hayatlarda yaşadığımıza ve neden beraber de mutsuz olabileceksen ayrı ayrı mutsuz olmayı seçtiğimizi merak ediyor olurdum. Orada hava çok soğuk ve kar rüzgârı tam boynumdan içeri girip içimde buzdan nehirler gibi akıyor, her şey tek bir renge ve tek bir görüntüye dönüşüyor olurdu.

Yine de karamsar olmayalım.

Belki bu yaşadığımız da seninle hiç karşılaşmadan ölüp gittiğim başka bir evrenin paralel evrenidir.

YOKSUN

Her gece açıp bir başka fotoğrafına bakıyorum. Ya da günün içinde daha önce hiç görmediğim bir tanesini buluyorum.

Hiçbir yerinde olmadığım yüzlerce kare fotoğraf çektirmişsin. Çektirdiğin de yetmemiş. Her geçişimde mutlaka bakacağımı bildiğin o ayakkabıcının vitrinine, az topuklu bordo ayakkabının hemen yanına bir boy fotoğrafını ilıştirmişsin. Her çarşamba gittiğimiz sinemanın kafesindeki kadife perdelere benden sonraki sevgilinin profilden bir portresini iğnelemişsin. Rakının en berrak olduğu o deniz kıyısı meyhanenin menüsüne çıkarkeyif olduğunun besbelli olduğu bir pozunu eklemişsin. Ne kadar keskin kalem-tıraşım varsa jiletine bir tane mühürlemişsin. Silgilerin hamuruna karıştırmışsin çaktırmadan. Yanlış bir yazıyı silerken masanın üzerine dağılanlar istemişsin. Sarhoşken yürüdüğüm kaldırım taşlarına ayrı, birden kenarına çökmek istediğim mahalle arası dar sokaklardaki çatlamış betona ayrı ayrı siyah beyaz fotoğraflar gizlemişsin. Birinde bile

ben yokum. Kahve makinesine su eklerken bir bakıyorum su haznesindeki çatlaktan sızıyorlar. Bayat ekmekleri kı-zartalım diyorum kardeşime, dilimlerden önce aceleyle çekildiği belli bir vesikalık fotoğrafın ateşte bronzlaşıyor. Yok artık, diyorum. Alıp, biraz rahatlasın diye hızlı buz yapan bölmesine koyuyorum dolabın. Temizlik yaparken süpürge iyi çekmiyor, sapındaki parçaları teker teker söküp içlerine bakıyorum. Birer dürbüne dönüşüyorlar. Gözüme yaklaştınca hayal gücünün derinliği karşısın-da tökezliyorum. Mutfaktaki sandalyeye oturup bir bir içlerine bakıyorum. Upuzun metal sapın her parçasına birer çocukluk fotoğrafını saklamışsın. Baktıkça mavi bir leğenin içindeki tombul kollu senden bir sedirin yanında dikildiğin yeşilli mavili kalın kazaklı sana kadar bütün çocukluğunda geziniyorum. Oysa o yaştaki çocuk hâllerini ben hiç görmedim, tanıyamamam gerekir. Yine de bal gibi tanıyorum. Dudak kıvrımların zerre kadar değişme-miş. Yüzündeki çukurlar ve düzlükler hâlâ yerli yerinde. Çocuk sevincin eksilmiş şimdi yüzünden ama büyüdük sonuçta; nedenini anlayabiliyorum. Bırakıyorum tozlar özgürce uçuşsunlar diledikleri yerde. Bir sabah canım çi-kolatalı kek isteyerek uyanıyorum. Kek yapmak her şeyi birbirine iyice karıştırmakta iyiysen, zor değil. Ben öyle-yim. Her şeyi birbirinin içinde, onlar bile ne olduklarını hatırlayamayana kadar karıştırma işinde madalyalarım var. Çırpıyorum. Yumurta beyazları şekerle öyle bir kö-pürüyorlar ki kendimi bir okyanus kıyısında kıyıya vuran dalgaların içinde sanıyorum. Ayaklarım ürperiyor. Kafamı çevirip kâsenin içine baktığımda, yok, artak şaşırmıyorum, mermere oyulmuş bir suratsın, gülümsüyorsun. Mermer olduğundan yanak kasların acımış olmalı gülümserken.

Acımasız bir gün her hâlde, sana aldırış etmeden ağzın olacak boşluktan içine bir kâse erimiş çikolatayı boşaltıyorum. Pişiyorsun. Hitler'den bu yana benim kadar soğukkanlısı görülmemiştir. Afiyetle yiyorum gözünün tam üzerine denk geldiği irice bir dilimi. Çöpü dışarıya çıkardığım akşamlar dünyanın en çirkin kedilerinden biri ağzında ikimizin olduğu bir fotoğrafla önümden geçiyor. Deniz kıyısındaki bir yürüyüşte martının teki ayağında sıkı sıkı tuttuğu bir pozu tam önüme bırakıp kahkahalar atıyor. Sen ve kalabalık bir grup arkadaşın loş bir masanın etrafında bir şeyler kutluyorsunuz. Martıları sevemiyorum. Başkalarıyla çok eğlendiğin geceleri, başkalarına gülümsemiş, bir başkasına kelime oyunları yapmış olma olasılığını da, gece eve yalnız dönmeme, dönsen bile aklının küçücük bir parçasını o masadaki birinde bırakmış olma ihtimalini de sevmiyorum. Geceleri hep aynı koltukta oturduğun hayal bir bakıma daha az acıtıcı. Ve ne kadar bencilce. Ve ben seni düşündükçe ne kadar da öyleyim. Ve bunu da pek sevmiyorum. Eve yağmur kokusu dolsun diye açtığım pencere camında damlalar çoktan birikip seni resmetmiş oluyor. Kalabalıklara yüksek bir kuleden her bakışında ya isminin baş harfini ya da seni işaret eden bir ok görüyorum. Uzun yolculuklar için cam kenarı biletler alamaz oldum. Hızla yanından geçtiğim manzaralarda ya sırtını dönmüş denize bakıyor ya bir tarlada ayçiçeği biçiyor ya da dinlenme tesisinde çoktan acılaştırmış bir bardak çay içiyorsun. O kadar kurnazsın ki bana döndüğün an yüzünü başka birininkiyle değiştirmeyi başarıyorsun.

Şaşırtmıyorsun.

Yalnızca yoksun.

FOTOĞRAF

Fotoğraflarda zaman, olup olabileceği en fevkalade anda donuyor. En çirkin fotoğrafta bile insanlar gerçekte olduklarından daha güzeller. Geçen zamanın aynasından yansidikça daha da güzelleşiyorlar. Belki de her geçen gün daha yaşlı ve o günkü hâlimizi özler olduğumuzdan bize öyle geliyor. Belki geçen zaman bir simyacı gibi tüm trajik olayları tatlı anılara dönüştürmeyi başardığından öyle sanıyoruz. Olabilir. Fakat bazı şeyler var ki göz ardı etmek imkânsız.

Mesela bir türlü bitiremediğim o kalın kitabın arasına koyduğum fotoğrafta, senin o ayağın yok mu? O kalabalık masadaki yarısı yenmiş yoğurtlu mezelerle, henüz açılmış ikinci şişe rakıyla, arkanızdan geçen hiç tanımadığınızı ve tanımayacağınız adamın suratındaki anlık şaşkınlıkla, mor suları bambaşka bir âlemden gelip marul salatasına konmuş gibi duran turplarla, bakacağı yeri tutturamayan bazılarınızın kapalı gözlerinizle, şakacıktan gülümseyen dudaklarınızla, etrafındaki hiçbir şeyle ilgisi olmayan o

çıplak ayağın. Masadaki herkesin sandaletleri, keten ayak-
kabıları, ince bantlı terlikleri kibarca yere basarken senin
bacak bacak üstüne atışındaki pervasızlık. Havada asılı
kalmış gibi duran ayağında, ayağının altında hiç güneş
görmemiş bir beyazlık. Yerdeki tekinin yanında, uysal bir
köpek gibi ayağının geri dönmesini bekleyen bir terlik.

Ayağını görünce insan dönüp bir kez daha yüzüne
bakmak istiyor bu ayağın sahibinin. Şöyle bir yüzündeki
gülüşün sahiciliğine dokunmak istiyor. Şöyle bayağı bir
elleri değsin istiyor yüzüne. Yüzünden dökülen bir şeyler
avuçlarını doldursun istiyor. Sanki fotoğraftan geçen bir
şey insanın kalp atışlarını hızlandırıyor. Bir an, ben de o
gün oradaydım, diyor insan. Oysa değildi, biliyor. Yine de
içinde olduğu bir an olsun istiyor. Duvarına çerçeveletip
asacağı birkaç dakikalık bir anı istiyor. O fotoğrafta yanında
oturup, omzuna elini atmış olsaydı, hafiften bacağı değiyor
olsaydı sana, gece hafifçe serinleyince saçlarından rüzgârla
birkaç tel uçuşup koluma düşseydi, diyor. İnkâr etmenin
âlemi yok, basbayağı istiyor insan. Ne kadar sapkınca
olursa olsun umurunda değil. Bir parçanı alıp götürmek
istiyor. Gece yatağına yattığında sadece kokunun yankısını
değil; gömleğinden kopmuş bir düğmeyi, birkaç saç telini,
bir fotoğrafını, verdiğin bir bükülmüş kâğıdı, sana temas
etmiş bir şeyi, istiyor. Seni istiyor en çok tabii. Ama onu
hayal etmeye cesaret edemiyor.

Fotoğraflara baktıkça insan elinden kaçtığı mutluluk-
ların listelerini çıkarıyor. Beraber gidilebilecekken gidil-
memiş yerlerin, beraber içilmemiş çayların, limonataların,
saleplerin hesabını yapıyor. Kaç serin gecede birbirinin
ayaklarına dolanarak uyumadığını, kaç sıcak günde yan
yana havlulara uzanıp güneşlenmediğini hesaplıyor. Kaç

porsiyon köftenin acılı, acısız ya da kaşarlı, beraber yenemediğine, gece yarısını ne eklemek arası kokoreçlerin, dönerlerin kaçırıldığına inanamıyor. Hele pazar kahvaltılarına gelince konu, içi kaldırmıyor, düşünmeye bile dayanamıyor. Kaç gün batımı, kaç gece yarısı, kaç ikindi vakti diye düşündükçe içinde çok derinde bir yerler sızlıyor. Hoyrat bir makasla fotoğraftaki yüzleri oyup yerine kendi yüzünü yapıştırmak istiyor. Oysa orada üzeri güneşten esmerleşmiş, altı süt beyazı bir ayak var, havada sallanıyor. Fazlasıyla gerçek. İnsan elini uzatsa dokunabilirmiş gibi, uzun süre baksa parmaklarını oynatacakmış gibi, biraz daha böyle dursa uyuşmaya başlayacakmış gibi, tam orada duruyor.

Fotoğraflar, diyorum evet. Hâlâ fotoğraflar. Her gülüşünü ayrı ayrı yakalamış fotoğraflar. Karaköy'deki fotoğrafçının ben gidip fotoğrafları bastırdıkça yüzüme deli diye bakıp, hâlime üzüldüğü fotoğraflar. Kitap ayracı, bardak altlığı, mendil, not defteri, zarf, pul, not kâğıdı diye kullandığım fotoğraflar. Her gömleğimin, ceketimin bir cebine; cüzdanımın, çekmecemin bir yerine; çerçevelerin en serinine, aynaların kenar çizgilerine; rüzgârlı akşamların göbeğine, yastık kılıflarının iç dikişlerine birer tane iliştirdiğim fotoğraflar. Posta kutuma senden bir mektup gelirse yabancılık çekmesin diye kapağının içine yapıştırdığım fotoğraflar. Gidince kendinle beraber götürdüğün güzel yüzünü ya aniden bir sabah unutmuş uyanırsam diye korkudan kendi yüzümden çok gördüğüm fotoğraflar. Sen belki anlamazsın ama o yüzlerde benim hiç yaşanmamış günlerim, sana saklayıp kullanmadan eskittiğim bir ömür var.

Seninle çekildiğimiz fotoğraflar sanki sigaradan sararan bıyıklar.

PAZAR SABAHİ

Aklını kökünün nerede olduğunu bilmediğin o şeyin dallarına doladıkça içindeki karanlık sürekli büyüyor. Sanıyorsun ki boş bir bank bulup denizin kıyısında tüm gün otursan mutlu olacaksın. Huzuru aklını boş bıraktığın anlar zannediyorsun. Oysa değil. Zihin sandığın gibi kanepede oturup sürekli değişen ekrana bakmakla rahatlamıyor. Konuşmaya devam ediyor. Yapmasaydın, diyor. Sen gittiğinde oldu bunlar, diyor. Tam orada o lafı söylemeseydin, bu iş buraya gelmezdi, diyor. Duvarları iki ton daha koyu renge boyamalıydın, bu kâkülü bu kadar kısa kestirmemeliydin, o son dilim ekmeğe reçel sürüp yememeliydin. Özür dilemeliydin, peşinden gitmeliydin, kapıları kilitlemeliydin. Daha alımlı yürümeliydin, daha tutkulu öpmeli ve fotoğrafçılara yalnızca gülümserken poz vermeliydin. Susup boyun eğiyorsun. İçinde sen olmayan ama sana benzeyen biri konuşmaya devam ediyor. Sen sessiz kaldıkça onun sesi yükseliyor. Ürkek bir ceylan gibi göz göze gelmemek için biten dizi bölümünü hemen

yenisiyle değiştiriyorsun. Gün lyor. İçine tohumlar atıp sulayacağına, çöpler atıp kirletiyorsun.

Aynaya bakmıyorsun. Kendini kurumuş bir dal, çatlamış bir kadeh, çürümüş bir elma gibi görmekten korkuyorsun. Soyununca içine doğru aalmış bir delik fark edersen diye günlerdir yıkanmıyorsun. Güneşli havalar yüzünü güldürmüyor. Parkelerin üzerinde toz topakları dne dne yuvarlanıyor. Saçlarının uçları kırık. Dişlerin kamaşıyor. Elinde bir türlü bitiremediğin kalın bir kitap. Arada kafanı kaldırıp dışarıya bakıyorsun. Sokakta tek bir hareket yok. Yalnızca kuşlar. Dönüp dönüp bir apartmanın yanındaki ağacın yeşillenen dallarına bir yolun karşısındaki evin bacasına konuyorlar. O kadar. Canları sıkılmıyor. Bir avuç canları var, sıkılmaya yetmiyor.

Bugün günlerden neydi, diye düşünüyorsun. Bir günün daha üzerine basmadan diğerine atlıyorsun. Ses yok evde. Çıt akmıyor. Mutsuzluğuna bir isim koyamıyorsun. Uykulu gibisin. Oysa yeni doğmuş bebeklerden birazcık daha az uyuyorsun. Yüzünde yastık izleri. Ayağında yn oraplar. Kapıdan çıkacak gibi sürekli koridora doğru yürüyorsun. Kendine yapacak bir iş icat etmek istiyorsun. zerinde eprimiş pijamalar. Dışarıda oturulacak tüm sandalyeler kapılmış. Yüzün incelmiş. Bir gizli düğme var içinde saklanan. Bulsan basıp açacaksın iinin kapağını. Bulamıyorsun. Bir avuç hevesin var, bulmaya yetmiyor.

Yoldan bir oğlanla bir kız geçiyor. Oğlan biraz göbekli ve gözlüklü. Kızın  adımı önünden yürüyor. Kız yokuşu zor akmış, hızlı hızlı nefes alıp veriyor. Oğlan dönüp kıza bakmıyor, elinden tutmuyor, arkasından azıcık itmiyor. Oğlan bu kıza sevmiyor. Kız bunu henüz bilmiyor. Cebinden bir lastik toka çıkartıp topluyor saçlarını. İkisinin

aklında dünyanın bambaşka ezgileri. Çocuk ışlık almaya başlıyor. Işlığının arasında bir şey söylüyor. Ne dediğini duyamıyorsun. Kız kahkaha atıyor oğlana cevaben. Devasa bir şey. Öyle büyük ki havada yok olup gideceğine katılaşıp yokuştan aşağıya gürültüyle yuvarlanmaya başlıyor. Ev terliklerinle peşinden koşup yakalamak istiyorsun. Sonra yakalasam ne yapacağım ki, diye düşünüyorsun. Suratın kaşık kadar. Küçücük glmsemelere yer var, kahkaha-lara yetmiyor.

TOPUK

Bir anlığına o da beni sevse, diyorum içimden. Benim onu sevdiğim kadar içi titreyerek, yalnızca bir anlığına.

Söylediklerimi duyunca kendi çaresizliğimden utanıyorum. Çaresizlikten utanılıyor. Her şeye gücü yetecek sanan insan, bir insanın kendisini sevmediğini anlayınca ne yapacağını bilemiyor. Ve çaresizlik de yoksulluk gibi, ne yapsan saklanmıyor. O büyük çaresizliği anlat bana şimdi biraz, diyor karşımdaki koltukta sırtı dimdik oturan kadın. Eliyle bir yandan gözlüğünü düzeltiyor. Burnunda gözlük izi var. Belli ki sözlerimin sesi var, içimden değil-ler. Sesim, kendime yabancı. Söylediklerim zaten sokakta görsem tanıyamayacağım cinsten. Oysa birisi beni içten sevince bende mucizeler oluyordu, diyorum. Mucize deyince kıpırdanıyor kadın yerinde. Bacak bacak üzerine attığı ayağını değiştiriyor. Mucize derken ne demek istiyorsun, biraz açalım, diyor.

Açamıyorum. Kendi röntgenimi çekemiyor, derin kesik-lerime dikiş atamıyor ve bademciklerim şişmişken tavuk

suyu çorba pişiremiyorum. Her şeyi neden kendi başıma yapmam gerektiğine de anlam veremiyorum. Yoruluyorum. O an gerçekten, birdenbire yoruluyorum. Aynı anda odanın içinde ileri geri yürüdüğümü ve bunun da beni iyice yordüğünü fark ediyorum. Gidip kadının karşısına oturuyorum. Koltuk minderinin en ucuna. Her an kalkıp gitmem gerekecekmiş gibi eğreti. Bakışlarımı yere eğiyorum. Ayağında topuklu ayakkabılar var. Kadın olduğumu cümle âleme ispat eder gibi topuk sesleriyle dolaşıyorum günlerdir koridorlarda. Tarak kemiğimin üzerini ayakkabının kenarı kesmiş.

Kadın gözünü kırpmadan yüzüme bakıyor. Yeterince uzun bakabilirse göz kenarlarımdaki kırışıklıklarda bir kapı belirecek. O da Hipokrat'ın ona verdiği yetkiye dayanarak içeriye girecek ve bendeki derdin bir boy, bir portre fotoğraflarını çekiverecek. Öyle bakıyor.

Oysa beni bir anlığına bile sevmiyor, diyorum. Kadın vazgeçiyor. Kapı kapanıyor. Başını çevirip bana fark ettirmediğini sanarak saate bakıyor. Saat hep aynı yuvarlak. İçindeki yelkovan kadının ona baktığını görünce dörtlünela koşmaya başlıyor. Sağ ayağındaki ayakkabının topuğu gürültüyle yere düşüyor.

Benim olamadığım çok şey var.

İsteyip yapamadığım şeyler, gitmek isterken kalakaldığım yerler var. Elimden kayıp giderken tutamadıklarım var. Sımsıkı sarılamadıklarım, elini bırakamadıklarım, dudaklarını öpemediklerim var. Ne yapsam olduramayıp yine de vazgeçemediklerim var. Adresini bulamayan mektuplar gibi, dönüp dolaşıp çaldığım yanlış kapılar var. Her gece hem korkudan hem de dönenler hâlâ aynı yerde onları beklediğimi anlasınlar diye, açık bıraktığım ışıklar var. İçinden her sabah hızla geçtiğim dar, karanlık koridorlar var. Koridorun sonuna ulaşamadığım günler var. O günlerin sivri uçlarını iyice bileyip içime sapladığım zamanlar var. Parmak izleriyle örselenmiş bir kalbim var. Benim çok ince bir derim ve dünyada çok hoyrat eller var. Bu yüzden vücudumda bir gün birleşip gizli bir yerin haritası olacak yara izleri var. Öyle bir yer ki orada olsam kesin beni bekleyen çok güzel günler var.

Cumayı bekleyerek eskittiğim perşembeler, kullanmadan attığım pazar öğleden sonraları var. Soğuk yarısını

hiç ısıtamadığım iki kişilik bir yatağım var. Yemek masasının etrafında daha hiç oturmamış sandalyeler var. Televizyonun bir kez bile izlemediğim kanalları. Etiketlerle dolapta duran kazaklarım var. Kapağını açmadığım not defterlerim, kendi kendine kuruyan dolma kalemim var. Mevsimi gelip geçerken yemediğim meyveler var bu sene. Neden, diye sordukça eskiyen cevaplar var dilimin ucunda. Kimselere anlatamadıklarım bir kambur omuzlarımda. Oysa yaşamaya başlasam, biliyorum, çok çabuk geçecek bir ömür var.

Ellerimin üzerinde lekeler ve koyulaşmaya başlayan hatıralar. En iyi dostları gömdüğümüzle küçükkken avuç içlerimizde yuvarlayıp çanak çömlek kurduğumuz aynı topraklar. Aynalar hevesiz suratımın her derinini enine boyuna gösterecek kadar cüretkâr. Kim bilir kaç tarak, kaç cımbız durdukları yerde paslandılar. Sonsuz gibi görünen haftaları yıllara ne ara bağladılar? Kaburgalarımı çelik bir fırında ısıtıp beni karlı bir dağa saldılar. Karlarını ürkütmeden yürüdüğüm yollarla bebek çığırakları aynı tonda çalarlar. Öyle bir ses ki bir kez duysam kulağımdaki tüm kötü sözleri un ufak edene kadar parçalar.

Günler koşuyor, diyen bir anneannem var. Bugün onun torunu olduğum ne kadar aşıkâr. İkimizin de sıkıştığı delikler birbirinden dar. Zaman dursun, diye hiç kıvılcıktan nefesimizi tuttuğumuz anlar bunlar. İkimizi teraziye koysan, ne bana ne ona doğru bir milim kıpırdar.

Olamadığımız tüm o şeyler, ömür boyu boğazıma sarılıp bizi boğacak olanlar.

TEŞEKKÜR

Gündüzleri yaşama hevesimi, geceleri huzurlu uykularımı borçlu olduğum sevgilim ve oyun arkadaşım Enis Alphan Göğüş'e,

Koşulsuz sevgileri ve tükenmez destekleri için Sevnur ve Halil Demirhan'a,

İçimdeki şefkat ve birini kendinden daha fazla sevme duygusunu ortaya çıkardığı için Erdem Demirhan'a,

En iyi arkadaşım Irmak'a,
Teşekkür ederim.

*Sorunuza içtenlikle cevap
vermek isterim. Yalnız siz de
kulaklarınızı duyacakları
konusunda uyarın. Zira bazı
sözleri yalnızca söylemiş
olmak değil; duymuş olmak da
geri alınamaz bir durumdur.
Hafızanızın ve midenizin
bundan sonra hatırladıkça
ekşiyecek taraflarını açık
pencerelere doğru döndürün.
Işıkları da biraz kısın;
öğrenecekleriniz loş
iklimlerin hayvanlarıdır.*

ISBN 978-605-8088-10-8

KUTU